

Natalia Ter-Grigorian de Demianiuk

Melquisedek

Мелхиседек

Մելքիսեդեկ

Obra trilingüe
(en español, ruso y armenio)

Buenos Aires 2022
Ed. Electr. “Credo”
ISBN: 978-987-47632-6-6

Ter-Grigorian de Demianiuk, Natalia

Melquisedec : obra trilingue / Natalia Ter-Grigorian de Demianiuk.- 1a edición multilingüe.- Ciudad Autónoma de Buenos Aires : Credo, 2022.

Libro digital, PDF

Archivo Digital: descarga y online

Edición multilingüe : Armenio ; Español ; Ruso.

ISBN 978-987-47632-6-6

1. Análisis Bíblico. I. Título.

CDD 220.07

Índice

1. Melquisedec (español)----- pp.4-20
2. Мелхиседек (русский) ----- стр-цы 21-36
3. Մելիսեդեկ (հայերեն)----- էջ-ը 37-60

Melquisedek

Dedicado a los hijos del Espíritu Santo de Dios,
quienes viven en la carne de todos los pueblos
del mundo y se distinguen de los demás por su
misericordia y compromiso con la verdad y
justicia universal

Prólogo

Indirectamente, ya hablé de Melquisedec en otros mis trabajos, pero debido al interés en su persona, crecido recientemente, decidí dedicarle también un artículo entero, especialmente porque las suposiciones existentes referidos a él, por regla general no tienen un terreno claramente definido y por eso no son más que adivinaciones. Mientras tanto, la revisión cuidadosa de los materiales que están a nuestra disposición, nos permite hacer una conclusión inequívoca sobre su papel en la creación y, consecuentemente, sobre él mismo.

Pero antes de hablar de Melquisedec, es necesario, primero, entender los fundamentos de dos mundos bíblicos opuestos. Me refiero a los fundamentos del mundo en que vivimos, y a los del mundo prometido, del cual antaño fuimos expulsados. Y en este nos ayudaran nuevamente los hijos de Noé, pues es su interposición mutua, la que determina los "esquemas" de mundos mencionados. Para entenderlos recordemos la así llamada "*bendición y maldición*", pronunciada por Noé después del acontecimiento conocido.

Como he escrito repetidamente, la palabra "hijos" aquí lleva un carácter alegórico, pues los "hijos" de Noé no son de la misma índole. *Sem* es el único, quien representa al ser humano, mientras que *Jafet* y *Can* son espíritus antagonistas que yacen en el fondo de la sabiduría, - respectivamente del Creador y de la creatura (materia espiritual viva) que se rebeló contra el Creador; del Bien y del Mal; de la Justicia y de la Falsedad; de la Luz y de la Oscuridad, que luchan por el dominio sobre *Sem*. La existencia de todos los pueblos terrenales debe a las combinaciones de estos dos espíritus en *Sem*.

Se sabe, que al enterarse de la falta de respeto que le había manifestado *Can*, Noé dijo: «¡Maldito sea Canaán! ¡Siervo de siervos sea para sus hermanos!». (Gen 9: 25) Y ahí notemos que no es *Can*, a quien el maldice, sino su unión con *Sem* en la persona de *Canaán* que tanto por su esencia como lingüísticamente es el mismo *Cain*. Mas respecto a *Jafet* y *Sem* que se portaron decentemente, declaró: «¡Bendito sea Yahveh, el Dios de *Sem*, y sea *Canaán* esclavo suyo!» (Gen 9: 26) Bendiciendo a *Yahve*, el Dios de *Sem*, y no a *Sem* directamente, el los unifica, pues lo que bendice, es la *unión*, o el "*matrimonio*", de *Sem* con *Yahveh*, que consiste en la instalación del Espíritu Santo de Dios en el alma del hombre, de lo que El Mismo muchas veces dijo por la boca de los profetas y apóstoles: "*habitaré en ellos e iré me caminando en ellos; y seré su Dios; y ellos serán mi pueblo*". (2 Cor 6: 16 - Septuaginta), o sea: Soy *Yahveh*, el *Espíritu eterno*, habitaré en las almas de los hombres (de *Sem*) y las haré imágenes y semejanzas del Padre Celestial.

Pero, según la siguiente, tercera sentencia de Noé, - "*¡Haga Dios dilatado a Jafet; habite en las tiendas de *Sem*, y sea Canaán esclavo suyo!*" (Gen 9: 27), - es *Jafet*, quien debe habitar en el alma (*en las tiendas*) de *Sem* (hombre), lo que nos muestra que *Yahveh* y *Jafet* representan a la misma persona. Además, son derivaciones lingüísticas y tienen el mismo significado (*Yah/Ja – veh/fet*). Respecto a *Yahveh* se sabe que El se determinó a sí mismo

como "Yo soy el que soy" (Ex 3, 14), es decir, el que fue, es y será, o de otro modo, el eterno. Y lo que se refiere a *Jafet (Habet)*, como he escrito muchas veces, su significado se conservó en los idiomas armenio y persa como "eterno" (*havet* armenio y *have* persa). La causa de la presencia de estas dos derivaciones del mismo "nombre" en el mismo fragmento yace en las múltiples traducciones, hechas de otras traducciones, por las que pasó el texto original perdido, y en su mala interpretación de parte de los traductores. Por la misma razón la teología bíblica universal considera esas dos derivaciones del mismo nombre como nombres de dos personas distintas. Y es obvio que lo hace así por su percepción histórico-literal del texto sagrado, debida a la falta de su ponderación y, naturalmente, a la ausencia del *denominador lógico común* para todos los libros bíblicos y los apócrifos, que es el único que permite comprender, quién es quién.

Volviéndome ahora al "matrimonio" mencionado, recordaré una vez más que su esencia consiste en la estancia unipersonal de *Jafet bendecido*, que es el *Espíritu Santo de Dios*, en el alma (en las "tiendas", recipientes, templos) de *Sem*, la que fue creada justamente para el fin de manifestar la imagen y semejanza del Señor, o para revelar a Dios. El dicho matrimonio se realiza a través de la expulsión de las almas humanas del espíritu inmundo de *Can*, infiltrado en ellas ilícitamente y provocado así la caída de Adán, que, diciendo de otra manera, fue ocasionada por la unión o el "matrimonio" de *Sem (Adam)* con *Can (Serpiente)*.

Así que *Jafet/Yahveh* es el *Espíritu Santo de Dios*, nuestro Señor y Creador, amado y bendecido por el Padre eterno (la Suprema Razón), y por eso llamado también espíritu Ario (lo mismo que *Paterno*,)² o *Justo*, siendo la justicia el sinónimo de santidad. Por lo tanto la instalación de Jafet en el alma del hombre y su expansión en ella, debida a la expulsión total de Can de ahí, es la condición y la base de la creación Divina, o, en otras palabras, la condición para el establecimiento en ella del Reino eterno de Dios. Con tal matrimonio *Can/Canaan* no tiene poder sobre *Sem*.

Precisamente por eso, conociendo las pretensiones destructoras de *Can* respecto a *Sem*, Noé concluye sus tres referencias con la triple maldición de *Canaán*, quien, como ya he dicho, es el producto del "matrimonio" o de la unión de *Sem* con *Can*.

Entonces, las palabras de Noé manifiestan el siguiente esquema jerárquico de la creación, o del Reino de Dios:

Jafet
Sem
Can

Este esquema es polisémico. Se puede explicarlo ora como correlación jerárquica del Espíritu Santo (*Jafet*), del alma del hombre (*Sem*) y del espíritu inmundo de la materia espiritual creada (*Can*); ora como el hombre (*Sem*) entre el cielo (*Jafet*) y la tierra (*Can*); ora como el hombre encabezado o dirigido por la Justicia, pisoteando la mentira; ora como el hombre entre la luz (*Jafet*) y la oscuridad (*Can*); ora como el hombre (*Sem*) en matrimonio con el Señor *Jafet/Yahveh*, porque *Jafet* está directamente encima del hombre, es decir, entre ellos no existe ninguna barrera, por lo que el hombre (*Sem*), teniendo el cielo abierto encima, lo refleja, como un espejo, es decir, refleja a *Jafet* eterno quien en este caso vive en su alma (en su "tienda") asemejándose a su recipiente y dándole imagen y semejanza del Padre Celestial. Como dice el patriarca Enoc, exactamente así, - teniendo siempre los cielos abiertos encima suyo, - "*Adán vivió siete años en el paraíso, hasta que pecó*" (Libro de los secretos de Henoc 23:36), siendo engañado por la *Serpiente/Can*, pues

desconociendo la mentira, no pudo apreciar la bienaventuranza de su condición paradisiaca. Este esquema, como vemos, refleja el poder de la Justicia de Dios, personificada por *Jafet/Yahvé*, sobre *Can*, el padre de la mentira. Con tal poder toda creatura, toda carne creada del polvo de la tierra, obedece al hombre que subordina sus instintos a la razón y al corazón. Tal es el esquema de la Vida, donde todos los vivientes se encuentran conectados por lazos de amor con *Jafet*, el Creador eterno. Por eso la muerte no tiene lugar en el mundo del Señor ni para el hombre, ni para otra creatura de Dios, así como no existe oscuridad en una habitación, mientras la bombilla que la ilumina, permanece conectada a la corriente eléctrica. Del mismo modo el hombre, - y a través de él toda creatura, - estando conectados a la fuente eterna de la Vida, ya no pueden morir y viven eternamente.

Sin embargo, después de la caída de Adán (el mismo *Sem*) que despreció la Palabra de su Padre Celestial y siguió a la palabra de la Serpiente (*Can*), la humanidad se resultó desconectada de la fuente de la Vida y expulsada del mundo bendito a un mundo material, falso y sombrío reflejando la mentira y maldad de *Can/Serpiente*, en el cual vive desde entonces, y cuyo esquema ya se ve así:

Sem
Can
Jafet

Prestemos atención en lo que en este esquema los “hermanos” se presentan, exactamente según el orden que vemos en el texto actual de la Biblia (Génesis 5:32; 6:10; 7: 13), donde, además, son interpretados perversamente. Como vemos, en este esquema, la conexión de *Sem* (hombre) con *Jafet* (Señor Dios) esta interrumpida, pues entre ambos apareció una barrera en la persona de *Can/Serpiente* que provocó la creación por Dios de las “*túnicas de piel*”, o de la carne mortal cubriendo las almas tanto del hombre como de toda la creatura y representando aquella *pared intermedia de la separación*, la que Jesucristo derrumbó con Su muerte. (Ef 2: 14) Esto quiere decir que *Sem*, estando en la unión “matrimonial” con *Can*, ya no ve a Dios, pues le impide hacerlo su propia carne, a la que está fijada ahora su mirada. Y la carne, siendo llena del espíritu inmundo de *Can*, no tiene moral, porque la ultima esta siempre asociada con la presencia de *Jafet*, cuyo lugar ahora ocupa *Sem* considerando a sí mismo *Dios y gobernante de la tierra*. Pero su poder es ilusorio y temporal, ya que, en realidad, el que gobierna a través de él, es *Can*, quien se apoderó de *Sem* en el sentido directo e indirecto, debido a la ausencia de la conexión de *Sem* con el Cielo, o, más precisamente, por el tomar por cielo al espíritu de *Can* instalado en su carne. Asi *Sem* se hizo vulnerable, sujeto a todo tipo de influencias impuras y, como resultado, mortal. Además, se le fue inspirado en pensar que la muerte, a la que padecía, es la vida, naturalmente propensa a apagar, por lo que él ni siquiera se pregunta a sí mismo, si podría el concepto de la vida incluir muerte, cuando la presencia de la muerte ya por si misma niega a la Vida. Es decir, el ni siquiera admite que vive en una mentira condicionada a su unión con *Can*. Es aquella unión, a la que se refiere el profeta Isaías citando las palabras de los portadores del espíritu de *Can* que su apoyo encuentran en la muerte y en la mentira: “*Hemos hecho un pacto con la muerte; un convenio hicimos con el seol. Cuando pase el torrente del azote, no llegará a nosotros, porque hemos puesto nuestro refugio en la mentira y en la falsedad nos esconderemos*”.(Is 28: 15) – Asi, los portadores del espíritu de *Can*, que se anudó en la carne temporal del hombre (es decir, los cananeos), su salvación ven en la mentira, la que siempre contraponen a la verdad.

Notemos, que en este esquema, *Jafet* se encuentra abajo, es decir, en aquel lugar, donde debería estar *Can*, a saber: en el lugar del esclavo, y junto con Él en el lugar de esclavos se resultan todos aquellos, los que, como dice el apóstol, **“*tienen las primicias del Espíritu*”** (Rom 8: 23) **en sus almas, es decir, los verdaderos hebreos bíblicos que no se presentan una raza carnal, como se cree, sino son aquellos, quienes confían en la verdad y Justicia y detestan la mentira, sin importar a qué pueblo pertenecen, según la carne.** Entonces, podemos decir que en este esquema, *Sem*, llevando la imagen de *Can* que se rebeló contra Dios, pisotea a *Jafet/Ario*, el Espíritu del Padre Celestial, y a todos sus seguidores.

En un mundo así la que está reinando, es la Mentira. En él todos los mandamientos de Dios (Éx 20, 2-17), se resultan desvalorizados, alterados y profanados, pues, si el primero de ellos dice: *“No tendrás dioses ajenos delante de mí.”*, el mundo los tiene tanto en las personas de los autores de diferentes ideologías, incluso en las personas de los científicos, médicos, adivinos, etc., en cuya opinión confía más que en la Palabra del Creador invisible, como en los planetas y las estrellas con los que los astrólogos relacionan el destino de la humanidad. Y si el segundo mandamiento dice: *“No te harás imagen ni ninguna semejanza de lo que esté arriba en el cielo, ni abajo en la tierra, ni en las aguas debajo de la tierra. No te inclinarás a ellas ni las honrarás”*, debemos admitir que el mundo está lleno de imágenes. Las vemos en todas las áreas de la actividad humana, incluso en las iglesias en forma de estatuas e íconos, a los que los hombres honran, como si fueran deidades. Pero lo que es más venerado, es dinero que le da al hombre poder material y una falsa sensación de ser protegido. El *nombre del Señor* en tal mundo a menudo se toma en vano; el *Séptimo Día* no se reconoce debidamente; en el ritmo frenético de la “vida”, *no se honra ni padre ni madre*, que se terminan en los geriátricos, cuando por vejez los mismos empiezan a necesitar la ayuda de sus hijos, y, así, como estos piensan, les impiden vivir sus propias vidas. Al mal entender el mandamiento *“No matarás”*, el mundo masacra a las creaturas de Dios para alimentarse de su carne, y lo hace sin entender, que este mandamiento se refiere a la prohibición del asesinato de cualquier ser vivo, sin importar, si es un hombre o un animal, una ave o un pez, pues todas son almas vivas y tienen la misma fuente y la misma esencia que emana de Dios.⁴ Así que, el que mata a un animal, también mata al hombre, el que masacra a los animales, masacra también a los hombres en las guerras o cometiendo genocidios. Dicen que Leonardo da Vinci, que rechazó el comer carne a una edad temprana, comparó la humanidad devorando almas vivas, *“con un cementerio andante”*, diciendo literalmente lo siguiente: *“Vivimos matando a otros. ¡Somos cementerios andantes!”*⁵ Y efectivamente, llevamos sepultados en nuestras entrañas los restos carnales de las almas vivas asesinadas. Pero la humanidad, como el mítico Hércules, permaneciendo bajo el velo de la locura de autodestrucción, no lo reconoce. A pesar del llamamiento *“no cometerás adulterio”*, el mundo lo comete; a pesar del exigir *“no hurtarás”*, hurta. Contrariamente al mandato de Dios, *da falsos testimonios contra su prójimo, codicia su casa, su propiedad, a su mujer.* – En una palabra, en este mundo todo es destructivo, todo está volcado arriba abajo, pues el poder pertenece a aquellos, quienes se guían sólo por su propio beneficio, teniendo en nada el bien de los demás, mientras que aquellos que, llenos de amor hacia la creación viva, reconocen la importancia natural y vital del establecimiento de la Justicia para todos, son ridiculizados, humillados y expulsados de los lugares que les corresponden. Es el mundo al que se refiere Eclesiastés diciendo:

“Hay un mal que he visto debajo del sol, a manera de error emanado del príncipe: que la necedad está colocada en grandes alturas, y los ricos están sentados en lugar bajo. He

visto siervos a caballo, y príncipes que andaban como siervos sobre la tierra”.(Ecl 10: 5-7)

Notemos que a los ojos y en el lenguaje alegórico de Dios, los ricos y los príncipes se refieren aquí a los ricos del Espíritu Santo de Dios, es decir, a los que confían en la Justicia de Dios y detestan cualquier mentira, mientras que los esclavos, al revés, a los que más confían en la mentira y detestan la verdad y Justicia. **Estos en su esencia constituyen dos razas espirituales bíblicas - la jafética (o Divina) y la camítica (o material, carnal), - las que, sin embargo, viven mezcladas en cada uno de los pueblos terrenales y se distinguen una de otra por su mentalidad.** En cuanto al “*príncipe*” del que”, según Eclesiastés, “*emana error*”, no cabe duda que es *Can*, el *Príncipe de este mundo* y padre de la mentira y de *Canaán/Cain*, porque, como hemos visto, solo dos espíritus pueden dominar a *Sem* - ora *Can*, ora *Jafet*, el *Príncipe de la Verdad*. El reino de *Jafet* aún no ha llegado. Pero el poder de *Canaán/Cain*, a pesar de la maldición-advertencia de Noé, cubrió toda la tierra. Es el mismo, que después de la caída de Adán domina sobre el hombre (*Sem/Adan*). Por eso las prioridades de este mundo son materiales, basadas en los intereses carnales. Y sólo un número muy reducido de personas prefiere vivir, según los principios espirituales y morales, reconociendo que son los únicos responsables de la Vida humana. Precisamente a esto se refiere la Sagrada Escritura, cuando dice que todos serán pesados “*en la balanza de la justicia*” (Job 31: 6) y el que habrá *hallado falto*, será echado a perdición. (Dan 5: 27-30), pues, como dijo Jesús *de los misterios del Reino de Dios*, “*a cualquiera que tiene, se le dará y tendrá más; pero al que no tiene, aun lo que tiene le será quitado*”. (Mt 13: 11-12) Se trata aquí de la justicia.

Y ahora después de haber determinado la esencia de los dos mundos bíblicos opuestos - del mundo eterno de *Jafet* (o de la *Justicia Divina*) y del mundo temporal de *Can/Canaan/Cain* (o el de la *mentira*), que en la Biblia también se representan alegóricamente como el Monte sagrado de Dios contra el Monte inmundo de Edom), o como la Santa Jerusalén, la Ciudad de Dios, contra la Ciudad inmunda, a la que representan *Babilonia/Jericó*, *Sodoma*, etc., - pasemos a la consideración de la personalidad de *Melquisedec*.

Melquisedec.

¿Qué sabemos de Melquisedec? – Sabemos lo principal: el significado de su nombre. En hebreo antiguo se lo escribe así: מלבי צדק, donde צדק significa “reinado” y, מלבי “verdad” y “justicia”, es decir: “*Reinado de la Justicia*”. Pero sus raíces, más bien, son arameas, pues *Melqui* corresponde a *Malka*, *malaka* arameo que significa “rey”, “angel”, “espíritu poderoso”, y *sedec* se entiende como “justo”, “sagrado”, es decir, el nombre entero debe entenderse como *Espíritu Santo (sagrado)* y *Rey Justo*, unidos en una persona.

Las mismas raíces son conocidas también en la lengua armenia como “*Melic*”, es decir, “*Príncipe*”, “*Rey*”, y “*shitak*”, es decir, “justo”, “verdadero” en el sentido de *facial* y no *del revés* o *de la sombra* (como *Can*). (Es curioso, que la fiesta de la resurrección de Jesucristo, la Pascua, en armenio suena como “*zatic*”, revelando una derivación lingüística de la palabra “*shitak*”, pero con un énfasis semántico en la liberación del tormento, la resurrección y el establecimiento del reino de la Justicia.)

Entonces, el nombre de *Melquisedec* apunta al Sacerdote (Espíritu Santo) y Rey (Príncipe) de la Justicia, lo que destaca también el apóstol Pablo llamándolo: “*Melquisedec, rey de Salem, sacerdote del Dios altísimo*”, cuyo nombre significa “*Rey de justicia*”, y también “*Rey de Salem*”, esto es, “*Rey de paz*”. *Nada se sabe de su padre ni de su madre ni de sus antepasados; ni tampoco del principio y fin de su vida. Y así, a semejanza del Hijo de Dios, permanece sacerdote para siempre*”. (Hebr 7: 1-3)

Pero ¿quién es que no tiene ni padre, ni madre, ni principio, ni fin de su vida, que se asemeja al Hijo de Dios, si no es *Jafet/Yahve* (eterno) que creó al hombre para Sí Mismo, es decir, para la manifestación en él de la Razón suprema de Dios., y de quien (de *Jafet*) en el mismo salmo se dice: “*del vientre (NA – es decir, de la Razón), antes del lucero, te he engendrado*” (NA - como Palabra-hecho) (Sal 109: 3 – Septuaginta en español) y se repite en la Sabiduría de Salomón diciendo: «*Yo salí de la boca del Altísimo, y cubrí como niebla la tierra.*» (Sir 24: 3)

Así, la conclusión que podemos hacer de lo dicho es la siguiente: Sacerdote según el orden de Melquisedec significa Sacerdote según el orden de Jafet, el Espíritu Santo de la Sabiduría de Dios. Al mismo Jafet apunta también “el Rey de la Justicia y de Salem”, pero a Jafet ya manifestado, es decir, revelado en Sem. Entre los últimos el primogénito de *Jafet* es Jesucristo, por lo que el apóstol Pablo lo llama “*sacerdote para siempre, según el orden de Melquisedec*” (Hebr 5: 5-6), - es decir, según el orden de la justicia, que “*permanece para siempre*” teniendo un “*sacerdocio inmutable*” (Hebr 7: 24), cuan inmutable y perpetuo es *Jafet Mismo* y la *Justicia* que forma la base de su creación. El apóstol lo caracteriza como “*santo, inocente, sin mancha, apartado de los pecadores y hecho más sublime que los cielos; que no tiene necesidad cada día, como aquellos sumos sacerdotes, de ofrecer primero sacrificios por sus propios pecados, y luego por los del pueblo, porque esto lo hizo una vez para siempre, ofreciéndose a sí mismo*” (Hebr 7: 26-27), es decir, el apóstol presenta a *Melquisedec* como al **Rey del otro mundo que se guía por el Espíritu Santo del Señor Jafet, y por tanto fundamentalmente opuesto al mundo en que vivimos.**

Dos veces *Melquisedec* se menciona también en el Antiguo Testamento: por primera vez, en relación con la victoria de Abram sobre Quedorlaomer y otros reyes de Canaán que estaban con él. “*Entonces*” como cuenta el Génesis, “*Melquisedec, rey de Salem y sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino; y lo bendijo, diciendo: "Bendito sea Abram del Dios altísimo, creador de los cielos y de la tierra; y bendito sea el Dios altísimo, que entregó a tus enemigos en tus manos". Y le dio Abram los diezmos de todo*”. (Gen 14: 17-20)

Bendiciendo aquí a “*Abram del Dios altísimo*”, *Melquisedec*, llamado “*rey de Salem y sacerdote del Dios altísimo*”, destaca así la pertenencia de Abram a Dios. Diciendo de otra manera, destaca el “matrimonio” de Abram con Dios altísimo, como antes Noe había bendecido al Señor de Sem atestiguando el matrimonio de *Sem* con *Jafet*. Eso significa que ni Noe, ni *Melquisedec* en sus bendiciones no separan al hombre bendecido del Dios, pues estando en el “matrimonio” **los dos se convierten en Uno**. De ahí esta claro también que “*pan y vino*” con los que *Melquisedec* saludó a Abram, anticipan a *la carne y la sangre* de Jesucristo que es el recipiente del *Espíritu que da vida*, o del *Verbo de Dios*. Del mismo modo la victoria de Abram anticipa a la victoria de Jesucristo nacido de su simiente espiritual, y no carnal, **pues siendo el Señor Mismo Espíritu, siempre se refiere al simiente espiritual eterno, y no al carnal y perecedero**. También diciendo que Dios “*entregó a tus enemigos en tus manos*” el nos hace recordar la profecía del salmista según

cual precisamente *debajo de los pies (de Jesucristo) cayeran los enemigos de Dios* (Sal 18: 37-38) Es precisamente Jesucristo, Quien reinará “*hasta que haya puesto a todos sus enemigos debajo de sus pies. Y el postrer enemigo que será destruido es la muerte*”. (1Cor 15: 25-26) Los enemigos de Dios, son los portadores de mentiras y falsedades, encabezados por su padre *Can/Serpiente*, quien fue el/la que provocó la entrada de la muerte en la creación de Dios.

Asimismo para entender, quien es *Melquisedec*, es muy importante el hecho de la donación a él “*los diezmos de todo*” lo que adquirió Abram ganando la guerra. Los *diezmos* simbolizan los diez mandamientos más importantes de Dios, los que, de hecho, representan *sacrificios morales* necesarios para el regreso del hombre caído del mundo de *Can* al mundo de su Padre *Jafet*, pues es Dios Mismo, Quien requiere de sus hijos los *diezmos* que en forma de mandamientos más tarde serán dados a través de Moisés a los hijos de *Jacob/Israel* (lo mismo que *Jafet/Yahveh*) como Ley que los distinguirá de los gentiles, y la que ellos deberán venerar como consagrada a *Jafet/Yahveh* (Lv 27: 32)

Todo esto una vez más nos muestra que Melquisedec es Dios Creador, es decir, el mismo Jafet/Yahveh/Jehová.

La segunda vez Melquisedec se menciona en los salmos proféticos de David, donde se dice: “*Juró Jehová y no se arrepentirá: "Tú eres sacerdote para siempre según el orden de Melquisedec". El Señor está a tu diestra; quebrantará a los reyes en el día de su ira. Juzgará entre las naciones, las llenará de cadáveres; quebrantará las cabezas en muchas tierras.* (Sal 110: 4-6)

Lo dicho aquí se refiere al fin de los tiempos y al “*amado*” (david), es decir al *Hijo de Dios, al Jesucristo* (Mt 3: 17), llamado *Señor y Sacerdote según el orden de Melquisedec*, Quien ejecutará el Juicio sobre los reyes y las naciones terrenales, que se comparan con las cabezas del dragón, o de la Serpiente (*Can*), y las que serán quebrantadas por El, es decir, por el Espíritu Santo de Dios, (llamado también “*ayudante*” o “*mujer*” del Dios Altísimo (Gen 3: 15; Is 54: 5)) Y así se pondrá fin a la enemistad en la creación divina.

Como vemos, en doquier Melquisedec se vincula con Jesucristo, o Jafet/Yahveh encarnado, o revelado.

A *Melquisedec* está dedicado también el capítulo 23 entero del “*Libro de los secretos de Henoc*” que comienza con un cuento alegórico sobre su origen (“*nacimiento*”), similar a los cuentos bíblicos, llenos de alegoría sobre los nacimientos de Isaac por Sarra, de Esaú y Jacob por Rebeca, de José y Benjamín por Raquel, de Jesucristo por María, Madre de Dios. Pero sin entrar en detalles respecto de su significado, - del que, sin embargo, se puede formar un concepto al leer los capítulos, dedicados a estas mujeres de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día Séptimo*”, - me detendré ahora en el siguiente fragmento del dicho capítulo, en el que *Melquisedec* no solo aparece como Jesucristo, el Rey del Reino venidero de Dios, sino **se indica también el lugar de su residencia**. Ahí leemos:

“*Y luego vendrá el jefe de todos, el gran Pontífice, Verbo de Dios y Fuerza para obrar milagros estupendos, más famosos que todos lo que han tenido lugar (hasta hoy). Este Melquisedec será sacerdote y rey en el lugar de Achuzan, esto es, en el centro de la tierra, donde fue creado Adán, y allí mismo será emplazado luego su sepulcro. Acerca de este pontífice está escrito de antemano que también él será sepultado* (NA: es decir, eternizado) *allí donde está el centro de la tierra*” (Libro de los secretos de Henoc 23: 44-46)

Aquí en primer lugar prestemos atención al hecho de que, según Enoc, *Melquisedec* es el “*jefe de todos, gran Pontífice, Verbo de Dios*”, lo que significa que también Enoc lo

identifica con el Creador, que es el Espíritu Santo de Dios, y con su encarnación en *Jesucristo*, su imagen y semejanza, llamado también *Verbo*, o *Palabra*, de Dios (Juan 1: 1-5, 14) y Quien obró *milagros estupendos, más famosos que todos lo que han tenido lugar antes de Él*.

En segundo lugar, hablando de *Melquisedec* como del Rey de *Achuzan* que se encuentra en el centro de la tierra donde fue creado Adán, el, de hecho, identifica a *Achuzan* con *Edén*, ya que *Edén* es la tierra de Adán antes de su caída, la cual, según él, se encontraba entre la *corrupción e incorrupción* (Libro de los secretos de Henoc 5: 4), es decir, en el lugar, donde termina lo terrenal y comienza lo celestial.

De ahí se concluye que Melquisedec es el Rey y Sacerdote de Edén, es decir, del lugar que Jafet/Yahveh creó como su propia morada, o morada de la Justicia.

En este sentido es muy interesante también lo que Enoc cuenta de sí mismo:

“Llegó a mí”, dice, “aquel ángel, me saludó y me dijo: “Tú eres el Hijo del hombre que naciste para la justicia; ella ha morado en ti, y la justicia del «Principio de días» no te dejará.” Y añadió: “Él invoca para ti la paz en nombre del siglo venidero, pues de ahí ha salido la paz desde la creación del mundo, y así será contigo por los siglos de los siglos. Todos (los que) marcharán por tu camino, no dejándote la justicia nunca, contigo será su morada, contigo su suerte, y de ti no se separarán por los siglos de los siglos. Habrá así largura de días (en la época) de ese Hijo del hombre, y tendrán los justos paz e irán por el camino recto en nombre del Señor de los espíritus eternamente. (Libro 1 de Henoc 71: 14-17)

Prestemos atención a las palabras *“la justicia (...) ha morado en ti”*, que nos indican el ambiente que corresponde al primer esquema del mundo, donde arriba de *Sem* vemos el Cielo abierto, o a *Jafet que es el Príncipe de los días*, morando en *Sem*. Notemos también que el ángel, llamando a Enoc *“hijo del hombre nacido para la Justicia (...) del “Principio de días”*”, que va por el camino de la *justicia de Dios*, en efecto, nos hace comprender tanto el significado del nombre Enoc que es *“el hijo del hombre, nacido para la justicia”* como el hecho de que él representa el camino mismo hacia la Vida, cuya herencia pertenecerá a quienes sigan por este “camino”.

En cuanto al lugar donde esta Enoc y donde estarán reunidos *“todos los que marcharán por el camino de la justicia”*, el mismo dice:

“Desde aquel día no fui contado entre ellos (NA – entre mortales), y (el Señor) me puso entre dos puntos cardinales, norte y occidente, donde tomaban las medidas los ángeles para medirme el lugar de los elegidos y los justos”. (Libro 1 de Henoc 70: 3) - (igual que se media el Templo y la Ciudad Jerusalén celestial en Ap 21: 10-18 y en Ezeq cap-s. 40-43) En cuanto a *“dos puntos cardinales, norte y occidente”*, entre los cuales fue puesto Enoc, recordemos que las fuentes de los ríos Éufrates y Tigris, con las que la Biblia vincula *Edén*, se encuentran justamente en la parte noroeste de la meseta de Ararat, o del monte de Dios. Y estos *“justos”*, según su adhesión a la Justicia, se llaman *hijos de Enoc* (naturalmente, espirituales, no carnales) que viven con él en el mismo *Achuzan/Jerusalén* (LIBRO DE LOS SANTOS SECRETOS DE HENOC 16:2), cuyo Rey y sacerdote, como ya sabemos, es *Melquisedec* (LIBRO DE LOS SANTOS SECRETOS DE HENOC, 23:45-47) Es por eso que refiriéndose a la residencia de Enoc, ellos notan que *“él habita con los ángeles”*, en los *“confines de la tierra”* (Libro 1 de. Enoc 106: 7-8), es decir, en *Edén*, donde termina el poder de la tierra (o de *Can*) sobre el hombre y comienza el poder del Cielo (o de *Jafet*) sobre él.

Todos los mensajes presentados involuntariamente nos hacen recordar a nuestro Señor Jesucristo, Quien dijo: “Yo soy el camino, la verdad y la vida” (Juan 14:6) y Quien prometió a los que seguirán su camino, la herencia del Reino Milenario de Dios junto con Él, diciendo: “voy, pues, a preparar lugar para vosotros. Y si me voy y os preparo lugar, vendré otra vez y os tomaré a mí mismo, para que donde yo esté, vosotros también estéis”. (Jn 14: 2-3)

De ahí se ve que lo dicho por Enoc es una profecía referida a Jesucristo, cuyo prototipo es Enoc mismo. Lo muestra también la peculiaridad de los hombres “justos”, la que consiste en su total implacabilidad con el mundo bajo el poder de *Can/Canaán, el Príncipe de las mentiras*, y en su rechazo total. Como dice Enoc respecto de los justos, el Señor reservó el lote de ellos, **“porque aborrecieron y desecharon este mundo inicuo, y aborrecieron todas sus obras y maneras en el nombre del Señor de los espíritus, por cuyo nombre son salvos, pues ha sido él el vindicador de sus vidas.”** (Libro 1 de Henoc 48: 7)

Es evidente que lo dicho por Enoc coincide en todo con lo que nos legó Jesucristo diciendo: “El que ama su alma, la perderá; y el que odia su vida en este mundo, para vida eterna la guardará.” (Juan 12:25). El mismo pensamiento fue repetido por Sus apóstoles. En particular, el apóstol Juan dijo: “No améis al mundo ni las cosas que están en el mundo. Si alguno ama al mundo, el amor del Padre no está en él, porque nada de lo que hay en el mundo --los deseos de la carne, los deseos de los ojos y la vanagloria de la vida-- proviene del Padre, sino del mundo. Y el mundo pasa, y sus deseos, pero el que hace la voluntad de Dios permanece para siempre”. (1Jn 2: 15-17)

A lo mismo refería también el apóstol Santiago diciendo: “¡Adúlteros!, ¿no sabéis que la amistad del mundo es enemistad contra Dios? Cualquiera, pues, que quiera ser amigo del mundo se constituye en enemigo de Dios.” (St 4: 4)

Los testimonios citados enfatizan el grado absoluto de la implacabilidad de estos dos mundos (del de Jafet y del de Can), la que revelan también las palabras de Sara diciendo a Abrahán respecto al hijo de Agar y al de ella: “Echa a esta sierva y a su hijo, porque el hijo de esta sierva no ha de heredar con mi hijo Isaac” (Gen 21: 10), y las que a su vez explica el apóstol Pablo asignando a estas mujeres y sus hijos a distintos épocas o mundos contrarios, - el de los tiempos y el de la eternidad. (Gal 4: 22-26)

Gracias a Enoc, nos enteramos, además, que *Melquisedec* es también la persona principal en la vida de **Moisés**, pues el siguiente fragmento del mencionado capítulo 23 del “Libro de los Secretos de Enoc”, indudablemente, se refiere a Moisés, testificando que todas sus actividades están relacionadas con *Melquisedec*, pues ahí se dice:

“Y cuando llegue la generación duodécima y hayan transcurrido mil setenta años, nacerá un hombre justo en esta raza, a quien el Señor invitará a subir al monte en que quede parada el arca de Noé, tu hermano. Y allí hallará a otro Melquisedec, quien habrá vivido siete años consecutivos en este mismo lugar, escondido del pueblo idólatra, para que éste no le haga perecer. Le sacará de allí y éste será sacerdote y primer rey en la ciudad de Salim [Jerusalén], origen de los sacerdotes a imagen de este Melquisedec. Y transcurrirán tres mil cuatrocientos treinta y dos años, partiendo desde el principio y la creación de Adán, hasta que llegue esta época. Y después de este Melquisedec se sucederán sacerdotes en número de doce **hasta (que venga) el gran Higúmeno –esto es, guía– que hizo todas las cosas visibles e invisibles.”** (libro de los secretos de Henoc 23: 60)

Empezando del final, notemos, que por el “Gran Higumeno/Guía” que hizo todas las cosas visibles e invisibles, se entiende *Jafet/Yahvé* encarnado, o revelado que es *Jesucristo*. Pero de esto ya hemos hablado. Lo que es más interesante aquí, es la personalidad del

hombre justo, a quien el “Señor llamará al monte, donde se detuvo el arca de Noé”. ¿No fue, acaso, Moisés a quien Dios llamó a su monte y donde habló con él?

Sin embargo por el capricho de alguien, se cree comúnmente que ese monte de Dios está ubicado en la península de Sinaí, aunque no existe ninguna evidencia ni del monte de *Eden* ahí (pues monte de Dios es el monte de Eden), ni de lo que el arca de Noé se detuviera allí. Por el contrario, hay testimonios bíblicos y no bíblicos de que la misma se detuvo justamente en las montañas de Ararat, - en el lugar con el cual tanto geográficamente como esencialmente está vinculado *Edén*.¹⁴ Y ahora Enoc nos informa, que este *justo* (es decir Moisés) fue llamado precisamente a la meseta de Ararat, porque el arca de Noé se detuvo allí. En otras palabras, fue llamado a la meseta de *Edén* y no a la Península de Sinaí. Y, además, es allí, en la de *Edén*, donde el encuentra a *Melquisedec*.

Las huellas del hecho de que Moisés encontró en el monte de Dios a un sacerdote, se quedaron también en la Biblia. Pero allí el sacerdote se llama *Sacerdote de Madián*, evidentemente, según el lugar de su residencia, la que Enoc llamó *Achuzan*. Y siendo este el lugar, donde había creado Adán y donde paró el arca de Noé, podemos concluir que es el mismo *Eden* y, consiguientemente, es la ciudad del Padre (*Hair -Ario*) celestial llamada Jerusalén (*Ar-salen*) y también conocida como *Aram*, de donde, a propósito, procedía Abrahán¹⁵ que por esta razón fue llamado *padre de los arameos*. El hecho de que la “ciudad” en la que vivía el *sacerdote de Madián* era precisamente *Aram*, lo atestigua también Eusebio Pánfilo, el obispo de Cesárea, quien escribió “Onomástico” sobre la base de los topónimos que se encuentran en la Biblia, y en esta obra conservó para nosotros una información muy valiosa, que luego, obviamente, fue eliminada del texto bíblico. Ahí, refiriéndose a la ciudad de *Aram* el escribe:

“Aram, (Apáμ), ciudad donde vivían los hijos de Jetro, hijo de Jobab, suegro de Moisés, en medio de Israel” “Onomástico” de Eusebio Pánfilo, obispo de Cesárea.¹⁶

Está claro que los nombres distintos de la misma “ciudad” se deben a los distintos matices de su descripción: o como *jardín*, o como la *ciudad del Padre Celestial*, o como *lugar de los justos*, o como la *residencia del Espíritu Santo de Dios*, o como el *lugar de las delicias de Dios*, o como *indicación de su ubicación*. Por ejemplo, respecto al último se sabe que la palabra “Madian” significa “*medio, interior*”, pero, como mostré en mi libro “*Armenia Bíblica – Tierra incognita*”, no se refiere a *Media*, el país histórico, como se cree, sino se refiere a la parte central de la meseta de Ararat, la que desde los tiempos inmemoriales los armenios llamaron “*michnashjar*”, es decir, *mundo intermedio o interno* al que se puede interpretar tanto literalmente como en el sentido del mundo espiritual, oculto, invisible.

En cuanto al hecho de que la “ciudad” de *Aram* estuviera ubicada “*en medio de Israel*”, este solo muestra **que el Israel bíblico pertenecía a la parte media de la misma meseta de Ararat, o de la Eden/Aram**, y los hijos del sacerdote apuntaban a los hijos de Dios, o a los hijos de Israel. (Por cierto, como escribí en mis otras obras, bajo ***Israel***, igual que bajo *Jacob* tanto textualmente como lingüísticamente se entiende *Jafet/Yah-ve*, el *Espíritu (ruah) de Dios (el) manifestado*, o simplemente el portador de la *Imagen y semejanza de Dios*).

A pesar de que la dicha información fue borrada de la Biblia, en la última se quedaron algunos rastros de ella, algunos fragmentos desapercibidos por quienes la “corregían”,

ajustándolo su texto, según sus intenciones o según sus interpretaciones. He ahí, por ejemplo, uno de semejantes fragmentos:

“Holofernes, jefe supremo del ejército asirio, supo que los israelitas se preparaban para la guerra, que habían cerrado los pasos de las montañas, fortificando las cimas de los montes y obstaculizando las llanuras. Se enojó muchísimo y llamó a los jefes de Moab, a los generales de Ammón y a todos los gobernadores del litoral y les dijo: «Hijos de Canaán, díganme qué pueblo es éste que se estableció en la montaña, qué ciudades habita, cuál es la importancia de su ejército, en qué consiste su fuerza y su poder, qué rey guía su ejército y por qué no se ha dirigido a mí como los otros países occidentales.» Ajior, general de todos los amonitas, le respondió: «Escucha, señor, que te diré la verdad sobre ese pueblo que habita esta montaña junto a la que te encuentras. Este pueblo descende de los caldeos.” (Libro de Judit 5: 1-6 – Biblia latinoamericana)¹¹

El fragmento testifica, en primer lugar, que el origen de los hijos de Israel está asociado con los caldeos que son los mismos arameos, y como mostré en mi libro *"Armenia bíblica-tierra incógnita"*, representan **la noble raza espiritual jafética la que se llama también caldea por su creer en el Juicio de Dios, pero calumniada en el texto "corregido" de la Biblia y presentada como sumerio-babilónica, es decir, como camítica y maldita,**¹² **aunque falsamente llamada semítica.**²⁰

Y en segundo lugar, el fragmento es interesante, porque identifica a los hijos de Israel con los habitantes de una montaña o, mejor dicho, una meseta tan grande que incluye en sí misma montes altos, llanuras y ciudades y se conecta con el mundo a través de los pasos, es decir, con las entradas y salidas que inmediatamente apuntan a la meseta de Ararat con sus montes altos, llanuras, ciudades y puertas llamadas en la Biblia *“puertas de Sion”*.²¹ La describí más detalladamente en el capítulo dedicado a la meseta de Ararat de mi libro mencionado *"Armenia bíblica - la tierra incógnita"*.

El fragmento considerado atestigua también la tenacidad de Israel en su oposición al poder del mundo, - en este caso en su resistencia a Asur (rey cananeo) más que *“los otros países occidentales”*, - lo que es natural, pues, como ya se mencionó, Jafet (que es el Señor del monte de Dios) y Can son dos fuerzas eternamente opuestas, pero no equivalentes. Y lo que se refiere al oeste mencionado aquí, el mismo atestigua que a los ojos de los representantes de Can, es decir, cananeos, Jafet personifica oeste, porque Caín, siendo la primera encarnación de Can/Serpiente, se fue al este del *"Edén en el este"*, dejando así al último en el oeste (Génesis 4:16), al que sus seguidores se oponen hostilmente durante todos los tiempos.

Entonces, no hay duda de que el sacerdote de Madián, que vive en Aram/Edén, es el mismo Sumo Sacerdote Melquisedec, o Jafet revelado, como lo demuestran también sus nombres bíblicos: Jetro (Ex 3: 1 y ss.) y Reuel. (Ex 2, 16, 18) Ellos, según mostré en mi obra, ya muchas veces mencionada, indican su "estatus" de *"amigo"*, *"confidente"* de Dios, que para la Suprema Razón del Altísimo es su propio Espíritu Santo, o el Señor Jafet / Yahveh.

Por lo tanto, el sacerdote que le dio asilo y *“pan”* a Moisés (como una vez le dio pan a Abram) es precisamente Melquisedec, el Sumo Sacerdote de Achuzan/Aram/Jerusalén, o el mismo Señor Dios Jafet/Yahveh que siendo eterno, *“no tiene ni principio de días ni fin de la vida.”* La dignidad divina del sacerdote de Madián (Melquisedec) es evidenciada también, primero, por sus siete hijas (en otras fuentes, hijos), personificando *los siete espíritus de Dios, que arden, como siete lámparas delante de su trono* (Ap 4: 5) y, segundo, por su presencia constante en la vida de Moisés después de su huida del Egipto (o del

mundo pagano cananeo) al mundo espiritual de *Jafet*, personificado por la *meseta de Ararat*. Justamente eso significa el hecho de que el reciba asilo y pan en la casa del *sacerdote de Madian* y se una con El por lazos de “sangre” (del alma) “casándose” con Sopanima, una de Sus hijas, cuyo nombre nos sugiere que personificaba a la Sabiduría de Dios, adquirida por *Moisés*. Así que la huida de *Moisés* del Egipto señala su elección espiritual, a saber: el rechazo de este mundo de los gentiles por el mundo del *Señor/Jafet*, a Quien sirvió como pastor guiando a su “rebaño” desde el mundo camítico (del Egipto) al mundo de Dios (a la meseta de Ararat), y haciéndolo a través de la Ley de Dios dada a él en forma del “pan” para los hijos del Creador que pecaron. (A propósito, los armenios al gran Ararat lo llaman también por el nombre *Masis* que representa la derivación lingüística del nombre *Moisés*, aunque lo hacen sin recordar el origen de ese nombre, pues les ha confundido la falsa interpretación común del terreno de la actuación de *Moisés*, la que lo vincula con la península de Sinaí.)

Entonces, podemos concluir que Melquisedec es el rey y sacerdote de la raza espiritual caldea/aramea o aria y vive escondido en la meseta de Ararat, en medio de Israel, es decir, en el mismo lugar, donde vivían y de dónde procedían los hijos de Israel, o del Espíritu (Ra) del Dios (El). Consiguientemente, lo podemos definir también como rey y sacerdote de Ararat, o de Israel, o como Dios Mismo que llamó a Moisés a Su monte, donde habló con él.

Desafortunadamente, los teólogos bíblicos de todas las confesiones, sin pensar en el significado profundo y la coherencia de las narraciones sagradas, atribuyen los nombres *Melquisedec, Jafet, Enoc, el sacerdote de Madián, Yahveh, Jacob, Jesucristo* a diferentes personas, mientras que todos ellos (y algunos otros) son solo definiciones diferentes (a veces dadas según los cánones fonéticos de distintas lenguas) de la misma persona que es la “pedra angular” que volcara el mundo actual del camino de la *Mentira e Injusticia* al camino de la *Verdad y Justicia*.

Uno de los manuscritos de Qumran el tiempo de este cambio cardinal define como “*año de gracia para Melquisedec*” o en otras ediciones, como “*año de perdón a causa de Melquisedec*”. Pero la primera definición, según mi juicio, es más exacta, ya que se refiere al mismo pensamiento que Dios nos transmitió diciendo de Jesús: “*Este es mi Hijo amado, en quien tengo complacencia*”. (Mt 3: 17) Pues la complacencia (*gracia*) de Dios está relacionada con la plenitud del Juicio, con la eliminación de Belial y establecimiento del poder de *Melquisedec* y de sus santos. Belial es el que se conoce también como Babel, Bel o Baal bíblico, descendiente de *Can*, o del *Príncipe de este mundo* que al estar en “matrimonio” con *Can*, se declaró Dios a si mismo siendo contrario y enemigo de *Melquisedec*.

El esquema del mundo de la “*gracia (complacencia) para Melquisedec*” nuevamente se encabezarán por *Jafet*, y ya no será, como decía *Eclesiastés*, *la necedad*, que se *colocará en grandes alturas*, sino serán *la sabiduría y el saber*. Los santos príncipes tomarán su lugar de los reyes y gobernantes y *regirán* a los hijos de *Can/Canaán* (es decir, a los portadores del espíritu inmundo de la carne) con “*vara de hierro*”, hasta que ellos “*estén quebrados como un vaso de alfarero*”. (Ap. 2: 27)

Y sucederá todo esto, cuando se hayan terminados los trabajos de la creación y el campo de Dios se haya completamente liberado de la cizaña sembrada por *Can/Canaan*, el

enemigo de *Jafet*, y se hayan quedados en él solo los hijos del Señor con las leyes del Padre, escritas en sus corazones, según El mismo lo predijo por la boca de los profetas y de los apóstoles, diciendo: *“Pondré mis leyes en la mente de ellos, y sobre su corazón las escribiré; y seré a ellos por Dios y ellos me serán a mí por pueblo”*. (Hebr 8: 27), o sea, entraré en las *“tiendas de Sem”* y haré que el hombre sea perfecto, como perfecto es su Padre celestial.

Eso significa que las Leyes de Dios dejarán de ser leyes de coerción y formaran la esencia del alma humana, que proporcionará al hombre, - y con él a toda creatura, - primero, una vida larga e indolora y luego eterna. Teniendo a *Jafet* por encima de su cabeza, el hombre se enfocará solo en la Verdad y Justicia. Y no tendrá otros dioses, excepto al Señor *Jafet/Yahveh*, Sacerdote y Rey de la Justicia, llamado *Melquisedec* y revelado en la persona de *Jesucristo*. Cualquier mentira le resultará repugnante, como fue repugnante la muerte que una vez experimentó. También le resultará repugnante el matar, y no sólo el matar al hombre, sino también el matar a los animales, aves, peces, porque este será el tiempo en que, según el Apóstol Pablo, *se manifestará el Hombre*, y con el toda la creación será *liberada de la esclavitud de corrupción*. (Romanos 8:19-22) Entonces todos los vivientes estarán unidos por el sentimiento de amor y por la profunda conciencia del gran valor de cada una de las criaturas de Dios. *Jafet/Melquisedec, el Señor de la Justicia reuniendo en Si Mismo a Dios y al hombre*, según el profeta Oseas, hará *“un pacto con las bestias del campo, con las aves del cielo y las serpientes de la tierra. (Quitará) de la tierra el arco, la espada y la guerra, y le (hará) dormir segura.”* (Os 2: 18)

Ya nunca más será que uno coma o maltrate al otro. El profeta Isaías, lleno del Espíritu Santo, nos transmite sus palabras referidas a ese tiempo: *“Morará el lobo con el cordero, y el leopardo con el cabrito se acostará; el becerro, el león y la bestia doméstica andarán juntos, y un niño los pastoreará. La vaca pacerá junto a la osa, sus crías se recostarán juntas; y el león, como el buey, comerá paja. El niño de pecho jugará sobre la cueva de la cobra; el recién destetado extenderá su mano sobre la caverna de la víbora. No harán mal ni dañarán en todo mi santo monte, porque la tierra será llenadel conocimiento de Jehová, como las aguas cubren el mar”*. (Is 11: 6-9; 65: 25)

Y no habrá fin para aquel mundo, porque el “monte de Dios” regirá sobre toda la tierra. Y cuando después del reinado milenar de *Jesucristo* en la tierra *Canaán (Serpiente/Diablo)* se haya completamente destruido, desaparecerán también la carne temporal y la muerte (Ap 21: 4) El hombre entonces adquirirá un cuerpo espiritual, incorruptible (1 Cor 15: 47), porque, como dice Salomón, *“Dios no hizo la muerte, y no le gusta que se pierdan los vivos. El creó todas las cosas para que existan; las especies (NA: las creaturas) que aparecen en la naturaleza son medicinales (NA: saludables), y no traen veneno ni muerte. La tierra no está sometida a la muerte, pues el orden de la justicia está más allá de la muerte. Los impíos sin embargo llaman a la muerte con gestos y palabras; ven en ella a una amiga y se han prendado de ella; han hecho con ella un pacto y se hacen merecedores de caer en sus manos.”*(Sab de Salomon 1: 13-15 – Biblia latinoamericana)

En aquel entonces lo entenderá cada hombre predestinado para la vida. De haber pasado por la amarga experiencia de la vida bajo el reinado de *Can/Canaán*, el padre de la Mentira, y por lo tanto de haber tenido la posibilidad de comparar los dos mundos mutuamente excluyentes, adquirirá sabiduría y finalmente escogerá la Vida, pues Dios desde el comienzo de la creación le ofreció dos alternativas, diciendo: *“os he puesto”*, dice, *“delante la vida y la muerte, la bendición y la maldición; escoge, pues, la vida, para que vivas tú y tu descendencia”* (Dt 30: 19)

Antaño el hombre, instigado por la Serpiente, hizo una mala elección – y como resultado la tierra se sumergió en la Muerte. Sin embargo, su elección fue inconsciente. Mas ahora elegirá la Vida, y lo hará con plena conciencia basada en la lección aprendida, y, consiguientemente, volverá a la vida para nunca más morir. Entonces se cumplirán las palabras del Apóstol Pablo que dijo: “*Así como en Adán todos mueren, también en Cristo todos serán vivificados*”.(1Cor 15: 22).

Parafraseando la segunda parte de la cita presentada, podemos decir: en *Melquisedec*, en el sacerdote santo y rey justo todos serán vivificados y habitarán en Edén, que habrá descendido sobre toda la tierra, donde ya no quedará lugar para el espíritu de *Can/Canaan*, pues el que reinará, **será el Espíritu Santo de Dios hecho Hombre y llamado Melquisedec, el Sacerdote y Rey de la Justicia**. Será un mundo cualitativamente diferente, hasta ahora inaccesible a la imaginación humana, y no obstante previsible para aquellos que, por su compromiso con la Verdad y Justicia, están destinados a vivir en él. Será el *mundo de Jafet*, que finalmente y eternamente reemplazará al *mundo de Can*.

-
1. Miren, por ejemplo, las siguientes obras:
 - a) La exegesis de Melquisedec entre los Padres de la Iglesia y Beda el Venerable por AMH Rodríguez ISSN 1514-9927 (impresa) / ISSN 1853-1555 (en línea) [61-70] Anales de Historia Antigua, Medieval y Moderna /51 (2017) <file:///C:/Users/USUARIO/Downloads/Dialnet-LaExegesisDeMelquisedecEntreLosPadresDeLaIglesiaYB-6428786.pdf>
 - b) La gura de Melquisedec en Qumrán1 [The Figure of Melchizedek at Qumram] Leandro Velardo <file:///C:/Users/USUARIO/Downloads/773-Texto%20del%20art%C3%ADculo-1458-1-10-20180309.pdf>
 2. Véanse el capítulo “*Hayr (Padre) - como la base del concepto “ario” y de los vinculados con el topónimos y nombres étnicos de la meseta de Ararat/Armenia*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incógnita*.”
 3. Desafortunadamente, al perder de vista el hecho de que la palabra de Dios se da en parábolas, los teólogos y estudiosos de la Biblia consideran sus mensajes desde un punto de vista literal, como si estuvieran “materializando” a los tres hijos de Noé e incluso tratando de determinar sus edades. Así, de la manera completamente absurda consideran a Sem como el mayor de los hermanos, a Can, como el de medio, y Jafet, como el menor. - Para más información sobre ellos, véanse el capítulo “*Enigma de los hijos de Noé*” de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día Septimo*” Bs.As 2013
 4. La única diferencia entre el hombre y las demás creaturas, además de la forma, es la presencia en el hombre del Espíritu Santo de Dios, al que los animales no tienen, por lo que reflejan el espíritu del hombre, sea cual sea.
 5. La cita entera es: “*Si el hombre lucha por la libertad, ¿por qué entonces tiene a los pájaros y animales en jaulas?(...) El hombre es el verdadero rey de las bestias, porque los extermina cruelmente. Vivimos matando a los otros. ¿Somos cementerios andantes! Deje de comer la carne a una edad temprana.*”
 6. Еврейско-русский и греческо-русский словарь -указатель на канонические книги Священного Писания с комментариями на основе словарей Джеймса Стронга. - «Библия для всех». Санкт-Петербург, 2005

7. Del significado de la lengua aramea véanse en el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incognita.*”
8. Malka, malaka - King, angel, spirit of Power. Zadiq - Just, righteous, sacred, holy. <http://doormann.tripod.com/index.htm> volker doormann - 2004.03.18.
9. Para más detalles véanse la parte 1 de mi libro “*Los seis días de la creación y el Día Séptimo*” o mi libro “*¿Como es Dios bíblico y como es se creación? Los dos arboles del paraíso*”. (Observaciones bíblicas) Bs.As. 2019
10. **A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202.**
11. Aquí agregue “los que”, entre paréntesis porque no todos marcharán por el camino recto. Y lo dicho se refiere solo a aquellos que lo harían. **Fuente: A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. *Libro 1 de Henoc (etiópico y griego)*, trad. por Federico Corriente y Antonio Piñero, en vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 39—143.** Respecto al origen de Enoc mire también mi artículo “*Estándares dobles en la Biblia y en los apócrifos bíblicos. ¿Quién los introdujo en el texto sagrado?*” Parte I
12. Un ejemplo de tal negativa es el relato del libro cuarto del profeta Esdras, referido a las 10 tribus de Israel que no quisieron vivir en el mundo pagano y se marcharon de él tomando “*la determinación de abandonar a la multitud de los gentiles e irse a otra región donde nunca habitó el género humano; y observar allí su ley que no observaron en su patria. Y penetraron por los estrechos donde comienza el río Éufrates. Pues realizó entonces prodigios el Altísimo y detuvo la corriente del río hasta que pasaran. Por aquella región había un camino largo de año y medio y se llamaba la región de Arsareth. Habitaron entonces allí hasta los últimos tiempos y ahora cuando comiencen a venir de nuevo, de nuevo detendrá el Altísimo la corriente del río para que puedan pasar; por esto viste la multitud pacífica. Pero los que quedaron de tu pueblo son los que se encuentran dentro de mis límites. Sucederá, pues, que cuando comience a destruir a la multitud de los gentiles reunida, protegerá al pueblo que quedó; y les mostrará entonces grandes prodigios*” (La sagrada biblia según la Vulgata revisada y anotada por Mons. Dr. Luan Straubinger. Publicada por los Padres del Verbo Divino. Cuarto libro de Esdras 13: 39-50)
13. “*Otro Melquisedec*” mencionado aquí se debe tanto a la incomprensión de la personalidad de Melquisedec por parte de los traductores, como a la interpretación incorrecta, histórica del texto sagrado. Por supuesto, podría haber sacerdotes según el orden de Melquisedec, es decir, justos, pero Melquisedec es único. Es *Jafet* eterno y *Jesucristo*, Su encarnación. Mas al que le opone, la Sagrada Escritura lo llama *Anticristo* (quien es *Can/diablo* encarnado).
14. De eso, entre otras cosas, también hablan las raíces de la palabra *Ar-arat*, que en las religiones e idiomas antiguos apuntan a la bienaventuranza Divina. Así, en el budismo, el que ha alcanzado el nirvana, se denomina por la palabra “*Ar(h)at*”. A lo mismo se refiere también el “*añtarât*” avéstico, uno de cuyos significados es “*interno*” (compárese con la palabra “*Anetarat*” pronunciada por el Salvador, después de que, según el evangelio apócrifo de Bartolomé, los cielos se abrieron ante sus apóstoles, y ellos se vieron a sí mismos vestidos en ropas blancas, como de nieve, mientras que el Salvador Mismo comenzó a ascender al cielo justo a la

mirada atónita de ellos. - Véanse “Evangelios apócrifos” Trad. Ed. Gonzales-Blanco; edición Hyspa Disi, Bs.As. 2003: Fragmento del Evangelio apócrifo de San Bartolomé, 16 y sig-s., p. 314) Además, el nombre *Horeb* (la casa del Padre), dado en el texto bíblico al monte de Dios, como he mostrado en mi libro “*Ararat enigmático*” (Bs.As. 2004-2012), es una de las derivaciones lingüísticas del nombre *Ararat*.

15. De la patria verdadera de Abrahán véanse el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incognita*”.
16. Los nombres *Jobab* y *Jetro* se refieren a Yahvé mismo. Como he escrito repetidamente, los "hijos" de los Espíritus representan diferentes cualidades del espíritu al que pertenecen.
17. Por no encontrar la traducción castellana de este fuente, use la traducción rusa de la misma: Ономастикон - ЕВСЕВИЙ ПАМФИЛ (ЕПИСКОП КЕСАРИЙСКИЙ) «О НАЗВАНИЯХ МЕСТНОСТЕЙ ВСТРЕЧАЮЩИХСЯ В СВЯЩЕННОМ ПИСАНИИ» и БЛАЖЕННЫЙ ИЕРОНИМ (ПРЕСВИТЕР СТРИДОНСКИЙ) О ПОЛОЖЕНИИ И НАЗВАНИЯХ ЕВРЕЙСКИХ МЕСТНОСТЕЙ» Перевод И. Помяловского http://krotov.info/acts/04/onomastik/onom_01.html
18. Entre las Biblias cvatolicas este libro lo encontré solo en la Biblia latinoamericana. Forma parte también de la Biblia sinodal rusa y la Biblia de la Iglesia Apostolica Armenia, pero no está incluido en el Tanaj hebreo. Tampoco pudo escapar de las intervenciones humanas en su texto, las que rompieron la lógica general del texto sagrado. Precisamente lo testifica la explicación posterior de los caldeos (5: 7-9) que no tiene nada que ver con la Palabra del Señor, pues contradice a la esencia de los hijos de Israel que, siendo los hijos de Abrahán, del padre de los arameos, no pueden proceder del pueblo de Canaán al que pertenecía Babilonia. Por eso es evidente que la explicación de los caldeos, que contiene la continuación del fragmento presentado, es una inclusión en el texto sagrado hecha por el hombre y representa explicación basada en la confusión, de la que hable en el capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incognita*.”
19. Por desgracia este hecho obvio pasó desapercibido para los hebreos y, en consecuencia, fue negado por los teólogos de todas las confesiones cristianas, que, a menudo contradiciéndose a sí mismos, separan a los arameos de los caldeos, considerando a los *arameos* como *sirios* y a los *caldeos*, como una *tribu maldita sumerio babilónica*. Así, la enciclopedia electrónica hebrea en el rubro “Arameos”, negando la conexión de Abrahán, el patriarca, con los arameos, escribe: “El área de la región de Harán, de donde los patriarcas llegaron a Canaán, en la Biblia se llama Paddan-Aram o Aram-Naharaim. Sin embargo, la existencia de arameos en la así llamada época de los patriarcas no está confirmada por otras fuentes, y los argumentos, especialmente lingüísticos, de que los patriarcas hebreos eran "proto-arameos" son infundados.” Si, porque los a quienes ellos llaman arameos, no son arameos bíblicos, sino son sirios. («Область в районе Харана, из которой патриархи пришли в Ханаан, называется в Библии **Паддан-Арам или Арам-Нахараим**. Однако существование арамеов в так называемую эпоху патриархов не подтверждается никакими другими источниками, и доводы, особенно лингвистические, о том, что сами еврейские патриархи были «протоарамеями», необоснованны». Para mas detalles véanse el

capítulo “*Ur de los caldeos, país arameo. Abrahán*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incognita.*”

20. Respecto a eso véanse mi artículo “*Acerca de los conceptos de "pueblos", "arios", "semitas" y "camitas"*”. (Bs.As.
21. Respecto al nombre “*Sion*” véanse el capítulo “*Armenia – la huella geográfica del Jardín de Eden y del monte de Dios*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incognita.*”
22. Para más detalles véanse el capítulo “*El monte Ararat como el monte de Moisés*” de mi libro “*Armenia bíblica – tierra incognita.*”
23. El texto indicado de Qumran véanse en Qumran COMENTARIO SOBRE MELQUISEDEC) (2Q Melch) o La gura de Melquisedec en Qumrán1 [The Figure of Melchizedek at Qumram] Leandro Velardo
<file:///C:/Users/USUARIO/Downloads/773-Texto%20del%20art%C3%ADculo-1458-1-10-20180309.pdf>

Мелхиседек

*Посвящается сынам Святого Духа Божиего,
живущим во плоти всех народов мира и
отличающимся от остальных своим милосердием
и приверженностью к правде и всеобщей
справедливости*

Пролог

Косвенно я уже говорила о Мелхиседеке в разных моих трудах, но в связи с возросшим в последнее время интересом к его личности решила посвятить ему ещё и отдельную статью, тем более, что существующие предположения о нём, как правило, не имеют под собой ясно осознанной почвы и поэтому находятся на уровне гаданий. Между тем внимательный обзор материалов, которыми мы располагаем, позволяет сделать однозначный вывод относительно его роли в творении, а, следовательно, и о нём самом.

Но прежде, чем говорить о Мелхиседеке, нам следует понять библейские основы двух противостоящих миров, которые помогут нам выяснить для себя, кем же он является. Говоря об основах миров, я имею в виду основы мира, в котором мы живём, и мира заповеданного, из которого мы некогда были изгнаны. А в этом нам вновь помогут сыновья Ноя, взаимное расположение которых и определяет «схемы» этих миров, ясно проявляющиеся в носящем вечный характер так называемом *благословении и проклятии* Ноя.

Начнём с того, что, как я уже неоднократно писала, слово «сыновья» здесь носит аллегорический характер, ибо сыновья эти неоднозначны. Человеком из них является только Сим, в то время как **Иафет и Хам представляют собой антогонистических духов, лежащих в основе мудрости, - соответственно: Творца и восставшей против Него твари (живой материи), Добра и Зла, Правды и Лжи, Света и Тьмы, борющихся за овладение Симом.** Именно их комбинациям в Симе и обязано существование всех земных народов.

Известно, что узнав о неуважении, проявленном к нему *Хамом*, Ной сказал: *«Проклят Ханаан; раб рабов будет он у братьев своих»* (Быт 9: 25), прокляв таким образом не самого *Хама*, а его союз с *Симом* в лице *Ханаана*, - по сути и в лингвистическом смысле того же *Каина*. В отношении же к проявившим благопристойность *Иафету* и *Симу* объявил: *«благословен Господь Бог Симов; Ханаан же будет рабом ему»* (Быт 9: 26). А благословляя Господа Бога Симова, он нам показывает, что благословляет союз, или брак Сима именно с Господом, - брак, который, судя по неоднократным боговдохновенным сообщениям пророков и апостолов, состоит во вселении Господа в душу *Сима* (человека): *«вселюсь в них»*, - говорил Он, - *и буду ходить в них; и буду их Богом, и они будут Моим народом»*. (2 Кор 6: 16) Это означает: Я, Господь, Вечный Дух, вселюсь в сосуды (*шатры, храмы*) *Сима* и сделаю его образом и подобием *Отца Небесного*.

А следующие слова Ноя, - *«да распространит Бог Иафета, и да вселится он в шатрах Симовых; Ханаан же будет рабом ему»* (Быт 9: 27), - только подтверждают предыдущие, но получается, что тот, кто должен вселиться в *Сима*, - это *Иафет*, то

есть **Иафет** является Господом Богом Сима. Отсюда нетрудно догадаться, что под Господом и Иафетом имеется в виду одно и то же лицо. В библейском тексте Господь определяется словом *Яхве* (*Yahveh* или *Yehova*), которое является лингвистической деривацией «имени» *Иафет* (*Yah/Иа – veh/фет*), свидетельствующей как об общности корней этих слов, так и об общности их значения. И, действительно, библейский *Яхве* Сам определяет Себя как «Я есмь Сущий» (Исх 3: 14), то есть тот, кто был, есть и будет, или иначе, - *вечный*. Значение же имени *Иафет* (*Jafet, Habet*), как я неоднократно писала об этом, сохранилось в армянском и в персидском языках как «вечный» (*habet* – армянское, и *habe* – персидское). Причина такого одновременного присутствия этих двух лингвистических дериваций одного и того же «имени» в одном и том же фрагменте текста кроется в многочисленных переводах Священного Писания, сделанных с переводов же, через которые прошёл его потерянный оригинал, и в неверном толковании его переводчиками. По этой же причине библейское богословие в *Иафете* и *Яхве* видит разных лиц. А по большому счёту все заблуждения упираются в буквально-историческое толкование священных текстов, то есть в их недостаточную обдуманность и, обусловленное последней, отсутствие *общего логического знаменателя* для всех библейских и апокрифических книг, который один лишь позволяет понять, кто есть кто.

Возвращаясь теперь к вышеотмеченному браку Господа с человеком, подчеркну ещё раз, что суть его состоит в единоличном пребывании благословенного *Иафета*, - *Святого Духа Божиего*, или *Господа духов* (того же *Яхве*), - в «шатрах» (сосудах, «храмах») *Сима*, то есть в душе человека, созданной именно с целью проявления в теле бестелесного Духа Божиего, или Самого Бога. А это связано с полным изгнанием из неё нечистого духа *Хама*, незаконно внедрившегося в неё в связи со спровоцированным им же падением Адама, или, иначе говоря, в связи со вступлением Адама (*Сима*) в брак с *Хамом/Змеем*.

Таким образом, под *Иафетом/Яхве* подразумевается возлюбленный и благословенный вечным Отцом (Всевышним Разумом) Творец наш Святой Дух Божий, называемый также *Арийским* (то же что *Отцовским*), или *Праведным Духом*, ибо праведность является синонимом святости. Поэтому вселение *Иафета/Яхве* в человека и распространение в нём за счёт изгнания из него *Хама* является условием и основой творения Божиего, или иначе говоря, условием установления в нём вечного Царствия Божиего. При таком браке нечистый дух *Хама* не властен над *Симом*. Именно поэтому, зная о разрушительных и смертоносных претензиях *Хама* на *Сима*, Ной все три свои замечания заключает троекратным проклятием *Ханаана*, - как уже было сказано, продуктом брака *Сима* с *Хамом*.

Таким образом, проявляется следующая иерархическая схема творения, или Царствия Божиего:

Иафет
Сим
Хам.

Эта схема многопрофильная. Её можно объяснить или как иерархическое соотношение Святого Духа (*Иафета*), человеческой души (*Сима*) и *Хама* - враждебного *Иафету* нечистого, самостного духа сотворённой живой материи; или как человека (*Сима*) между небом (*Иафетом*) и землёй (*Хамом*); или как человека

между светом (*Иафетом*) и тьмой (*Хамом*); или как человека между Правдой (*Иафетом*) и Ложью (*Хамом*); или как человека (*Сима*) в браке с *Господом Иафетом*, ибо над головой человека непосредственно находится *Иафет*, то есть между ними нет никакой преграды, и поэтому человек (*Сим*), имея над собой открытое небо, отражает его, как в зеркале, - то есть отражает вечного *Иафета*, Который в этом случае живёт в душе (в «*шатрах*») человека, уподобляясь сосуду его и придавая ему образ и подобие Отца Небесного. По свидетельству Еноха, именно так, «имея «всегда небо открытым» над головой, «семь лет жил Адам в раю, «пока не согрешил» (Libro de los secretos de Ненос 23: 36), обманутый *Змеем/Хамом (Диаволом)*, ибо, не зная лжи, не мог оценить благословенность своего состояния. Схема эта, как видим, отражает власть Правды Божией, олицетворяемой *Иафетом/Яхве*, над ложью, исходящей от *Хама*. При такой власти всякая тварь, всякая плоть, созданная из земли, послушна человеку, подчинившему свои инстинкты разуму и сердцу. Это и есть схема Жизни, где все живущие связаны узами любви с вечным Творцом *Иафетом*. Поэтому в ней нет места смерти ни для какой твари Божией, подобно тому, как нет тьмы в комнате, пока освещающая её лампочка подключена к электрическому току. Так и человек, - а через него и всякая тварь, - будучи подключены к вечному источнику Жизни, не могут уже умереть и живут вечно.

Но после грехопадения Адама (того же *Сима*), который, презрев Слово Правды Отца своего Небесного, данное ему посредством Духа Святого (*Иафета*), впустил в душу свою лживое слово Змея (*Хама*), человечество оказалось отключённым от источника Жизни и изгнанным из указанного благословенного мира в лживый, теневой материальный мир, возникший в соответствии со лживым словом *Хама/Змея*, в котором оно живёт с тех пор и схема которого выглядит уже следующим образом:

Сим
Хам
Иафет.

Обратим внимание, что в ней «братья» представлены именно в том, к тому же извращённо истолкованном, ² порядке, какой мы видим в современном тексте Библии (Быт 5: 32; 6: 10; 7: 13). В этой схеме прервана связь *Сима* (человека) с *Иафетом* (Господом Богом), ибо между ними появилась преграда в лице *Хама/Змея*, спровоцировавшего создание Богом «кожаных одежд» для человека, то есть его временного тела, ставшего той самой преградой, которую Своей смертью разрушил Иисус Христос. (Еф 2: 14) Это значит, что *Сим*, вступив в «брачный союз» с *Хамом*, не видит Бога, так как Его заслонила собой собственная смертная плоть *Сима*, на которую теперь и устремлён его взгляд. При таком раскладе *Сим*, исполненный не имеющим нравственности, нечистым, низменным духом *Хама* (ибо нравственность всегда обусловлена присутствием *Иафета* в душе человека), сам считает себя Богом и правителем земли. Но власть его иллюзорна и временна, так как в действительности через него правит *Хам*, который завладел им в прямом и косвенном смысле, ибо отсутствие связи с Небом (или, точнее, принятие за небо дух *Хама*) сделало *Сима* уязвимым, подверженным всякого рода нечистым веяниям и вследствие этого смертным человеком, которому к тому же было внушено, что *смерть*, овладевшая им, это и есть на самом деле *жизнь*, поэтому он даже не задумывается над тем, может ли понятие жизни включать в себя смерть, когда

наличие смерти уже само по себе отрицает жизнь. Союз *Сима с Хамом* есть именно тот, который упоминал пророк Исайя, когда цитировал слова носителей духа *Хама*, то есть *хананеян*: «мы заключили союз со смертью и с преисподнею сделали договор: когда всепоражающий бич будет проходить, он не дойдет до нас, - потому что ложь сделали мы убежищем для себя, и обманом прикроем себя».(Ис 28: 15) – Так, носители духа *Хама*, угнездившегося во временной плоти *Сима*, своё спасение видят во лжи, которой и противодействуют всегда правде.

Как видим, в этой схеме *Иафет* оказался внизу, то есть там, где должен был быть *Хам*, а именно: он оказался на месте раба, и вместе с Ним там же, на месте рабов, оказались все те, в ком присутствует, по словам апостола, «начаток духа» (Ром 8: 23), то есть **истинные библейские евреи,- не плотская раса, а те, чья душа уповает на правду, а не на ложь, к какому бы народу по плоти они ни принадлежали.** Так что можно сказать, что, согласно этой схеме, *Сим*, представляя собой образ восставшего против Бога *Хама*, топчет ногами *Иафета-Ария, Святого Духа Отца Небесного*, и всех его приверженцев. В таком мире царствует ложь. В нём обесценены, искажены и осквернены все заветы Божии, все Его 10 заповедей (Исх 20: 2-17), ибо, если в первой из них сказано: «да не будет у тебя других богов пред лицом Моим», то в мире сём они есть в лице авторов различных идеологий, в лице учёных, врачей, ворожей и пр., мнению которых мир доверяет больше, чем Слову невидимого Творца, а также в лице планет и звёзд, с которыми астрологи связывают судьбы человечества. И если во второй из них сказано: «Не делай себе кумира и никакого изображения того, что на небе вверху, и что на земле внизу, и что в воде ниже земли; не поклоняйся им и не служи им», то надо признать, что мир наш полон кумиров и их изображений. Они есть во всех областях деятельности человека и даже в церквях в виде статуй и икон, которым поклоняются, как божествам. Но главным кумиром являются деньги, дающие человеку материальную власть и ложное ощущение защищённости. *Имя Господа* в таком мире постоянно произносится всуе; а *День седьмой* не осознаётся; в бешеном ритме «жизни» не почитаются ни отец, ни мать, которые обычно отправляются в дома престарелых, когда они по старости уже сами начинают нуждаться в помощи своих детей, и поэтому, как кажется последним, мешают им проживать их собственную жизнь. Пренебрегая заповедью «Не убивай», мир массово истребляет живые души животных, чтобы питаться их плотью, не думая при этом, что убийство живой плоти, кому бы она ни принадлежала, - человеку или животному, птице, рыбе, - всё одно есть убийство живой души, у которой один источник – Бог и одна субстанция, исходящая от Бога. Поэтому убивший животное, убивает и человека; массово истребляющий животных, массово истребляет и людей, например, развязывая войны или совершая геноциды. Говорят, что Леонардо да Винчи, ещё в раннем возрасте отказавшийся от мяса, сравнил человечество, пожирающее живые души, «с ходячим кладбищем», сказав буквально следующее: «Мы живём, умерщвляя других. Мы ходячие кладбища!» И в самом деле, ведь мы несём в себе захороненные в наших недрах останки убитых живых душ. Но человечество не осознаёт этого, находясь, как мифический Геракл, под покрывалом безумия, которое его же разрушает. На призыв «Не прелюбодействуй» - мир прелюбодействует, на призыв «Не кради» - крадёт. Вопреки завету Божию *лжесвидетельствует, завидует, желает дом, жену, имущество ближнего.* – Одним словом, всё в этом мире разрушительно, перевёрнуто с ног на голову, ибо власть принадлежит тем, кто руководствуется лишь собственной выгодой, ни во что не

ставя благо других, тогда как те, кто, исполненный любви к живому творению, осознаёт естественную, жизненную важность установления справедливости для всех, высмеяны, унижены и изгнаны с подобающих им мест. Этот мир очень метко описал Екклезиаст, сказав: «*Есть зло, которое видел я под солнцем, это – как бы погрешность, происходящая от властелина; невежество поставляется на большой высоте, а богатые сидят низко. Видел я рабов на конях, а князей ходящих, подобно рабам, пешком*». (Еккл 10: 5-7)

Заметим, что в глазах и на аллегорическом языке Бога под *богатыми* и *князьями* в данном случае понимаются богатые Духом Святым, то есть уповающие на Правду Божию и гнушающиеся ложью, а под *рабами* – наоборот, уповающие на ложь и гнушающиеся правдой. **По сути они составляют в Библии две духовные расы - иафетянскую (духовную, или божественную) и противоположную ей хамитскую (материальную, тварную, плотскую), - живущие, однако, в смешении в каждом из земных народов, отличаясь друг от друга лишь своим менталитетом.** Что же касается «*властелина*», сеющего зло, о котором говорит Екклезиаст, то ясно, что под ним подразумевается Князь мира сего *Хам, отец лжи и Ханаана*, ибо властвовать над *Симом*, как мы видели, могут или он, или *Иафет, Князь Правды Божией*. Царствие *Иафета* ещё не наступило. Но власть *Хама* в лице *Ханаана/Каина*, вопреки проклятию его Ноем, охватила всю землю. Именно *Хамом* и руководствуется *Сим*. Поэтому приоритеты мира сего вещественны и основаны на материальных, то есть иллюзорных, или временных, интересах смертной плоти, или материи. И только очень малое число людей приоритетами своими считает духовно-нравственные принципы, единственно ответственные за Жизнь человека. Именно это имеет в виду Священное Писание, когда говорит, что все будут взвешены на весах правды (Иов 31: 6), и тот, кто найдётся *лёгким*, будет отправлен в погибель (Дан 5: 27-30), ибо, как сказал Христос о Тайнах Царствия Небесного, «*кто имеет, тому дано будет и приумножится, а кто не имеет, у того отнимется и то, что имеет*» (Мф 13: 11-12) Речь идёт о справедливости.

Итак, определив характер двух противостоящих миров – вечного мира *Иафета* (мира Правды Божией) и временного мира *Хама/Ханаана/Каина* (мира лжи), которые в Библии аллегорически представляются также как святая *Гора Бога* против нечистой *Горы мира сего*, называемой *горой Едома*, или как святой *Град Бога Иерусалим* против нечистого *Града мира сего* (в образе *Вавилона/Иерихона, Содомы* и пр.), - обратимся теперь к самой личности *Мелхиседека*.

Мелхиседек

Что мы знаем о нём? - Главное, что нам известно, - это значение его имени, которое на древнееврейском языке пишется как מַלְכִּי צֶדֶק, где צֶדֶק указывает на царствование, а מַלְכִּי – на правду, правосудие.⁵ Но, скорее всего, корни его арамейские,⁶ ибо «*Мелхи*» соответствует арамейскому *Malka, malaka*, означающему «царь», «ангел», «могущественный дух», а «*седек*» понимается как «*справедливый*», «*праведный*», «*священный*».⁷ то есть целиком слово должно было пониматься как *Дух Священный, и Царь Праведный*, соединившиеся в одном лице.

Эти же корни известны и в армянском языке как «мелик» - «Князь» - и «иштак» - «справедливый, праведный», «истинный» в смысле *лицевой*, а не *оборотный*, или *теневого* (как *Хам*). (Интересно, что праздник воскресения Христа, Пасха, по-армянски звучит как «затык», который явно является лингвистической деривацией слова «иштак», но со смысловым упором на освобождение от мучений, воскресение и правление справедливости).

Итак, слово *Мелхиседек* указывает на Священника (Святого Духа) и Царя (Князя) Правды, что подчёркивает также апостол Павел, говоря о нём: «Мелхиседек, царь Салима, священник Бога Всевышнего, (...) по знаменованию имени царь правды, а потом и царь Салима, то есть царь мира, без отца, без матери, без родословия, не имеющий ни начала дней, ни конца жизни, уподобляясь Сыну Божию, пребывает священником навсегда». (Евр 7: 1-3)

Но кто же, не имеющий ни отца, ни матери, ни начала дней, ни конца жизни, уподобляется Сыну Божию, как не *Вечный Иафет/Яхве* – *Святой Дух Божий*, сотворивший человека для Самого Себя, то есть для проявления в нём Высочайшего Разума через Слово-Дело, и о котором в псалме Давида сказано: «из чрева (Авт. – Разума) прежде денницы подобно росе рождение Твое» (Пс 109: 3) и повторено в книге Сираха: «Я вышла из уст Всевышнего и, подобно облаку, покрыла землю»? (Сирах 24: 3).^В

Таким образом, вывод, исходящий из сказанного, тот, что Священник по чину Мелхиседека означает Священник по чину Иафета, Святого Духа Премудрости Божией. А «царь Правды и Салима» подразумевает того же Иафета, но уже проявленного, то есть воплотившегося в Симе. Первенцем *Иафета* из воплощённых в *Симе* явился *Иисус Христос*. Поэтому Апостол Павел называет Его «священником вовек по чину Мелхиседека» (Евр 5: 5-6), - то есть по чину Правды, - «пребывающим вечно» и «имеющим священство непреходящее» (Евр 7: 24), как непреходящи Сам *Иафет* и *Правда*, лежащая в основе Его творения. Тот же апостол характеризует Его как «святого, непричастного злу, непорочного, отделенного от грешников и превознесенного выше небес, Который не имеет нужды ежедневно, как те первосвященники, приносить жертвы сперва за свои грехи, потом за грехи народа, ибо Он совершил это однажды, принеся в жертву Себя Самого.» (Евр 7: 26-27), - то есть он представляет *Мелхиседека* как Царя иного, святого мира, находящегося под ведением *Духа Господа Иафета*, воплощённого в *Иисусе Христе*, и поэтому в корне противоположного тому миру, в котором мы живём.

Мелхиседек упоминается и в Старом Завете. Дошедший до нас библейский текст говорит о нём дважды. Сначала - в связи с победой Аврама над Кедорлаомером и бывшими с ним царями ханаанскими, когда *Мелхиседек*, названный «царём Салимским» и «священником Бога Всевышнего», приветствуя его победу, выходит к нему с «хлебом и вином» (Быт 14: 17-20) и, фактически, через Аврама благословляет Бога Всевышнего, Который «предал врагов (Аврама) в руки (его)». Тем самым Бытие свидетельствует о браке Аврама с Богом, как прежде Ной, благословляя Господа Бога *Симова*, с Которым он связал нравственный поступок *Сима*, свидетельствовал о браке *Сима* с *Иафетом*. Такое, казалось бы, неадресное благословение связано с тем, что ни Ной, ни *Мелхиседек* в благословляемых не разделяют Бога и Человека, ибо, находясь в браке, двое становятся Одним. Отсюда ясно также, что «Хлеб и вино», преподнесённые *Мелхиседеком Аврааму*, предвосхищают плоть и кровь Иисуса Христа, - *сосуда Духа животворящего, Глагола Божиего*. Так и победа

Аврама предвосхищает победу Христа из его духовного (не плотского) семени, ибо, **будучи Сам Господь Духом, всегда в Слове Своём имеет в виду семя духовное, вечное, а не имеющее временный характер семя плотское.** Именно Христу предстоит «*возложить под ноги Отца восставших на Него*» (Пс 17: 40). Именно «*Ему надлежит царствовать, доколе низложит всех врагов под ноги Свои. Последний же враг истребится – смерть*». (1 Кор 15: 25) А врагами Божиими являются носители лжи, возглавляемые отцом их *Хамом/Змеем*, который спровоцировал вхождение смерти в творение Божие.

Также для понимания личности *Мелхиседека* здесь очень важен момент пожертвования ему Аврамом десятины от приобретённого им в результате войны, которая символизирует десять наиважнейших заповедей Божиих, на самом деле представляющих собой *духовно-нравственные жертвы*, необходимые для возвращения согрешивших сынов Божиих из мира *Хама* в мир Отца их *Иафета* и которые требует от них *не кто иной, как Сам Бог*. Это те заповеди, которые позже через Моисея будут даны сынам *Иакова/Израиля* (того же *Иафета/Яхве*) в качестве Закона, отличающего их от язычников, и которые они должны будут почитать как «*святыню Господню*» (Лев 27: 30).

Итак, сказанное нас вновь подводит к мысли, что под Мелхиседеком подразумевается Сам Бог-Творец, то есть Тот же Иафет/Яхве.

Второй раз *Мелхиседек* упоминается в пророческих псалмах Давида, где говорится: «*Клялся Господь и не раскается: Ты священник вовек по чину Мелхиседека. Господь одесную Тебя. Он в день гнева Своего поразит царей; совершит суд над народами, наполнит землю трупами, сокрушит голову в земле обширной*», (Пс 109: 4-6) Сказанное здесь относится к концу времён и к «*возлюбленному*» (*даvidу*), то есть к Сыну Божию Иисусу Христу (Мф 3: 17), Который и называется Господом и Священником «*по чину Мелхиседека*» (то есть по чину правды и справедливости), совершающим Суд над царями и народами. Под головой же в земле обширной, которую Он сокрушает, имеется в виду голова Змея (*Хама*), представленная царями и правителями мира сего. Именно её, исполненную вечной враждой к Святому Божию Духу, Он же как Творец (называемый в Бытии «*помощником*» или «*Женой*» Всевышнего Разума (Быт 3: 15; Ис 54: 5)), раздавит окончательно и бесповоротно.

Так что и псалом Давида связывает Мелхиседека с Иисусом Христом, или воплощённым Иафетом/Яхве.

Кроме того, *Мелхиседеку* целиком посвящена ещё и вся 23-я глава «*Книги тайн Еноха*», которая начинается аллегорическим рассказом о его происхождении («*рождении*»), подобным таким же полным аллегории библейским рассказам о рождении Саррой Исаака, о рождении Исава и Иакова Ревеккой, о рождении Иосифа и Бенджамина Рахилью и о рождении Иисуса Христа Богородицей Марией. Но, не вдаваясь сейчас в эти подробности, относительно смысла которых, впрочем, можно получить некоторое представление, прочитав посвящённые этим женщинам главы моего труда «*Шесть дней творения и Седьмой день*», остановлюсь на следующем фрагменте из этой главы, в котором *Мелхиседек* не только предстаёт именно как Христос, Царь грядущего Царствия Божиего, но ещё и лишний раз указывается место Его пребывания:

«Потом явится глава всех,- читаем мы в нём, - великий первосвященник, Глагол Божий и Сила, творящая поразительные чудеса, превосходящие все те, какие имели место до Него. Этот Мелхиседек будет священником и царём Ачузана,

который находится в центре земли, где был сотворён Адам и где потом он был похоронен» (в смысле увековечен) (Libro de los secretos de Енох 23: 45-47).⁹

Здесь обратим внимание, во-первых, на то, что *Мелхиседеком* он называет «Главу всех» и «Глагол Божий», то есть он отождествляет его с Творцом – *Святым Божиим Духом*, воплотившимся в *Иисусе Христе*, образе и подобии Его, Который так и назван - *Глаголом*, или *Словом*, Божиим (Ср. с Ин 1: 1-5, 9-10, 14), и Который творил «поразительные чудеса, превосходящие все те, какие имели место до Него».

Во-вторых, говоря о *Мелхиседеке* как о царе *Ачузана*, который находится в центре земли, где был сотворён Адам, он, фактически, отождествляет *Ачузана* с *Едемом*, - землёй Адама до его грехопадения, которая, согласно ему же, находилась «между тлением и нетлением» (Книга тайн Еноха), то есть там, где кончается земное и начинается небесное.

Из этого следует, что Мелхиседеком называется именно царь и священник Едема, то есть того места, которое создано *Иефетом/Яхве* как жилище для Себя.

В этом смысле весьма интересен также рассказ Еноха о себе самом, как о человеке, рождённом для Правды Главы дней, то есть для того, чтобы представлять эту Правду Творца.

«И тот ангел, - пишет он, - пришел ко мне, и приветствовал меня своим гласом, и сказал: «ты – сын человеческий, рожденный для правды», и правда обитает над тобою, и правда Главы дней не оставляет тебя».(...) И все, которые в будущем пойдут по твоему пути, - ты, которого правда не оставляет вовек, жилища тех будут возле тебя и наследие их около тебя, и они не будут отделены от тебя во век и от века до века. И таким образом возле того Сына человеческого будет долгая жизнь, и мир наступит для праведных, во имя Господа духов от века до века» (Кн.Еноха 12: 17, 19-20).¹⁰

Обратим внимание на слова «*правда обитает над тобой*», которые как раз указывают нам на то, что речь идёт о человеке, живущем в среде, соответствующей первой схеме мира, где над *Симом* мы видим открытое Небо, или *Иафета*, - Главу дней. Заметим также, что ангел, называя Еноха «сыном человеческим, рожденным для правды (...) Главы дней», и идущим путём правды Божией, фактически, даёт нам понять, как значение имени Енох – «сын человеческий, рождённый для Правды» -, так и то, что он представляет собой путь к Жизни, наследие которой принадлежит тому, кто пойдёт по этому «пути».

Относительно же места «возле» Еноха, куда будут собраны «рождённые для правды», он сказал, что «И с того дня я не входил в их среду (ЗА: то есть в среду смертных) - ; и Он посадил меня между двумя ветрами, между севером и западом, - там, где ангелы взяли верёвки, чтобы измерить около меня место для избранных и праведных» (1 Книга Еноха 12: 3) (так же, как измерялся Град и Храм Божий Иерусалим (Отк 21: 10-18; Иез 40-43)). Здесь в связи с расположением Еноха «между севером и западом» следует вспомнить, что истоки рек Евфрат и Тигр, которые определяют «границу» Едема, находятся именно на северо-западе Араратского нагорья – горы Божией. А эти «избранные и праведные» по их приверженности к Правде Божией назывались его «сыновьями» (естественно, духовными, а не плотскими) и проживали с ним в том же *Ачузане*. (LIBRO DE LOS SANTOS SECRETOS DE HENOC 16: 2), в котором священником и царём был *Мелхиседек*. (LIBRO DE LOS SANTOS SECRETOS DE HENOC, 23: 45-47) Поэтому, говоря о местопребывании Еноха, они отмечают, что «он имеет своё жилище возле

ангелов», у «пределов земли» (Кн.Еноха 20: 7-8), то есть в Едеме, где кончается власть земли (Хама) над человеком и начинается власть Неба (Иафета) над ним.

Приведённые сообщения Еноха о себе невольно вновь обращают нас к Господу нашему Иисусу Христу, сказавшему: «Я есмь путь и истина и жизнь» (Ин 14: 6) и обещавшему тем, кто пойдёт по Его пути, наследие Тысячелетнего царствия Божия «возле Него»: «И когда пойду и приготовлю вам место, - сказал Он, - приду опять и возьму вас к Себе, чтобы и вы были, где Я» (Ин 14: 3) Они также указывают на место, какое имел в виду Иисус Христос, говоря «чтобы и вы были, где Я».

Следовательно, слова Еноха являются пророчеством об Иисусе Христе, пробразом Которого выступает сам Енох. Об этом же свидетельствует особенность людей, «рождённых для правды», которая указывает на их полную непримиримость с миром, управляемым Князем лжи Хамом/ Ханааном, и вследствие этого отказом от него.¹¹ По словам Еноха, «их жребий охраняет» Господь, и делает это именно потому что «они возненавидели и презрели этот мир неправды, и все его произведения и пути возненавидели во имя Господа духов; ибо во имя Его они спасаются, и Он становится мстителем за их жизнь». (1 книга Еноха 8 :25)

Нетрудно заметить, что это именно то, что заповедал нам Иисус Христос, Который сказал: «Любящий душу свою погубит ее; а ненавидящий душу свою в мире сем сохранит ее в жизнь вечную.» (Ин 12: 25). Эту же мысль повторили Его апостолы. В частности, апостол Иоанн говорил: «Не любите мира, ни того, что в мире: кто любит мир, в том нет любви Отчей. Ибо всё, что в мире: похоть плоти, похоть очей и гордость житейская, не есть от Отца, но от мира сего. И мир проходит, и похоть его, а исполняющий волю Божию пребывает вовек». (1 Ин 2: 15-17)

То же имел в виду и апостол Иаков, когда сказал:

«не знаете ли, что дружба с миром есть вражда против Бога? Итак, кто хочет быть другом миру, тот становится врагом Богу». (Ик 4:4).

Приведённые свидетельства подчёркивают абсолютную степень непримиримости этих двух миров, - мира Иафета и мира Хама (Ханаана/Каина), - которую имеет в виду также Сарра, когда говорит Аврааму относительно его сыновей от Агари и от неё: «выгони эту рабыню и сына ее, ибо не наследует сын рабыни сей с сыном моим Исааком» (Быт 21: 10) , и что в свою очередь объясняет апостол Павел, относя этих двух жён Авраама и их сыновей к разным мирам (или эпохам) – к миру временному и к миру вечному. (Гал 4: 22-26)

Благодаря Еноху, мы имеем также свидетельство того, что Мелхиседек является ещё и главным лицом в жизни Моисея, ибо следующий фрагмент из той же 23-ей главы «Книги тайн Еноха», несомненно, относится именно к нему:

«И когда придет двенадцатое поколение, - читаем мы в нём, - и пройдет тысяча семьдесят лет, родится в этой расе праведник, которого Господь пригласит взойти на гору, где остановился ковчег Ноя, брата твоего. И там он найдет другого Мелхиседека, жившего семь лет подряд в этом же месте, сокрытый от идолопоклонников, чтобы они не погубили его. Он выведет его оттуда, и он будет священником и первым царем в городе Салиме [Иерусалиме], откуда происходят священники по образу (чину) этого Мелхиседека. Его время наступит по прошествии трёх тысяч четырёхсот тридцати двух лет от начала сотворения Адама. И после этого Мелхиседека последуют двенадцать священников, пока не

явится Великий Первосвященник – Глава, сделавший все видимые и невидимые вещи». (Libro de los secretos de Henoc 23: 60) ¹⁴

Начиная с конца, скажем, что ясно, что под «Великим Первосвященником, - Главой, сделавшим все видимые и невидимые вещи», имеется в виду *Иафет/Яхве* воплощённый в Иисусе Христе, однако об этом уже была речь. Но что здесь особенно интересно, - это личность «*праведника, которого Господь призвёт на ту гору, где остановился Ноев ковчег*». Разве не Моисей был призван Богом на гору Божию, где и говорил с Ним?

Однако по чьей-то прихоти принято считать, что, кроме Едемской горы на Араратском нагорье, есть ещё пара Божиих «Едемских гор», одна из которых находится на Синайском полуострове, хотя нет никаких свидетельств ни о нахождении там горы Едема, ни об остановке там Ноева ковчега. Наоборот, есть библейское и множество других апокрифических свидетельств, что он остановился именно в горах Араратских, с которыми как географически, так и по сути связан *Едем*. ¹⁵ О том же свидетельствует и Енох, из слов которого мы понимаем, что и праведник этот (*Моисей*) был призван именно на Араратское нагорье, ибо там остановился Ноев ковчег. Иначе говоря, он был призван на нагорье Едема, а не на Синайский полуостров. Причём Енох говорит ещё и о том, что там он находит *Мелхиседека*.

Следы того, что Моисей нашёл на горе Божией священника остались и в Библейском тексте, но там он называется *Священником Мадиямским*, несомненно, по месту жительства, которое, как убедимся ниже, совпадает с местом жительства *Мелхиседека*, указанным Енохом, то есть с местом, где был создан Адам и где остановился Ноев ковчег, - местом, названным им *Ачузаном*, который, будучи местом создания Адама (LIBRO DE LOS SANTOS SECRETOS DE HENOC, 23: 45-47) тождественен *Едему*, а, следовательно, и *Иерусалиму* (*Ар-салиму*), или граду покоя *Отца* (*Науга /Ария*) *Небесного*, который был известен также как *Арам* (блаженства Отца), откуда, кстати, происходил и *Авраам*, названный по этой причине *отцом Арамейским*. ¹⁶ О том, что «город», в котором жил *Мадиямский* священник был именно *Арам*, свидетельствует и епископ Кесарийский Евсевий Памфил, написавший «*Ономастикон*» на основе встречающихся в Библии топонимов, в котором он сохранил для нас ценнейшую информацию, позже, как это очевидно, вычеркнутую из Библейского текста.

«Арам, (Араи), - пишет он в нём, - город, где жили сыновья Иофора, сына Иовава, ¹⁷ тестя Моисея, по средине Израиля» (*Ономастикон* Евсевия Памфила, епископа Кесарийского, 109) ¹⁸

Понятно, что разные названия одного и того же «града» - *Ачузан*, *Едем*, *Иерусалим*, *Арам* и пр. – представляют собой разные характеризующие его определения: или как *сада*, или как *града Небесного Отца*, или как *места праведников*, или как *места пребывания Святого Духа Божиего*, или как *града блаженств Отца*, или как *указания на его расположение*. Например, именно на последнее указывает слово *Мадиямский*. Как я показала в своей книге «*Армения библейская – земля неведомая*», оно означает «*срединный, внутренний*» и относится не к исторической Мидии, как считается, а к центральной части Араратского нагорья, с незапамятных времен называемой армянами «*мичнашхар*»-ом, то есть «*срединным миром*», который может пониматься также как *мир скрытый, внутренний, духовный*.

А тот факт, что «город» Арам находился «по средине Израиля», только свидетельствует о том, что и сам библейский Израиль относился к срединной части Араратского нагорья, или нагорья Едема/Арама, и под сыновьями его подразумевались сыны Божии, или сыны Израиля. (Кстати, как я писала в других моих трудах, под Израилем, так же, как и под Иаковом (Yah- ve), как текстуально, так и лингвистически, понимается Иафет - Дух (ruah) Божий (el) проявленный, или просто носитель Образа Божиего).

И несмотря на то, что факт этот вычеркнут из Библии, следы его остались в некоторых её местах, которые были незамечены теми, кто «корректировал» её текст, приводя его в соответствие со своими толкованиями или намерениями. Вот, например, одно из таких мест, частично выпавших из внимания «корректоров»:

«Между тем Олоферну, военачальнику войска Ассирийского, дано было знать, что сыны Израиля приготовились к войне: заложили входы в нагорную страну и укрепили стенами всякую вершину высокой горы, а на равнинах устроили преграды. Он весьма разгневался и, призвав всех начальников Моава и вождей Аммона и всех правителей приморской страны, сказал им: скажите мне, сыны Ханаана, что это за народ, живущий в нагорной стране, какие обитаемые ими города, много ли у них войска, в чем их крепость и сила, кто поставлен над ними царем, предводителем войска их, и почему они больше всех, живущих на западе, упорствуют выйти мне навстречу? Ахиор, предводитель всех сынов Аммона, сказал ему: выслушай, господин мой, слово из уст раба твоего; я скажу тебе истину об этом народе, живущем близ тебя в этой нагорной стране, и не выйдет лжи из уст раба твоего. Этот народ происходит от Халдеев». (Юф 5: 1-6)¹⁴

Фрагмент свидетельствует, во-первых, о том, что происхождение сынов Израиля связывается с халдеями, то есть арамеями, - как я показала в моей книге «Библейская Армения...», благородным иафетянским (духовным) племенем, названным халдейским (кстати, то же, что иудейским) по своей вере в Суд Божий. Однако, в «откорректированной» (или оболганной) Библии оно представлено как шумеро-вавилонское, а, следовательно, как хамитское, проклятое племя,¹⁵ хотя и названное лживым определением семитское.¹⁶

А во-вторых, он интересен тем, что называет сынами Израиля жителей нагорья, имеющего города, высокие горы и равнины и отмеченного входами и выходами, соответствующими тем, о которых я говорила в моей книге «Армения библейская – земля неведомая» при описании Араратского нагорья и его «врат Сиона».²⁰ Он же свидетельствует об Израиле, не принимающем власти Ассирийского царя (ханаанского Асура). Этот факт упорного, «более всех жителей Запада», сопротивления Ханаану со стороны народа Израиля, естественен, ибо, как уже было сказано, Иафет, являющийся Господом горы Божией, и Хам/Ханаан представляют собой две вечно противостоящие, но не эквивалентные силы, причём упомянутый здесь запад указывает на то, что Иафет в глазах Хама/Ханаана всегда олицетворяет запад, так как Каин (Ханаан), представляющий собой первое воплощение Хама, пошел на восток от «Едема на востоке», оставив, таким образом, Едем - на западе. (Быт 4: 16) С этим связана наблюдаемая на земле подсознательная враждебность некоторых представителей востока к западу.

Итак, совершенно ясно, что Мадиямский священник, проживающий в Араме/Едеме, тождественен Первосвященнику Мелхиседеку, то есть Иафету/Яхве воплощённому, о чём свидетельствуют также его библейские имена - Иофор (Исх

3: 1 и далее) и *Рагуил* (Исх 2: 16:18), - значение которых, как я показала это в том же моём вышеназванном труде, указывает на его «статус» «друга, доверенного лица Божиего», каковым для Бога-Отца (Высшего Разума) является Его же Святой Дух, *Господь Иафет/Яхве*.

Посему священником, приютившим *Моисея* и давшим ему «хлеб», (как некогда Авраму), является именно *Мелхиседек*, *Первосвященник Ачузана/ Арама/Иерусалима*, или *Сам Господь Бог Иафет/Яхве*, «не имеющий ни начала дней, ни конца жизни».

О божественном достоинстве *Маддамского священника Мелхиседека* свидетельствуют и его семь дочерей (в других источниках, сыновей), олицетворяющих семь духов Божиих, пребывающих в виде светильников перед престолом Господа (Отк 4: 2-5), а также Его постоянное присутствие в жизни *Моисея* после его бегства из Египта (*ханаанского языческого мира*) в духовный мир *Иафета*, олицетворяемый Араратским нагорьем. Именно это означает тот факт, что он получил приют и «хлеб» в доме Его и связал себя «кровными (душевыми) узами» с Ним, «женившись» на одной из Его дочерей, имя которой – *Софонима* - нам подсказывает, что она олицетворяла приобретённую им Премудрость Божию. Так что бегство *Моисея* знаменует собой его духовный выбор, а именно: отказ от сего мира язычников и предпочтение мира Господа/Иафета, у Которого он и служил *пастухом*, - на самом деле *Пастырем*, выводящим свою паству из хамитского Египта в мир Божий (*Иафетянский*, или *Арийский*), на Араратское нагорье, через данный ему в виде «хлеба» Закон Божий для согрешивших сынов Творца. (Кстати, имя *Моисея* лежит во втором армянском названии Большого Арарата - *Масис*, хотя армяне давно забыли об этом, введённые в заблуждение лживым толкованием того, что гора Божия *Моисеева* находится на Синайском полуострове).

Итак, мы можем заключить также, что *Мелхиседек* - это царь и священник халдейско/арамейского, или арийского, мира и живёт он «потайно» на Араратском нагорье, посреди Израиля, то есть там же, где жили и откуда происходили сыны Израиля. Следовательно, Его можно определить также как царя и священника Араратского или Израильского, или Того Самого Бога, Который призвал Моисея на Свою гору, где и говорил с ним.

К сожалению, библейские богословы всех конфессий, не особенно утруждая себя размышлениями над глубинным значением и связанностью священных повествований, приписывают имена *Мелхиседек*, *Иафет*, *Яхве*, *Енох*, священник *Маддамский*, *Иаков*, *Иисус Христос* разным лицам, тогда как все они (и некоторые другие) являются лишь разными определениями (иногда данными на разных языках) одной и той же личности, представляющей собой тот «краеугольный камень», который перевернёт мир, обратив его с пути *Лжи и насилия* на путь *Правды и любви*.

Одна из кумранских рукописей время этого поворота определяет как «год благоволения к *Мелхиседеку*», когда земля будет освобождена «от власти Белиала и от власти всех [духов его жребия]» (или чина Хама), а «к власти правосудия будут призваны святые господа». (Мидраш *Мелхиседека*, 9) *Белиал* - это тот, кто иначе называется *Бабелом/Белом/Ваалом* или *Ваали*, олицетворяя враждебного *Мелхиседеку* Правителя мира сего лжеца *Хама/Змея*, путём брака с *Симом* выдающего себя за Бога. Отмеченное здесь «благоволение» к *Мелхиседеку* тождественно тому «благоволению», которым Господь наградил Иисуса Христа,

сказав о Нём: *«Сей есть Сын Мой возлюбленный, в Котором Мое благоволение»* (Мф 3: 17 др.)

Схему мира так называемого «года» благоволения к *Мелхиседеку* вновь возглавит *Иафет*, и уже не невежество будет поставляться на большой высоте, а мудрость и знание. Святые князья займут положенное им место властителей и *«будут пастии»* сынов *Хама/Ханаана* (то есть носителей духа плоти) *«жезлом железным»*, после чего те, *«как сосуды глиняные, (...) сокрушатся»*. (Отк 2: 27)

А произойдёт это, когда труды по творению будут завершены, и поле Божие будет полностью очищено от плевел, насаженных *Хамом*, врагом *Иафета*, и останутся на нём только сыны Господа с написанными на их сердцах законами Отца, как Он Сам предрекал это устами пророков и апостолов, говоря: *«вложу законы Мои в мысли их, и напишу их на сердцах их; и буду их Богом, а они будут Моим народом»* (Евр 8: 10), - то есть войду в шатры *Сима* и сделаю человека совершенным, как совершенен Отец Его Небесный.

Это значит, что Законы Божии перестанут быть законами принуждения, и станут сутью души человека, обеспечивающей ему, – а вместе с ним и всякой твари, - сначала долгую, безболезненную, а потом и вечную жизнь. Имея над головой *Иафета*, человек тогда будет ориентироваться лишь на Правду и Справедливость. И не будет у него никаких иных богов, кроме *Господа, Священника и Царя Правды* – так называемого *Мелхиседека* в лице *Иисуса Христа* – воплощённого *Иафета*. Всякая ложь будет ему отвратительна, как пережитая им некогда смерть. Убийство также будет омерзительно ему, причём не только убийство человека, но и убийство животного, ибо это будет время, когда, по словам апостола Павла, проявится Человек, и вместе с ним вся тварь будет освобождена от рабства тлению. (Рим 8: 19-22) Тогда всех живущих свяжут чувство любви и глубокое осознание великой, непреходящей ценности каждой отдельной твари Божией. *Царствующий тогда Иафет - Господь Правды и Справедливости Мелхиседек*, соединивший в себе Бога и человека, согласно пророку Осии, заключит для всех *«союз с полевыми зверями и с птицами небесными, и с пресмыкающимися по земле; и лук, и меч, и войну истреб(ит) от земли той, и да(ст) им жить в безопасности»* (Осия 2, 18)

Уже никогда не будет того, чтобы один поедал или мучил другого. Пророк Исаия, будучи исполнен Духа Святого, доносит нам Его слова, относящиеся к тому времени:

*«Тогда волк будет жить вместе с ягненком, и барс будет лежать вместе с козленком; и теленок, и молодой лев, и вол будут вместе, и малое дитя будет водить их. И корова будет пастись с медведицею, и детеныши их будут лежать вместе, и лев, как вол, будет есть солому. И младенец будет играть над норою аспиды, и дитя протянет руку свою на гнездо змеи. **Не будут делать зла и вреда на всей святой горе Моей, ибо земля будет наполнена ведением Господа, как воды наполняют море»** . (Ис 11, 6-9, см. также Ис 65: 25)*

И миру этому не будет конца, ибо «гора Божия» опустится на всю землю. А когда после 1000-летнего царствования Иисуса Христа на земле *Хам (Змей/диавол)* будет полностью уничтожен, исчезнет и временная плоть, а вместе с ней исчезнет и смерть. (Отк 21: 4) Человек тогда облачится в нетленное духовное тело (1 Кор 15: 47), ибо как говорит Соломон,

«Бог не сотворил смерти и не радуется погибели живущих, Он создал все для бытия, и все в мире спасительно, и нет пагубного яда, нет и царства ада на земле. Праведность бессмертна, а неправда причиняет смерть: нечестивые привлекли ее и

руками и словами, сочли ее другом и исчахли, и заключили союз с нею, ибо они достойны быть ее жребием». (Прем 1: 13-16) Это осознает тогда каждый предназначенный для жизни человек, прошедший через горький опыт бытия под правлением Отца Лжи Хама/Ханаана. Приобретая таким путём мудрость, основанную на сопоставлении двух взаимоисключающих миров, он выберет, наконец, Жизнь из предложенных ему Богом с самого начала творения двух альтернатив: «Жизнь и смерть предложил я тебе, - сказал Он некогда сынам Своим, - благословение и проклятие. Избери жизнь, дабы жил ты и потомство твое». (Вт 30: 19) Но человек по наущению Змея избрал тогда Проклятие - и на землю явилась Смерть. Однако выбор его был бессознательным. Теперь же он изберёт Жизнь, и сделает это с полным сознанием, основанным на уже полученном им уроке. В результате он оживёт, чтобы никогда больше не умереть. Тогда исполнятся слова апостола Павла, сказавшего:

«Как в Адаме все умирают, так во Христе все оживут» (1Кор 15: 22)

Перефразируя вторую часть сентенции, мы можем сказать: *так в Мелхиседеке – праведном священнике и царе - все оживут* и будут жить в Едеме, опустившемся на всю землю, где будет править уже не нечистый дух Хам, а Святой Божий Дух, утвердившийся в Симе как *Праведный царь и Священник (Мелхиседек)*. Это будет качественно иной мир, недоступный пока воображению человека, и тем не менее предчувствуемый теми, кому по их приверженности к Правде суждено в нём жить. Это будет мир *Иафета (арийцев)*, пришедший на окончательную и вечную смену миру Хама (Ханаана/Каина).

-
1. См. главу «Науг (Отец) как основа понятия «ариец» и связанные с ним топонимы и этнонимы Армянского/Арапатского нагорья» моей книги «Армения библейская – земля неведомая»
 2. К сожалению, упуская из виду тот факт, что слово Божие даётся в притчах, богословы и исследователи Библии рассматривают её сообщения с буквальных позиций, как бы «оплочивая» всех трёх сыновей Ноя и пытаясь даже распределить их по старшинству. Так, совершенно абсурдным образом Сима они считают старшим из братьев, Хама – средним, а Иафета – младшим. - Подробнее об этом см. в главе «Загадка сыновей Ноя» моей книги «Шесть дней творения и седьмой день», Б-А. 2013
 3. Единственной разницей между человеком и прочими живыми существами, кроме, конечно, формы, является присутствие Духа Божиего в человеке и отсутствие его в прочих живых душах, почему они и управляются духом человека.
 4. Полностью цитата выглядит следующим образом: «Если человек стремится к свободе, почему он птиц и зверей держит в клетках?... Человек воистину царь зверей, ведь он жестоко истребляет их. Мы живём, умерщвляя других. Мы ходячие кладбища! Ещё в раннем возрасте я отказался от мяса».
 5. См. Еврейско-русский и греческо-русский словарь -указатель на канонические книги Священного Писания с комментариями на основе словарей Джеймса Стронга. - «Библия для всех». Санкт-Петербург, 2005
 6. О значении арамейского языка см. в главе ««Ур Халдейский – страна Араменская. Авраам» моей книги «Армения Библейская – земля неведомая» Б-А, 2022.

7. Malka, malaka - King, angel, spirit of Power. Zadiq - Just, righteous, sacred, holy. <http://doormann.tripod.com/index.htm> volker doormann - 2004.03.18.
8. Подробнее смотри об этом в Части Первой моего труда «Шесть дней творения и Седьмой День» (2013 год) или в моей книге «Каков библейский Бог и каково Его творение?» (2019)
9. A. Díez Macho, ed. **Apócrifos del Antiguo Testamento**, en 5 vols. publicados. *Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo])*, trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202.
10. Книга Еноха (1-ая его книга) – Ветхозаветные апокрифы, СПб, Амфора. 2001 или Библиотека Якова Кротова: http://krotov.info/libr_min/from_1/0008.html
11. Ярким примером такого отказа является отказ 10-ти колен израилевых жить вместе с язычниками, о которых придет пророк Ездра в своей 3-ей книге: «А что ты видел, что Он собирал к себе другое, мирное общество: это десять колен, которые отведены были пленными из земли своей во дни царя Осии, которого отвел в плен Салманассар, царь Ассирийский, и перевел их за реку, и переведены были в землю иную. Они же положили в совете своем, чтобы оставить множество язычников и отправиться в дальнюю страну, где никогда не обитал род человеческий, чтобы там соблюдать законы свои, которых они не соблюдали в стране своей. Тесными входами подошли они к реке Евфрату; ибо Всевышний сотворил тогда для них чудеса и остановил жилы реки, доколе они проходили; ибо через эту страну шли они долго, полтора года; эта страна называется Арсареф. Там жили они до последнего времени. И ныне, когда они начнут приходить, Всевышний снова остановит жилы реки, чтобы они могли пройти; поэтому ты видел множество мирное.» (3 Езд 13: 39-47)
12. Отмеченный здесь «другой Мелхиседек» является как следствием недопонимания переводчиками личности Мелхиседека, так и неверного, исторического его толкования. Конечно, могли быть священники по чину Мелхиседека, то есть праведные, но сам Мелхиседек один. Это вечный *Иафет* и Его воплощение *Иисус Христос*. А того, кто противостоит Ему, Священное Писание называет *Антихристом* – воплощением *Хама/Диавола*.
13. Об этом, кроме прочего, говорят также корни слова *Ар-арат*, указывающие в древних религиях и языках на *Божественное блаженство*. Так в буддизме человек, достигший нирваны, называется словом «Arhat». Близкое значение имеет и авестийское *añtarât*, одно из значений которых – *внутренний* (ср. со словом «*Анетарат*», произнесённым Спасителем, после чего, согласно апокрифическому евангелию от Варфоломея, перед его апостолами раскрылись небеса, а сами они оказались одеты в белые, как снег, одежды. Сам же Спаситель начал подниматься на небеса прямо перед их изумлённым взором. - См. “Evangelios apócrifos” Trad. Ed. Gonzales-Blanco; edición Hyspa Disi, Bs.As. 2003: Fragmento del Evangelio apócrifo de San Bartolomé, 16 y sig-s., p. 314) Кроме того, название *Хорив (Дом Отца)*, данное в библейском тексте о Моисее горе Божией, как я показала это в моей книге «Загадочный Арарат» (Б-А. 2004-2012), является лингвистической деривацией названия *Арарат*.
14. Об истинном отечестве Авраама см. в главе «Ур Халдейский – страна арамейская. Авраам» моей книги «Библейская Армения – земля неведомая»
15. Имена *Иовав* и *Иофор* относятся к тому же Яхве. Как я неоднократно писала, «сыновья» Духов представляют собой разные качества духа, к которому принадлежат.

16. Ономастикон - ЕВСЕВИЙ ПАМФИЛ (ЕПИСКОП КЕСАРИЙСКИЙ) «О НАЗВАНИЯХ МЕСТНОСТЕЙ ВСТРЕЧАЮЩИХСЯ В СВЯЩЕННОМ ПИСАНИИ» и БЛАЖЕННЫЙ ИЕРОНИМ (ПРЕСВИТЕР СТРИДОНСКИЙ) О ПОЛОЖЕНИИ И НАЗВАНИЯХ ЕВРЕЙСКИХ МЕСТНОСТЕЙ» Перевод И. Помяловского http://krotov.info/acts/04/onomastik/onom_01.html
17. Книга Юдифи не включена в еврейский Танах, но входит в состав многих христианских Библий. Она также не избежала вмешательства в неё человека, внесшего в неё логические несоответствия. Именно об этом и свидетельствует дальнейшее объяснение *халдеев*, которое мы находим в продолжении фрагмента (5:7-9) и которое к слову Божию уже не относится, ибо противоречит сути сынов Израиля. Ведь, будучи потомками Авраама, отца Арамейского (то же, что Иафетянского), они не могут происходить от хамитско-ханаанского племени, к которому принадлежал Вавилон. Поэтому совершенно очевидно, что объяснение халдеев, приведённое далее в тексте, представляет собой основанное на заблуждении толкование, внесённое человеком в библейский текст, о чём я говорила в главе «*Ур Халдейский – страна Араменская. Авраам*» моей книги «*Армения Библейская – земля неведомая*» Б-А, 2022.
18. Увы, этот очевидный факт остался невоспринятым евреями и вслед за ними отрицается богословами всех христианских конфессий, которые, зачастую противореча самим себе, разделяют арамеев от халдеев, считая арамеев сирийцами, а халдеев – щшумеро-вавилонским проклятым племенем. В частности, еврейская электронная энциклопедия, отрицая связь патриарха Авраама и арамеев, пишет: «Область в районе Харана, из которой патриархи пришли в Ханаан, называется в Библии **Паддан-Арам или Арам-Нахарайм**. Однако существование арамеев в так называемую эпоху патриархов не подтверждается никакими другими источниками, **и доводы, особенно лингвистические, о том, что сами еврейские патриархи были «протоарамями», необоснованны**». - Да, поскольку те, кого они принимают за арамеев, не являются библейскими арамеями, а являются историческими сирийцами. Подробнее см. об этом в главе «*Ур Халдейский – страна Араменская. Авраам*» моей книги «*Армения Библейская – земля неведомая*»
19. См. об этом мою статью «*О понятиях «народ», «арийцы», «семиты» и «хамиты»*».
20. Относительно названия «*Сион*», заменяющего название «*Арарат*» см. в главе «*Армения – географический след Едемского сада и горы Божией, где Господь «заповедал благословение и жизнь на веки»*» моей книги «*Армения библейская – земля неведомая*»
21. Подробно об этом см. в главе «*Гора Моисея – Гора Божия Арарат*» той же книги «*Армения Библейская – земля неведомая*»
22. Смотри «Тексты Кумрана» в библиотеке Якова Кротова - 11Q Melchisedek

Մելքիսեդեկ

Նվիրվում է Աստծո Սուրբ Ոգու որդիներին, որ ապրում են աշխարհի բոլոր ժողովուրդների մարմիններում և տարբերվում են մյուսներից իրենց ողորմությամբ և նվիրվածությամբ ճշմարտությանը և համընդհանուր արդարադատությանը:

Նախաբան

Անուղղակիորեն իմ տարբեր աշխատություններում ես արդեն խոսել եմ Մելքիսեդեկի մասին, սակայն վերջին շրջանում նրա անձի նկատմամբ հետաքրքրության աճի պատճառով որոշեցի առանձին հոդված նվիրել նրան, մանավանդ որ նրա մասին գոյություն ունեցող ենթադրությունները, որպես կանոն, հստակ գիտակցված հիմք չունեն և տարբեր գուշակությունների են նման: Մինչդեռ մեր տրամադրության տակ եղած նյութերի մանրակրկիտ ուսումնասիրությունը թույլ է տալիս միանշանակ եզրակացություն անել արարչության մեջ նրա դերի և, հետևաբար նաև, իր անձի մասին:

Բայց նախքան Մելքիսեդեկին անցնելը, մենք պետք է անդրադարձանք աստվածաշնչյան երկու հակադիր աշխարհների հիմքերին, որոնք կօգնեն մեզ պարզել նրա ով լինելը: Խոսելով այդ երկու աշխարհների մասին՝ ես նկատի ունեմ այն աշխարհը, որտեղ մենք ապրում ենք, և այն խոստացված աշխարհը, որտեղից մենք ժամանակին վտարված ենք եղել: Եվ դրանց հասկանալու համար կրկին պիտի հիշատակեմ Նոյի որդիներին, որոնց փոխադարձ դասավորության հետ են կապված վերոհիշյալ աշխարհների «սխեմաները»: Վերջինները ակնհայտորեն դրսևորվում են Նոյի հավերժական բնույթ ունեցող, այսպես կոչված, *օրհնության և անեծքի* խոսքում:

Սկսենք նրանից, որ, ինչպես բազմիցս գրել եմ, այստեղ «որդիներ» հասկացությունը միանշանակ չէ, քանի որ ի հակառակ ընդունված դիրքորոշման, միայն *Սեմն* է մարդը (այսինքն՝ մարդու հոգին), մինչդեռ *Հաբեթն* ու *Քամբը* անձնավորում են իմաստության հիմքը կազմող երկու անտազոնիկ ոգիների, ¹ համապատասխանաբար՝ Աստծո Ոգու և Նրա դեմ ըմբոստացած նյութի (արարածի), Բարու և Չարի, ճշմարտության և Կեղծիքի, Լույսի և Խավարի, որ պայքարում են *Սեմին* տիրանալու համար: Բոլոր երկրային ժողովուրդների գոյությունը պարտական է նրանց տարբեր համակցություններին *Սեմի* մեջ:

Հայտնի է, որ, իմանալով *Քամի* կողմից իր հանդեպ ցուցաբերած անհարգալից վերաբերմունքի մասին, Նոյը ասաց. «*Անիծեալ լինի Քանանը, ծառաների ծառայ լինի նա իր եղբայրներին:*» (Ծն 9: 25), անիծելով, այսպիսով, ոչ թե *Քամին*, այլ նրա միությունը *Սեմի* հետ, անձնավորված *Քանանով*, որ, ինչպես բովանդակությամբ,

այնպես էլ լեզվաբանական իմաստով, նույն *Կայենն* է: Իսկ պարկեշտություն դրսևորած *Հաբեթի* ու *Մեմի* վերաբերյալ հայտարարեց. «*Օրհնեալ լինի Եհովան՝ Մեմի Աստուածը, եւ Քանանը նորա ծառայ լինի:*» (Ծն 9: 26) Այստեղ, օրհնելով *Մեմի Աստված Եհովային*, նա ցույց է տալիս մեզ, որ, հակառակը, օրհնում է *Մեմի միությունը* կամ «ամուսնությունը» միայն *Եհովայի, Ոգիների Տիրոջ հետ*, որը ենթադրում է *վերջինի* բնակությունը *Մեմի* հոգում, քանզի մարգարեների և առաքյալների շրթերով Նա հաճախ է ասել այդ մասին մոտավորապես այս ձևով. «*Նորանցում կ'բնակուեն, եւ նորանցում ման կ'գամ. Եւ նորանց Աստուած կ'լինեն, եւ նորանք իմ ժողովուրդ:*» (Բ Կոր 6: 16) – Այսինքն՝ Ես, *Եհովաս, Հավերժական Ոգիս*, կբնակվեմ *Մեմի* հոգում և կդարձնեմ այն Երկնային Հոր (Բարձրագույն Բանականության) պատկերն ու նմանությունը:

Բայց այ, ըստ Նոյի հաջորդ խոսքերի – «*Աստուած ընդարձակէ Յաբեթին (Հաբեթին), եւ նա Մեմի վրաններումը բնակուի, եւ Քանանը ծառայ լինի նորան:*» (Ծն 9: 25-27, Արարատ թ.), – ստացվում է, որ այն, ով պիտի բնակվի *Մեմի* հոգում («վրաններում»), դա *Հաբեթն* է, այսինքն՝ *Հաբեթն* է *Մեմի* Աստվածը: Այստեղից միակ եզրակացությունը այն է, որ՝ *Եհովան (Յահվեհը)* և *Հաբեթը* նույն անձնավորությունն են: Իսկ նրա տարբեր «անունները», իրականում նույնանշանակ լեզվաբանական խոտորումներ են: Ինչ վերաբերում է *Եհովային* (կամ *Յահվեհին*), Նա Ինքն է ասել Իր Ով լինելու մասին. «*Ես եմ ՈՐ ԵՄ:*» (Ել 3: 14), այսինքն՝ *Հավիտյանը*, Նա, որ միշտ կա: Իսկ *Հաբեթի* անվան իմաստը, ինչպես ես բազմիցս եմ գրել, պահպանվել է հայերեն «*հավետ*» և պարսկերեն «*հավե*» բառերում, որ նույն նշանակությունը ունեն: Այս երկու լեզվաբանական խոտորումների նույն հատվածում միաժամանակ ներկայության պատճառը բազմաթիվ թարգմանություններից արած թարգմանություններն են, որոնց միջով անցել է Սուրբ տեկստի կորցված բնագիրը, և վերջինի սխալ մեկնաբանումը թարգմանիչների կողմից: Նույն պատճառով էլ Աստվածաշնչյան համայն աստվածաբանությունը այս, փաստորեն, նույն անձի անունը դիտում է որպես երկու տարբեր անձերի անուններ: Մեծ հաշվով, դա կանխորոշված է աստվածաբանների կողմից սուրբ տեքստերի բառացի-պատմական ընկալումով, այսինքն՝ աստվածաշնչյան ու պարականոն գրքերի անբավարար ուսումնասիրությունով և դրա հետ կապված նշված տեքստերի *ընդհանուր տրամաբանական հայտարարի* բացակայությունով, մինչ դեռ հենց այդ հայտարարն է, որ թույլ է տալիս հասկանալ, թե ով ով է:

Վերադառնալով այժմ նշված «ամուսնությանը»՝ մեկ անգամ ևս ընդգծեմ, որ Տիրոջ հետ մարդու «ամուսնության» էությունը՝ *Հաբեթի/Եհովայի/Յահվեյի* (այսինքն՝ *Աստծո Սուրբ Ոգու*) բնակվելն է *Մեմի* վրաններում, կամ մարդկանց հոգիներում, որ ստեղծված էին Աստծո անմարմին Ոգուն մարմին տալու նպատակով: Իսկ դա կապված է, *Քամի* ոգու լիարժեք վտարումից *Մեմի* հոգուց, որին նա կարողացել է խաբեությամբ տիրանալ *Մեմի* հետ «ամուսնական կապի» մեջ մտնելով, ինչով և հրահրել է Ադամի (նույն *Մեմի*) անկումը:

Ուրեմն, *Հաբեթ* ասելով Աստվածաշունչը նկատի ունի Արարչին,՝ *Աստծո Սուրբ Ոգուն*, սիրված և օրհնված հավերժական Հոր (Բարձրագույն Բանականության) կողմից, որը նաև կոչվում է *Արիական*, կամ *Հայրական*, կամ *Արդար Ոգի*, քանի որ արդարությունը սրբության հոմանիշն է: Հետևաբար, *Հաբեթի* բնակվելը մարդու մեջ և նրա տարածվելը այնտեղ ի հաշիվ *Քամի* լիովին վտարմանը, Աստծո արարչության պայմանն ու հիմքն է, կամ, այլ կերպ ասած, նրա մեջ Աստծո հավերժական Արքայության հաստատման պայմանը: Նման «ամուսնության» պարագայում *Քամի* անմաքուր ոգին անկարող է դառնում ազդել *Սեմի* վրա: Հենց այդ պատճառով է, որ կանխատեսելով *Քամի* մահաբեր հավակնությունները *Սեմի* հանդեպ, Նոյը իր բոլոր երեք դիտողությունները եզրափակում է եռակի անեծքով ուղղված *Քանանին*, որ, ինչպես արդեն ասվեց, *Սեմի* ու *Քամի* միության պտուղն է, այսինքն՝ նույն *Կայենը*, որ Օձից ու Ադամից էր ծնվել:

Այսպիսով, դրսևորվում է արարչության, կամ Աստծո Արքայության հետևյալ հիերարխիկ սխեման.

Հաբեթ
Սեմ
Քամ

Այս սխեման բազմապրոֆիլ է: Այն կարելի է դիտել որպես Սուրբ Ոգու (*Հաբեթի*), մարդու հոգու (*Սեմի*) և հոգևոր նյութից ստեղծված անմաքուր, արարածի ինքնապաշտ ոգու (*Քամի*) հիերարխիկ հարաբերակցություն; կամ որպես մարդը (*Սեմը*) երկնքի (*Հաբեթի*) և երկրի (*Քամի*) միջև; կամ որպես մարդը լույսի (*Հաբեթի*) և խավարի (*Քամի*) միջև; կամ որպես մարդը ճշմարտության (*Հաբեթի*) և Կեղծիքի (*Քամի*) միջև; կամ որպես մարդը (*Սեմը*) *Տեր Աստված Հաբեթի* հետ «ամուսնական» կապի մեջ, քանի որ *Հաբեթը* գտնվում է անմիջապես մարդու գլխի վերևը, այսինքն՝ նրանց միջև որևէ պատնեշ չկա, և այդ պատճառով մարդը (*Սեմը*), ունենալով բաց երկինք իր վերևում, արտացոլում է այն, ինչպես հայելու մեջ, այսինքն՝ արտացոլում է հավերժական *Հաբեթին*, ով այս դեպքում ապրում է մարդու հոգում («*վրաններում*»)՝ նմանվելով նրա անոթին և տալով նրան Երկնային Հոր կերպարանքն ու նմանությունը: Ըստ Ենոքի, ճիշտ այսպես, «*միշտ բաց երկինք ունենալով իր գլխի վերևը*», «*Ադամը յոթ տարի ապրեց դրախտում*, «*մինչև որ մեղք չգործեց*» (Libro de los secretos de Henoc 23: 36) խաբված Օձի/*Քամի* (*Սատանայի*) կողմից, քանի որ, տեղյակ չլինելով ստի գոյության մասին, նա չէր կարող գնահատել իր այնժամանակվա օրհնված դրությունը:

Այս սխեման, ինչպես տեսնում ենք, արտացոլում է *Հաբեթով/Յահվեհյով/Եհովայով* անձնավորված *Աստծո Ճշմարտության* իշխանությունը *Քամի* վրա, որը *ստի հայրն* է: Այսպիսի իշխանության տակ յուրաքանչյուր արարած (երկրի փոշուց ստեղծված մարմին) հնազանդ է մարդուն, ով իր բնագոյները ստորադասել է բանականությանն և սրտին (սիրուն): Սա է Կյանքի սխեման, որտեղ բոլոր կենդանի շունց ունեցողները կապված են

սիրո լծակներով հավերժական Արարչի՝ *Հաբեթի* հետ: Այդպիսի աշխարհում մահը տեղ չունի ոչ մի արարածի համար, ճիշտ այնպես, ինչպես սենյակում խավար չկա, քանի դեռ նրան լուսավորող լամպը միացված է էլեկտրական հոսանքին: Նմանապես, մարդը, և նրա միջոցով յուրաքանչյուր արարած, միացված լինելով Կյանքի հավերժական աղբյուրի հետ, այլևս չեն կարող մեռնել և ապրում են հավիտյան:

Բայց *Ադամի/Սեմի* անկումից հետո, ով, արհամարհելով իր Երկնային Հոր ճշմարիտ կտակը, տրված նրան Սուրբ Ոգու (*Հաբեթի*) միջոցով, ընդունեց իր հոգու մեջ *Օձի/Քամի* կեղծ խոսքը, մարդկությունը կտրվեց Կյանքի աղբյուրից և վերոհիշյալ օրհնված աշխարհից վտարվեց մի այլ, նյութական, կեղծ և ստվերային աշխարհ, ծագած, ի համաձայն *Քամի/Օձի* կեղծ խոսքի, որում ապրում է մինչ օրս, և որի սխեման արդեն այսպիսի տեսք ունի.

Սեմ

Քամ

Հաբեթ.

Այստեղ ուշադրություն դարձնենք այն հանգամանքին, որ «եղբայրները» ներկայացված են ճիշտ այնպիսի հերթականությամբ, ինչպիսիք մենք տեսնում ենք Աստվածաշնչի ժամանակակից տեքստում (Ծննդոց 5:32; 6:10; 7:13) և, բնականորեն, սխալ մեկնաբանված: Ըստ այս սխեմայի, *Սեմի* (մարդու) կապը *Հաբեթի* (Տեր Աստծո) հետ ընդհատված է, քանի որ նրանց միջև *պատնեշ* է հայտնվել ի դեմս *Քամի/Օձի*, ով հրահրեց Աստծո կողմից մարդու համար «կաշվե հագուստի», այսինքն՝ նրա ժամանակավոր մարմնի, ստեղծումը, - կամ այլ կերպ ասած, այն պատնեշի, որը Հիսուս Քրիստոսը պատռեց Իր մահով: Ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում, «Վասնզի նա է մեր խաղաղությունը որ երկուսին մեկ արաւ եւ մեջտեղի բաժանող պատը՝ թշնամութիւնը քանդեց իր մարմնովը.» (Եփ 2: 14)

Այդ «պատի»՝ *Քամի*, ներկայությունը *Սեմի* ու *Հաբեթի* միջև, որ վկայում է *Քամի* հետ *Սեմի* ամուսնության մասին, նշանակում է, որ *Սեմը* չի տեսնում Աստծուն, քանի որ դա թույլ չի տալիս, *Քամի* անմագուր ոգով լցված իր ժամանակավոր մարմինը, որի վրա է այս դեպքում ուղղված *Սեմի* հայացքը: Այս սցենարում *Սեմը*, չունենալով ոչ բարոյականություն (քանի որ բարոյականությունը միշտ *Հաբեթի* ներկայության հետ է կապված), ոչ էլ տրամաբանություն, ինքն իրեն է համարում Աստված և երկրի տիրակալ: Սակայն նրա իշխանությունը պատրանքային է և ժամանակավոր, քանի որ իրականում նրա միջոցով իշխում է *Քամը*՝ արարածի անբարո ոգին, որ տիրեց *Սեմին* ուղղակի և անուղղակի իմաստով, քանի որ Երկնքի հետ հաղորդակցության բացակայությունը (կամ, ավելի ճիշտ, *Քամին/սատանային* երկնքի տեղ դնելը) *Սեմին* դարձրեց խոցելի, ենթարկվող բոլոր տեսակի անմաքուր ազդեցություններին և, որպես հետևանք, մահկանացու: Բացի դրանից, նրան ներշնչվեց, որ հենց իրեն գերացրած *մահն է իրական կյանքը*, ուստի նա նույնիսկ հարց չի տալիս իրեն, թե արդյո՞ք *կյանք* հասկացությունը

ներառում է *մահը*, երբ *մահվան* առկայությունը ինքնին հերքում է *կյանքը*: *Մեմի* ու *Քամի* միությունը հենց այն «*դաշինքն*» է, որ հիշատակում է մարգարե Եսայան, երբ մեջբերում է անում Քամի ոգին կրողների, այսինքն՝ *քանանեացիների* հետևյալ խոսքերը. «*Մենք ուխտ ենք դրել մահի հետ, եւ դժոխքի հետ՝ դաշինք ենք կապել, որ յորդահոս հեղեղը, եթէ անցնելու լինի, մեզ չի հասնիլ. Որովհետեւ մենք ստույթիւնը մեր պատսպարանը շինեցինք, եւ խաբէութեան մէջ ենք ծածկուած:*» (Ես 28: 15) – Այսպիսով, մարդու ժամանակավոր մարմնի մեջ բուն դրած *Քամի* ոգու կրողները (քանանեացիները) իրենց փրկությունը տեսնում են ստի մեջ, որով միշտ հակադրվում են ճշմարտությանը:

Ինչպես տեսնում ենք, այս սխեմայում *Հաբեթը* ամենացածր դիրքում է, այսինքն՝ այնտեղ, որտեղ պիտի լիներ *Քամը*, այլ կերպ ասած, նա հայտնվել է ստորուկի տեղում և Նրա հետ միասին՝ նույն տեղում են գտնվում բոլոր նրանք, ովքեր, ըստ առաքյալի, «*հոգու առաջին պտուղն ունեն*» (Հրոմ 8: 23), այսինքն՝ **ճշմարիտ աստվածաշնչյան հրեաները, որ ոչ թե մարմնական մի ցեղ են ներկայացնում իրենցից, ինչպես ընդունված է մտածել, այլ ճշմարտության, և ոչ թե ստի, վրա ապավինողները, անկախ նրանից, թե որ ազգին են պատկանում՝ իրենց մարմնով**: Այսպիսով, մենք կարող ենք ասել, որ, ըստ այս սխեմայի, *Մեմը*, ներկայացնելով Աստծո դեմ ըմբոստացած Քամի պատկերը, ոտնահարում է *Հաբեթին՝ Երկնային Հոր Արիական Ոգուն* և նույն *Ոգու* բոլոր կրողներին: Նման աշխարհում սուտն է տիրում: Նրանում Աստծո բոլոր պատվիրանները (Ելք 20: 2-17) արժեզրկվում են, աղավաղվում և պղծվում, քանի որ, եթե դրանցից առաջինն ասում է. «*Բացի ինձանից ուրիշ աստուածներ չ'ունենաս*», այդպիսի աշխարհում նրանք կան ի դեմս տարբեր գաղափարների հեղինակների, գիտնականների, բժիշկների, գուշակների և այլն, որոնց կարծիքին աշխարհն ավելի է վստահում, քան անտեսանելի Արարչի Խոսքին, ինչպես նաև ի դեմս մոլորակների ու աստղերի, որոնց հետ աստղագուշակները կապում են մարդկության ճակատագիրը: Եվ եթե երկրորդ պատվիրանը ասում է. «*Քեզ համար կուռք չ'շինես, եւ ոչ վերը երկնքումը՝ կամ ցածր երկրի վերայ՝ կամ երկրի տակի ջրերումը եղած բաների մէկ նմանութիւնը. Նորանց երկրպագութիւն չ'անես, եւ նորանց չ'պաշտես.*», պետք է համաձայնվենք, որ աշխարհը լի է կուռք դարձաց պատկերներով, որոնք ներկա են մարդկային գործունեության բոլոր ոլորտներում և նույնիսկ եկեղեցիներում՝ արձանների և սրբապատկերների տեսքով, որ պաշտվում են որպես աստվածություններ: Բայց գլխավոր կուռքը փողն է, որը մարդուն նյութական իշխանություն և պաշտպանված լինելու կեղծ զգացմունք է տալիս: Այդպիսի աշխարհի մեջ *Եհովայ Աստուծոյ անունը* շատ հաճախ է *դատարկ տեղը հիշվում*, իսկ *հանգստության օրվա* նշանակությունը չի գիտակցվում: Կյանքի խելահեղ ոթմում *չեն պատվում ոչ հայրը, ոչ մայրը*, որոնց սովորաբար ուղարկում են ծերանոցներ, երբ նրանք ծերության պատճառով սկսում են իրենց երեխաների կարիքը զգալ՝ խանգարելով, ինչպես թվում վերջիններին, իրենց սեփական կյանքն ապրել: Անտեսելով «*Մի՛ սպանիր*» պատվիրանը՝ աշխարհը մեղք չի համարում կենդանիներին որպես կերակուր

օգտագործելն և ուստի նրանց սպանելը: Նա չի մտածում, որ կենդանի մարմնի սպանությունը, անկախ նրանից, թե ում է պատկանում՝ մարդուն, թե կենդանուն, դա միշտ կենդանի հոգու սպանություն է, որն մեկ աղբյուր՝ ունի՝ Աստվածը, և մեկ Աստծուց բխող սուբստանցիալ: Ուստի կենդանուն սպանողը մարդ էլ է սպանում, կենդանիներին զանգվածաբար ոչնչացնողը, զանգվածաբար (պատերազմներում կամ ցեղասպանություններում) ոչնչացնում է նաև մարդկանց: Ասում են, որ Լեոնարդո դա Վինչին, ով վաղ տարիքից հրաժարվել էր մսից, կենդանի հոգիներ խժոռող մարդկությանը համեմատել է «*քայլող գերեզմանոցների հետ*»՝ բառացիորեն ասելով հետևյալը. «*Մենք ապրում ենք ուրիշներին սպանելով: Մենք քայլող գերեզմանոցներ ենք*»: Եվ իրոք, մեր ընդերքում մենք կրում ենք սպանված կենդանի հոգիների մնացորդները: Բայց մարդկությունը դա չի գիտակցում, լինելով, ինչպես առասպելական Հերկուլեսը, իրեն իսկ կործանող խելագարության քողի տակ: «*Մի՛ շնացիր*» կոչին հակառակ՝ աշխարհը շնություն է անում, «*Մի՛ գողացիր*» կոչին հակառակ՝ գողանում է: Առհամարհելով Աստծո պատվիրանները՝ նա *սուտ վկայություն է տալիս, նախանձում է, ցանկանում է դրացու տունը, կնոջը, նրա ունեցվածքը*: – Մի խոսքով, այդպիսի աշխարհում ամեն ինչ կործանիչ է, ամեն ինչ տակնուվրա արված, քանի որ իշխանությունը պատկանում է նրանց, ովքեր առաջնորդվում են միմիայն իրենց շահով, տրորելով ամեն ինչ, որ խոչնդոտում է այդ շահերի իրականացմանը: Իսկ նրանք, ովքեր, սիրելով կենդանի արարչությունը, գիտակցում են արդարության հաստատման բնական և կենսական նշանակությունն ու անհրաժեշտությունը, ծաղրի են ենթարկվում, նվաստացվում և վտարվում իրենց տեղերից: Այս աշխարհը շատ դիպուկ ձևով է նկարագրել Ժողովողը, որ ասում է. «*Մի չարիք էլ տեսայ արեգակի ներքոյ, որ ականայ լինում է իշխանի պատճառով: Յիմարին բարձր դիրք է տրւում, իսկ հարուստներին ցածր տեղ են նստեցնում: Ես ծառաներ եմ տեսել, որ ձի հեծած են շրջել, եւ իշխաններ, որոնք երկրի վրայ քայլել են ծառաների նման:*» (Ժող 10: 5-7.- Առաք.թ)

Նկատենք, որ Աստծո աչքում և ըստ Իր այլաբանական լեզվի, հարուստներն ու իշխանները նրանք են այստեղ, ովքեր Աստծո Ոգով են հարուստ, այսինքն՝ նրանք, ովքեր վստահում են Աստծո ճշմարտությանը և զգվում սուտից, իսկ ստրուկները՝ նրանք, ովքեր, հակառակը, վստահում են ստերին և զգվում ճշմարտությունից: Ըստ էության, Աստվածաշնչում նրանք կազմում են երկու հոգևոր ուսասաներ՝ Հաբեթյան (կամ Աստվածային) և նրան հակառակ Քամյան (կամ մարմնա-նյութական), որոնք, սակայն, խառնված են ապրում երկրային ժողովուրդներից յուրաքանչյուրի մեջ և տարբերվում մեկը մյուսից միայն իրենց մենտալիտետով:

Իսկ ինչ վերաբերում է Ժողովողի կողմից նշված չարիք սերմանող «*իշխանին*», պարզ է, որ նա նկատի ունի այս աշխարհի իշխան Քամին՝ ստի և Քանանի (Կայենի) հորը, քանի որ, ինչպես տեսանք, Մեմի/Ադամի վրա կարող է իշխել կա՛մ իր մարմնի եսասեր ոգին՝ Քամը/Օձը, կա՛մ համարնդհանուր

Ճշմարտության Իշխան *Հաբեթը* (Աստվածը): *Հաբեթի* թագավորությունը դեռ չի եկել: Բայց *Քանանի/Կայենի* զորությունը Ադամի անկման օրից ծածկել է ամբողջ երկիրը, չնայած Նոյի նախագգուշությանը: Հենց *Քամով* է առաջնորդվում *Սեմը*: Հետևաբար, այս աշխարհի առաջնահերթությունները նյութական են, հիմնված պատրանքային կամ ժամանակավոր մարմնի շահերի վրա: Միայն շատ փոքր թվով մարդիկ կան, որ իրենց առաջնահերթությունները հոգևոր և բարոյական սկզբունքներում են տեսնում, հասկանալով, որ դրանք են իրական Կյանքի միակ պատասխանատուները: Հենց այդ նկատի ունի Սուրբ Գիրքը, երբ ասում է, որ բոլորը կկոչվեն «*արդարության կշռով*» (Յոբ 31: 6) և նա, ով «*պակաս*» կգտնվի, կորստյան կմատնվի (Դան 5: 27-30), քանզի, ինչպես Հիսուսն է ասել *երկնքի արքայության խորհուրդների մասին*, «*ով որ ունի՝ նորան կ'տրուի եւ կ'աւելանայ. եւ ով որ չ'ունի, ունեցածն էլ կ'առնուի նորանից*» (Մթ 13: 11-12) Խոսքը արդարության մասին է:

Եվ այսպես, սահմանելով երկու հակադիր աշխարհների բնույթները – այսինքն՝ *Հաբեթի՝ Աստծո ճշմարտության հավերժական աշխարհի* և *Քամի՝ ստի ժամանակավոր աշխարհի* բնույթը (որոնք Աստվածաշնչում այլաբանորեն ներկայացված են նաև որպես *Աստծո լեռը* ընդդեմ *այս աշխարհի անմաքուր Եդոմի լեռան*, կամ որպես *Աստծո սուրբ քաղաք Երուսաղեմը* ընդդեմ *այս աշխարհի անմաքուր քաղաքի (Բաբելոնի / Երիքովի, Սոդոմի և այլն)*, - անցնենք այժմ բուն *Մելքիսեդեկի* անհատականությանը:

Մելքիսեդեկ

Ի՞նչ գիտենք նրա մասին: - Գիտենք ամենակարևորը՝ նրա անվան նշանակությունը, որ հեբրաերեն այսպես է գրվում. **מלכי צדק**, որտեղ **צדק** թագավորություն է նշանակում, իսկ **מלכי**, ճշմարտություն և ճշմարտադատություն: Բայց ավելի հավանական է, որ այդ անվան արմատները արամեական լինեն, քանզի «*մելքի*»-ն համապատասխանում է արամեական *Malca, Malaka* –յին, որ թարգմանվում է որպես «*արքա*», «*հրեշտակ*», «*ամենահզոր Ոգի*», իսկ «*սեդեկ*»-ը հասկացվում է որպես *ճշմարիտ, ճշմարտադատ, սրբազան*, այսինքն՝ ամբողջ անունը պետք է հասկացվեր որպես «*Սրբազան (Սուրբ) Ոգի և ճշմարտադատ Արքա*», համաձուլված մեկի մեջ:

Նույն արմատները հայտնի են նաև հայերեն լեզվում ինչպես «*Մելիք*» (Իշխան, Արքա) և «*շիտակ*», այսինքն՝ *ճշմարտադատ, ճշմարիտ, իսկական, երեսի կողմի իմաստով* ի հակառակ *թարսի* կամ *ստվերահինի* (ինչպիսինը *Քամն* է *Հաբեթի* համեմատ) (Նշանակալից է, որ Քրիստոսի հարության տոնը՝ *գատիկը*, «*շիտակի*» լեզվաբանական խոտորումն է հետևյալ իմաստային շեշտադրմամբ. տանջանքներից ազատում, հարություն և ճշմարտադատ թագավորության հիմնադրում:)

Այսպիսով, *Մելքիսեդեկ* բառը մատնանշում է *Քահանային (Սուրբ Ոգուն)* և *Ճշմարտության Թագավորին (Իշխանին)*, ինչը շեշտում է նաև Պողոս առաքյալը՝ ասելով նրա մասին. «*այս Մելքիսեդեկը Սաղեմի թագաւոր էր. Բարձրեալ Աստուծոյ քահանայ. (...) Նա առաջ թարգմանվում է արդարութեան թագաւոր, եւ յետոյ Սաղեմի թագաւոր, որ է խաղաղութեան թագաւոր. Անհայր, անմայր, առանց ազգահամարի. Որ ոչ օրերի սկիզբն ունի, եւ ոչ կեանքի վերջ. Այլ Աստուծոյ Որդու նման եղած կենում մնում է քահանայ մշտնջենաւոր:*» (Եբր 7: 1-3)

Բայց ո՞վ է նա, որ *անհայր է, անմայր, առանց ազգահամարի. Որ ոչ օրերի սկիզբն ունի, եւ ոչ կեանքի վերջ. Այլ Աստուծոյ Որդու նման եղած կենում մնում է քահանայ մշտնջենաւոր*, եթե **ոչ Հաբեթը/Յահվեհն/Եհովան, որ Բանով՝Գործ դարձած Խոսրով, մարդուն Իր համար ստեղծեց** և ում մասին վերը նշված սաղմոսում ասված է. «*Արշալուսի արգանդիցը քեզ համար քո մանկունքը ցողի պէս կ'լինին:*» (Սաղ 110: 3) և կրկնված Սիրախի կողմից. «*Ես դուրս ելայ Բարձրեալի բերանից (Հ.Խ. Բարձրագույն Բանականությունից) եւ մշուշի նման ծածկեցի երկիրը:*» (Սիր 23: 3 - Առաք.թ) 10

Հաբեթի/Յահվեհի/Եհովայի առաջնեկը մարդու անոթում (*Սեմում*) Հիսուս Քրիստոսն է: Այդ պատճառով է, որ Պողոս առաքյալը, նրան անվանում է «*քահանայ (...) յաւիտեան Մելքիսեդեկի կարգի պէս:* » (Եբ 5: 5-6), այսինքն՝ *Ճշմարտության կարգի պէս*, որ «*յաւիտեան է կենում*» և որի «*քահանայութիւնն անանցանելի*» է (Եբր 7: 24), ինչպէս անանցանելի են Ինքն *Հաբեթը* և Իր արարչության հիմքում դրված *Ճշմարտադատությունը*: Նույն առաքյալը Նրան բնորոշում է, որպէս «*սուրբ, անմեղ, անարատ, մեղաւորներիցը ջոկուած եւ երկնքիցը վեր բարձրացած:*» (Եբր 7: 26-27), այսինքն՝ *Մելքիսեդեկին* ներկայացնում է որպէս *Հաբեթի* իմաստության ներքո գտնվող աշխարհի թագավոր, մարմնավորված Հիսուս Քրիստոսում, - այն անձանոթ աշխարհի, որ արմատորեն հակառակ է այս աշխարհին, որտեղ մենք ապրում ենք Ադամի անկման օրից:

Այսպիսով, կարող ենք եզրակացնել, որ Մելքիսեդեկի կարգի պէս քահանան նշանակում է Հաբեթի (այսինքն: Սուրբ Ոգու) կարգի պէս քահանա: Ուրեմն Սաղեմի թագաւորն ու. Բարձրեալ Աստուծոյ քահանան նույն Հաբեթն է, մարմնավորված և հայտնված Սեմի (մարդու) կերպարի մեջ:

Մելքիսեդեկը հիշատակվում է նաև Հին Կտակարանում, որի ժամանակակից տեքստը երկու անգամ է անդրադառնում նրան: Առաջին անգամ նա հիշատակվում է Աբրամի *Քողոդագոմորին եւ նորա հետ լինող թագաւորներին* հաղթելու կապակցությամբ, երբ *Մելքիսեդեկը*, կոչված «*Սաղեմի թագաւոր*» և «*Բարձրեալ Աստուծոյ քահանայ*», ողջունելով այդ հաղթանակը, «*հաց ու գինի*» է մատուցում Աբրամին և օրհնելով նրան, ասում. «*Օրհնեալ լինի Աբրամը երկնքի եւ երկրի Արարիչ Բարձրեալ Աստուածանից: Եւ օրհնեալ լինի Բարձրեալ Աստուածը, որ քո թշնամիները քո ձեռքը մատնեց:*» (Ծն 14: 17-19): Այս ձևով *Մելքիսեդեկը* վկայում է Աբրամի և Բարձրագույն Աստծո միության

(ամուսնության) մասին, ինչպես ավելի վաղ Նոյն էր օրհնել *Մեմի* ու *Հաբեթի* միությունը: Նկատենք, որ այս օրհնություններում ոչ Նոյը, ոչ էլ *Մելքիսեդեկը* չեն տարբերում մարդուն ու Աստծուն, քանի որ, լինելով «ամուսնական» կապի մեջ, երկուսը Մեկ են դառնում: Այստեղից պարզվում է նաև, որ *Մելքիսեդեկի* կողմից Աբրամին տրված «*հացն ու գինին*» կանխատեսում են Քրիստոսի մարմինն ու արյունը, այսինքն Աստծո Սուրբ և կենարար Ոգու, կամ Աստծո Խոսքի անոթը: Նմանապես Աբրամի հաղթանակը կանխատեսում է Քրիստոսի հաղթանակը այս աշխարհի Իշխան *Քամի* նկատմամբ, քանի որ Քրիստոսը Աբրամի ոգու (ոչ մարմնի) սերմից է ծագած: Հասկանալի է, որ Աստվածն Ինքը Ոգի լինելով, միայն ոգու հավիտյալ սերմն է կարևորում: Հենց Քրիստոսին է վիճակված «*իր դեմը ելողներին իր ոտքի տակ գցել*» (Սաղ 17: 40. Առաք.թ) Հենց Նրան է պատվիրված, որ «*բոլոր թշնամիներն իր ոտների տակ դնէ*» (Ա Կոր 15: 25) Իսկ Աստծո թշնամիները, ինչպես արդեն ասվեց,՝ ստի ոգին կրողներն են, առաջնորդվող իրենց հայր *Քամու/Օծու*, որն մահ բերեց Աստծո արարչության մեջ:

Մելքիսեդեկի անձնավորությունն հասկանալու համար նշանակալից է նաև այն փաստը, որ Աբրամը ի պատասխան Մելքիսեդեկին «*ամենիցը տասանորդ տուաւ նորան*» (Ծն 14: 20), որը խորհրդանշում է Աստծո (*Հաբեթի*) ամենակարևոր տասը պատվիրանները, որ իրականում ներկայացնում են այն հոգևոր, *բարոյական գոհաբերությունները*, որ ոչ այլ մեկը, քան Ինքն Աստվածն է պահանջում Իր մեղավոր որդիներից ի փրկություն նրանց *Քամի* աշխարհից և ի վերադարձ իրենց Հոր, *Հաբեթի* աշխարհ: Դա այն պատվիրաններն են, որոնք հետագայում *Մովսեսի* միջոցով կտրվեն *Հակոբի/Իսրայելի* (որ նույն *Հաբեթն/Եհովան/Յահվեհն* է մարմնավորված) որդիներին որպես Օրենք, որը կտարբերի նրանց հեթանոսներից, և որոնց նրանք պիտի պաշտեն որպես «*սրբություն Տիրոջ*»: (Ղևտ. 27:30)

Այսպիսով, ասվածը նորից մեզ տանում է դեպի այն միտքը, որ *Մելքիսեդեկը*՝ Ինքն Աբրաիչն է, այսինքն՝ նույն *Հաբեթը/Յահվեն/Եհովան*:

Երկրորդ անգամ Մելքիսեդեկը հիշատակվում է Դավթի մարգարեական սաղմոսում, որտեղ ասվում է. «*Տերը երդում արաւ եւ չի զոջալ. դու քահանայ ես յաւիտեան Մելքիսեդեկի կարգին պէս: Տերը քո աջ կողմն է. Նա կ'ջարդէ թագաւորներին իր բարկութեան օրումը: Նա կ'դատէ հեթանոսների մէջ. Կ'լեցնէ մեռելներով. գլուխը կ'ջարդէ շատ երկիրների մէջ:*» (Սաղ 110: 4-6)

Այս խոսքը վերաբերում է ժամանակների վերջին և «սիրելիին» (Դավթին), այսինքն՝ Աստծո Որդուն՝ Հիսուս Քրիստոսին (Մթ 3: 17), որը կոչվում է *Տեր Աստված* և *Քահանա Մելքիսեդեկի* (*ճշմարտության ու արդարադատության*) *կարգի պէս*, և որը կդատի երկրի թագավորներին ու ժողովուրդներին, ջարդելով նրանց որպես *Օձի/Քամի* գլուխներ, ինչպես դա ի սկզբանե կանխատեսված էր «*կնոջ*» համար (Ծննդոց 3:15; Եսայիա 54: 5), որը ինչպես Բարձրագույն Աստծո օգնական անձնավորում է Սուրբ Ոգուն: Եվ այսպիսով վերջ կդրվի *Օձի/Քամի* հավերժ թշնամությանը Սուրբ Ոգու՝ *Հաբեթի* հանդեպ:

Այնպես որ Դավիթի սաղմոսն *Մելքիսեդեկին* նույնպես կապում է Աստծո սիրելի Որդու *Հիսուս Քրիստոսի*, կամ մարմնատրված *Հաբեթի/Եհովայի/Յահվեհի*, հետ:

Բացի դրանից, *Մելքիսեդեկին* է ամբողջովին նվիրված Ենոքի «*Գախտնիքների գրքի*» 23-րդ գլուխը, որը սկսվում է Ենոքի ծագմանը («ծննդյանը») վերաբերող մի այլաբանական պատմվածքից, որը նման է նույնպես այլաբանական իմաստով լի աստվածաշնչային պատմություններին Սառայից Սահակի, Ռեբեկայից Եսավի և Հակոբի, Ռաբելից Հովսեփի և Բենիամինի և Մարիամ Աստվածածնից Հիսուս Քրիստոսի ծննդյան մասին: Բայց չխորանալով այժմ այդ պատմվածքների նշանակության վերլուծության մեջ (որոնց իմաստի մասին, իմիջայլոց, կարելի է որոշակի պատկերացում կազմել՝ կարդալով իմ «*Шесть дней творения и Седьмой День*»/«*Los seis dias de la creación y el Dia septimo*» աշխատության նշված կանանց նվիրված գլուխները), ես կանդրադառնամ այդ գլխի հետևյալ հատվածին, որտեղ *Մելքիսեդեկը* ոչ միայն նույնպես ներկայանում է որպես *Քրիստոս*, *Աստծո գալիք աշխարհի Թագավոր*, այլ **նաև նշվում է Մելքիսեդեկի գտնվելու վայրը.**

«Հետո կգա ամեն ինչի *Տերը՝ Աստծո Խոսքը* և այն ուժը, որը այնպիսի հրաշքներ կգործի, որ մինչ այդ ոչ ոք չէր գործել: *Այդ Մելքիսեդեկը կլինի երկրի կենտրոնում գտնվող Աշուգան տեղավայրի քահանան ու թագավորը: Այդ այն տեղավայրն է, որտեղ ստեղծվել է և որտեղ թաղվել է* (ՀԽ – հավերժացվել է) *Ադամը: Այդ քահանայապետի մասին գրված է, որ նաև նա կթաղվի* (ՀԽ – կհավերժացվի) *այնտեղ:*» (Libro de los secretos de Henoc 23: 44-46)**»**

Այստեղ առաջին հերթին ուշադրություն դարձնենք այն բանի վրա, որ *Մելքիսեդեկը* կոչվում է «*ամեն ինչի Տեր*» և «*Աստծո Խոսք*», այսինքն՝ նա նույնացվում է Արարչին, որը, ինչպես արդեն ասացի, Աստծո Սուրբ Ոգին է (*Հաբեթը*), մարմնավորված Աստծո կերպարանք ու նմանություն ստացած *Հիսուս Քրիստոսի* մեջ, Որը հենց այդպես էլ կոչվում է Նոր Կտակարանում՝ «*Բան*», այսինքն՝ *Աստծո Գործող Խոսք*, կամ *Գործի վերացված Աստծո Խոսք*. (Հով 1: 1-5, 9-10, 14) և Որը *այնպիսի հրաշքներ գործեց, որ մինչ այդ ոչ ոք չէր գործել:*

Հետո նկատենք, որ անվանելով *Մելքիսեդեկին* քահանա ու թագավոր *Աշուգան* վայրի, որ երկրի կենտրոնում է գտնվում, ճիշտ այնտեղ, որտեղ Ադամն էր ստեղծվել, նա, փաստորեն, *Աշուգանը* նույնացնում է *Եդեմին*, քանզի Ադամը հենց այնտեղ էր ստեղծվել ու ապրել մինչև իր անկումը, և որը, ըստ նույն Ենոքի, գտնվում էր «*փտման և անփտման միջև*»: (Libro de los secretos de Henoc 5: 4), այսինքն՝ այնտեղ, որտեղ վերջանում է երկրայինը և սկսվում է երկնայինը:

Սա նշանակում է, որ Մելքիսեդեկը՝ Եդեմի քահանան ու թագավորն է, - այլ կերպ ասած, այն վայրի, որ *Հաբեթը/Յահվեն/Եհովան* ստեղծել էր որպես Իր սեփական նստատեղ:

Այս իմաստով շատ հետաքրքիր է նաև այն, թե ինչ է Ենոքը պատմում իր մասին:

«*և՛ այդ հրեշտակը, - գրում է նա, - եկավ ինձ մոտ և ողջունելով ինձ, ասաց. «դու՝ մարդու որդի ես, ծնված արդարության համար- և արդարությունը քո մեջ է*

բնակվել, և Օրերի Սկզբնաղբյուրի արդարությունը քեզ չի լքի:» Եվ ավելացրեց. «Նա խաղաղություն է մախտում քեզ հանուն գալիք դարաշրջանի, որովհետև աշխարհի արարչության սկզբից, այստեղից է ծագել խաղաղությունը և նա կլինի քեզ հետ հավիտյանս հավիտենից: Եվ, քանի որ արդարությունը երբեք չի լքի քեզ, բոլորը (ովքեր) ¹⁵ կքայլեն քո ճանապարհով, քեզ հետ կլինի նրանց բնակավայրը, քեզ հետ՝ նրանց ճակատագիրը, և քեզանից նրանք չեն բաժանվի հավիտյանս հավիտենից: Այսպիսին կլինի օրերի երկարությունը այս Մարդու (Այրի) Որդիի դարաշրջանում և արդարները խաղաղություն կունենան և հանուն Ոգիների Տիրոջ կքայլեն հավիտյան ուղիղ ճանապարհով:» (Libro 1 de Henoc 71: 14-17) ¹⁴

Ուշադրություն դարձնենք «արդարությունը քո մեջ է բնակվել», բառերի վրա: Դրանք ուղղակիորեն վկայում են, որ Աստծո արդարության Ոգին բնակվել է Ենոքի անոթում (հոգում), այսինքն՝ խոսքը գնում է աշխարհի առաջին սխեմային համապատասխանող միջավայրում ապրող մարդու մասին, որտեղ Մեմի վերևում տեսնում ենք բաց երկինքը կամ Հաբեթին, Օրերի Տիրոջը: Նկատենք նաև, որ հրեշտակը, Ենոքին անվանելով *մարդու որդի, ծնված Օրերի Սկզբնաղբյուրի արդարության համար*, որ քայլում է *Աստծո արդարության ճանապարհով*, փաստորեն, մեզ հասկացնում է ինչպես Ենոքի անվան նշանակությունը, այնպես էլ այն, որ *նա է ճանապարհը Կյանքի*, որը կժառանգեն այդ «ճանապարհով» քայլողները:

Իսկ այն տեղի մասին, որտեղ արդարները կհավաքվեն Ենոքի շուրջը, հավելում է.

«Այդ օրվանից ես նրանց (ՀԲ. Այսինքն՝ մահացուների) թվում չեի, և (Տերը) ինձ դրեց երկու կարդինալ կետերի միջև՝ հյուսիսի և արևմուտքի, որտեղ հրեշտակները չափումներ էին անում՝ որոշելով իմ և ինձ ընտրող արդարների տեղը»: (Libro 1 de Henoc 70: 3) ¹⁴ (Ճիշտ այնպես, ինչպես չափվում էր Տաճարն ու Երկնային Երուսաղեմը - Հայտ 21: 10-18, Եզեկ 40-43 գլուխները) Ինչ վերաբերում է *երկու կարդինալ կետերի հյուսիսի և արևմուտքի* միջև Ենոքի տեղադրմանը, հիշենք, որ Եփրատի և Տիգրիս գետերի ակունքները, որոնցով Աստվածաշունչը սահմանում է Եդեմը, գտնվում են Արարատյան լեռնաշխարհի, որ Աստծո սարն է, հյուսիս արևմուտքում: Այդ *արդարները* կոչվում էին Ենոքի որդիներ (բնականաբար, հոգևոր և ոչ մարմնային) և ապրում էին նույն *Աշուղանում*, (Libro de los secretos de Henoc 16: 2) ¹⁵ որի քահանան ու թագավորը, ինչպես արդեն գիտեք, *Մելքիսեդեկն* է: (Libro de los secretos de Henoc 23: 45-47) Այդ պատճառով, Ենոքի բնակավայրի վերաբերյալ նրանք ասում են, որ «*նա բնակվում է հրեշտակների հետ*» «*երկրի (աշխարհի) սահմանների մոտ*» (Libro 1 de Henoc 106: 7-8) ¹⁶, այսինքն՝ *Եդեմում*, որտեղ վերջանում է այս աշխարհի (*Քամի*) իշխանությունը մարդու վրա և սկսվում է Երկնքի (*Հաբեթի*) իշխանությունը:

Ենոքի այս բոլոր հաղորդակցությունները ակամա մեզ ստիպում են հիշել մեր *Տեր Հիսուս Քրիստոսին*, որն ասել էր. «*Ես եմ ճանապարհը եւ ճշմարտությունը եւ կեանքը. ոչ ով չի գալիս Հօր մօտ, եթե ոչ ինձանով:*» (Հով 14: 6), խոստանալով

միաժամանակ բոլոր նրանց, ովքեր Իր ճանապարհով կգնան, 1000-ամյա թագավորության ժառանգությունը Իր կողքին. *«Եւ եթէ գնամ եւ ձեզ համար տեղ պատրաստեմ, դարձեալ կ'գամ եւ ձեզ ինձ մօտ կ'առնեմ. որ ուր ես եմ, դուք էլ լինիք, Եւ որ տեղ որ ես գնում եմ՝ գիտէք, եւ ճանապարհը գիտէք»*: (Հով 14: 3)

Հետևաբար, Ենոքի խոսքերը՝ Հիսուս Քրիստոսին վերաբերող մարգարեություն են, իսկ Նրա նախատիպը՝ հենց ինքն Ենոքն է: Այդ մասին վկայում է նաև արդարներին հատուկ այս *Քամի/Քանանի աշխարհի* բացարձակ մերժումը և նույնիսկ՝ հեռացումը նրանից: ¹⁷ Ենոքի խոսքով *«նրանց բախտը Տէրն է պահպանում»*, և դա անում է, քանզի նրանք *«ատեցին ու մերժեցին այս ստի աշխարհն ու նրա բոլոր գործերն ու ճանապարհները հանուն Ոգիների Տիրոջը, որովհետև հանուն Նրա անվան են փրկվում և Նա դառնում է իրենց կյանքի վրեժառու»*: (Libro 1 de Henoc 48: 7) ¹⁸

Դժվար չէ նկատել, որ սա հենց այն է, ինչ մեզ պատվիրել է Քրիստոսը՝ ասելով.

«իր անձը սիրողը՝ կ'կորցնէ նորան, եւ իր անձն ատողը այս աշխարհքումը, յաւիտենական կեանքի մէջ կ'պահէ նորան»: (Հով 12: 25)

Նույն միտքը կրկնում են առաքյալները: Մասնավորապես, Հովհաննես առաքյալը ասում է. *«Մի սիրէք աշխարհքը. Եւ ոչ էլ այն որ աշխարհքի մէջ է: Եթէ մէկն աշխարհքը սիրէ, Հօր սէրը նորանում չէ. Որովհետեւ ամեն ինչ որ աշխարհքումն է՝ մարմնի ցանկությունը, աչքերի ցանկությունը եւ այս կեանքի ամբարտաւանությունը, Հօրիցը չէ, այլ աշխարհքիցն է: Եւ աշխարհքը անցնում է եւ նորա ցանկությունն էլ, բայց Աստուծոյ կամքն անողը մնում է յաւիտենա»*: (Ա Հով 2: 15-17)

Նույնը նկատի ունի նաև Հակոբ առաքյալը, նախատելով փարիսեցիներին.

«Շնացողներ, չգիտէ՞ք որ աշխարհքիս սէրը թշնամութիւն է Աստուծոյ դէմ. արդ ով որ կարողանայ աշխարհքի բարեկամ լինել, իր անձն Աստուծոյ թշնամի կ'անէ»: (Հակ 4: 4)

Ներկայացված վկայությունները ընդգծում են այդ երկու – **Հաբեթի/Յահվեեի/Քրիստոսի** և **Քամի (Քանանի/Կայենի)** – աշխարհների փոխադարձ մերժման բացառակ աստիճանը, որը բացահայտում են նաև Մառայի հետևյալ խոսքերը Աբրահամին Հագարի որդու մասին. *«Դուրս արա այս աղախնին եւ իր որդուն, որովհետև այս աղախնի որդին իմ որդի Բսահակի հետ ժառանգ չպիտի լինի»*: (Ծն 21: 10), որ իր հերթին բաժատրում է առաքյալ Պողոսը, կապելով այդ երկու կնոջը և նրանց որդիներին տարբեր ժամանակաշրջանների հետ՝ անցնող աշխարհի և հավիտենականության նետ: (Գալ 4: 22-26)

Ի շնորհիվ Ենոքի մենք նույնպես տեղեկանում ենք, որ *Մելքիսեդեկը*՝ նաև *Մովսեսի* կյանքի Գլխավոր դերակատարն էր, քանի որ իր *«Գախտնիքների գրքի»* նույն 23-րդ գլխի ներքևը բերված հատվածը, անկասկած, *Մովսեսին* է վերաբերում. *«Եվ երբ կգա տասներկուերորդ սերունդը, – կարդում ենք այնտեղ, – և կանցնի հազար յոթանասուն տարի, այդ ցեղից կծնվի մի արդար մարդ, որին Տերը կհրավիրի բարձրանալ այն սարը, որտեղ կանգ առավ քո եղբոր՝ Նոյի, տապանը: Եվ այնտեղ նա կգտնի մի այլ Մելքիսեդեկ, որը յոթը տարի շարունակ*

ապրել է այդ նույն տեղում, թագցված հեթանոսներից, որ չկործանեն նրան: Նա կհանի նրան այնտեղից և նա կլինի քահանան ու առաջին թագավորը Մադեմ [Երուսաղեմ] քաղաքի, որտեղից ծագում են այդ Մելքիսեդեկի կերպարը (կարգը) կրող քահանաները: Նրա ժամանակն կգա Ադամի ստեղծելուց երեք հազար չորս հարյուր երեսուն երկու տարի անց: Եվ այդ Մելքիսեդեկին կհետևեն տասներկու քահանաներ մինչ այն պահը, երբ կհայտնվի Մեծն Քահանայապետը՝ Արարիչը, որ ստեղծեց բոլոր տեսանելի ու անտեսանելի բաները»: (Libro de los secretos de Henoc 23: 60) ¹⁹

Սկսելով վերջից՝ նկատենք, որ Մեծն Քահանայապետը՝ Արարիչը, որ ստեղծեց բոլոր տեսանելի ու անտեսանելի բաները ոչ այլ մեկն է, քան Հաբեթը/Յահվեն/Եհովան մարմնավորված Հիսուս Քրիստոսի մեջ: Սակայն այս մասին արդեն բավականաչափ խոսել եմ: Ինչը հատկապես հետաքրքիր է այստեղ, դա նշված «արդար մարդու» (այրի) անձնավորությունն է, որին Տերը կհրավիրի բարձրանալ այն սարը, որտեղ կանգ առավ Նոյի տապանը: Արդյո՞ք, դա Մովսեսը չէ՞ր, որ հրավիրվեց բարձրանալ Աստծո սարի վրա, որտեղ և խոսեց Տիրոջ հետ:

Սակայն ինչ որ մեկի քմահաճույքով ընդունված է մտածել, որ Եդեմի (Արարատի) սարից բացի, ևս երկու Եդեմ, կամ Աստծո սար կա, որոնցից մեկը գտնվում է Մինայի թերակղզում: Եվ դա չնայաց նրան, որ Աստվածաշունչը ոչ մի նման տեղեկություն չի պարունակում: Հակառակը, ոչ միայն Աստվածաշունչը, այլ նաև պարականոն գրվածքները միաձայն պնդում են, որ Նոյան Տապանը Արարատյան սարերի վրա է կանգ առել, որոնք ինչպես երկրաբանորեն, այնպես էլ իմաստով կապված են Եդեմի հետ: ²⁰ Նույնը հաստատում է նաև Ենոքի հաղորդագրությունը, որ Աստվածն այդ արդարին (Մովսեսին) կանչեց հենց Արարատ սարի վրա, քանզի ջրհեղեղից հետո հենց այնտեղ էր կանգ առել Նոյան տապանը: Եվ դա շատ լավ է համընկնում աստվածաշնչյան տրամաբանության հետ, որովհետև Աստծո միակ սարը՝ Եդեմի սարն է, որ Արարատյան լեռնաշխարհում է գտնվում: ²¹ Ուրեմն, Մովսեսը, ոչ թե Մինայի թերակղզում գտնվող մի բլուրի վրա է հրավիրվել, այլ Արարատյան լեռան վրա:

Բացի դրանից Ենոքը ասում է, որ այնտեղ (Մովսեսը) գտնում է Մելքիսեդեկին: Այս վերջին հայտարարության հետքերը մնացել են նաև աստվածաշնչյան տեկստում, սակայն այնտեղ Մովսեսը գտնում է, այսպես կոչված, «Մադիամի» քահանային ²², որը, անկասկած, այդպես է անվանվում, ըստ իր նստատեղի: Այդ նստատեղը, ինչպես կտեսնենք շարունակությունում, համընկնում է Մելքիսեդեկի նստատեղի հետ, այսինքն՝ այն տեղի, որտեղ ստեղծվել էր Ադամը, որտեղ Նոյի տապանն էր կանգ առել և որը Ենոքը Աշուգան է անվանել: Այդ Աշուգանը՝ լինելով Ադամի ստեղծման տեղը (Libro de los secretos de Henoc 23: 45-47), ինչպես արդեն ասվեց, նույն Եդեմին է վերաբերում, քանի որ Ադամը Եդեմում է ստեղծվել: Իսկ Եդեմը՝ նույն Երուսաղեմն է՝ Երկնային Հոր (Հայրի) խաղաղության քաղաքը, որը հնում հայտնի էր նաև որպես Արամ: Վերջինը,

իմիջայլոց, Աբրամի հայրենիքն էր, որը հենց այդ պատճառով էլ կոչվում է «*հայր արամյաց*»։²⁵

Որ *Մովսեսը Արամ* քաղաքում է գտնվել, կարող ենք եզրակացնել նաև Եվսեբիոս Կեսարացու «Օնոմաստիկոնից», որ նվիրված է Աստվածաշնչում հիշատակված տեղանուններին։ Այնտեղ նա թողել է մեզ շատ կարևոր մի տեղեկություն, որը, ակնհայտորեն, հետագայում ջնջվել է Աստվածաշնչի տեկստից։ Այնտեղ *Արամ* «քաղաքի» վերաբերյալ գրված է.

«Արամ, (Արάμ) – քաղաք Իսրայելի մեջտեղում, որտեղ ապրում էին Մովսեսի աներոջ՝ Յաբինի որդի Յոթորի որդիները։» (Օնոմաստիկոն) (Եվսեբիոս Կեսարացի)²⁶

Հասկանալի է, որ նույն «քաղաքի» տարբեր անունները՝ *Աշուզան, Եդեմ, Երուսաղեմ, Արամ* և այլն, պայմանավորված են նրա սահմանումներով, կամ որպես *պարտեզ*, կամ որպես *Երկնային Հոր քաղաք*, կամ որպես *արդարների բնակավայր*, կամ որպես *Սուրբ Ոգու նստավայր*, կամ որպես *Աստծու հաճությների վայր*, կամ որպես *տեղի բնութագրում* և այլն։ «*Մադիամ*» բառը հենց այդ վերջին նշանակությունն է պարունակում։ Ինչպես ցույց եմ տվել իմ «*Армения библейская – земля неведомая*»/«*Armenia biblica – tierra incognita*» գրքում, «*Մադիամ*» նշանակում է «*միջին*», «*ներքին*», և չի վերաբերում պատմական Միդիային, ինչպես ընդունված է մտածել, այլ վերաբերում է Արարատյան լեռնաշխարհի միջին մասին, որը հայերը անհիշելի ժամանակներից «*միջնաշխարհ*» են անվանել և որը նաև կարելի է հասկանալ ինչպես «*ներքին*», «*հոգևոր*», «*թաքնված*» աշխարհ։²⁶

Իսկ այն փաստը, որ *Արամը* գտնվում էր *Իսրաէլի* մեջտեղում, վկայում է, որ իրական *Իսրաէլը*՝ հենց այդ, Արարատյան լեռնաշխարհի «*միջնաշխարհն*» է, որը կարելի է կոչել նաև **Եդեմի/Արամի լեռնաշխարհ**։ Հետևաբար, նրա որդիների տակ հասկացվում են Աստծո, կամ Իսրաէլի որդիները։ (Ի դեպ, ինչպես բազմիցս նշել եմ իմ մյուս գրվածքներում, *Իսրայելն* ու *Հակոբը* (*Հակ-ոբ/ Յահ-վեհ/ Հա-բեթ*) թե՛ տեքստային, թե՛ լեզվական իմաստով սահմանում են Աստծո Ոգուն (*հար/ար, ոռուսհ*), կամ պարզապես անվանանշում են Աստծո Պատկերը կրող այրին)։

Չնայած նրան, որ այս Արամի հետ կապված փաստը ջնջված է Աստվածաշնչի տեկստից, այնուամենայնիվ նրա հետքերը մնացել են այնտեղ տեկստը, ըստ իրենց նպատակի կամ ընկալման, «սրբագրողների» անուշադրության կամ անըմբռման պատճառով։ Ահա, օրինակ, այդ հետքերից մեկը.

«Ասորեստանի գորքերի գորապետ Հողոփեռնեսին պատմեցին, թե իսրայելացիները պատերազմի են նախապատրաստում, փակել են լեռնանցքները, պարսպապատել բարձր լեռների գագաթները, ծածուկ որոզայթներ լարել դաշտերում։ Հողոփեռնեսը խիստ զայրացաւ, կանչեց Մովսէսի բոլոր իշխաններին, Ամոնի գորապետներին, ծովեզերքի բոլոր նախարարներին եւ ասաց նրանց. «Դուք, ո՛վ քանանացիներ, յայտնեցէ՛ք ինձ, ո՞վ է այդ ժողովուրդը, որ բնակւում է լեռնակողմում, ի՞նչ քաղաքներ են, ուր բնակւում են նրանք, կամ ինչքա՞ն է նրանց զօրքերի բազմութիւնը, ի՞նչ է նրանց ուժը կամ

զօրութիւնը, կամ ո՞վ է նրանց թագաւորը եւ նրանց զօրքերի առաջնորդը, եւ ինչո՞ւ նրանք փոխեցին իրենց միտքը, որպէսզի ինձ չդիմաւորեն, այլ զոռոզացան Արեւմուտքի բոլոր բնակիչներից աւելի»։ Եւ ահա բոլոր ամոնացիների առաջնորդ Աքիորը ասաց նրանց. «Թող տէրը լսի իր ծառայի խօսքերը. ես քեզ կը պատմեմ ճշմարտութիւնն այդ ժողովրդի մասին, որ բնակւում է այդ լեռնակողմում եւ մօտիկ է քեզ. ոչ մի սուտ խօսք դուրս չի գայ քո ծառայի բերանից։ Այս ժողովուրդը քաղդէացիների ազգից է» (Յուդ 5: 1-6 - Առաք.թ.) ²⁷

Այս հատվածը վկայում է, նախ, որ Իսրայելի որդիների ծագումը կապված է քաղդէացիների, այսինքն՝ արամեացիների հետ, որոնք, ինչպես ես ցույց տվեցի իմ վերոհիշյալ գրքում, **ազնվագույմն հաբեթական, Աստծո Դատին հավատացող ցեղ են ներկայացնում իրենցից**, սակայն Աստվածաշնչի «սրբագրված» (խեղաթյուրված) օրինակում այդ ցեղը ներկայացվում է որպես շումերո-բաբելոնյան, հետևաբար, քամյան, անիծված մի ցեղ, ²⁸ որին մեկնաբանները, բացի դրանից, վերագրում են մի այլ, գոյություն չունեցող *սեմիտական* ցեղին, քանզի, ըստ Աստվածաշնչի տրամաբանության, «սեմիտական» բառը միայն ընդհանրապես մարդուն վերաբերող նշանակություն ունի։ ²⁹

Եվ հետո հատվածը հետաքրքիր է նրանով, որ նկարագրում է մի լեռնաշխարհ, բնորոշված բարձր լեռներով, դաշտերով, քաղաքներով ու լեռնանցքներով, որ մեզ հիշեցնում են Դավթի կողմից նշված «Միոնի դռները» (Սաղ 87: 2), որ, ինչպես ես դա ցույց եմ տվել իմ հիշատակված այստեղ գրքերում, իրականում վերաբերում են Արարատյան լեռնաշխարհի լեռնանցքներին։ ³⁰ Այդ լեռնաշխարհի բնակիչները այստեղ իսրայելացիներ են անվանվում, որ համառ ձևով ժխտում են *Քանանի* թագավոր Ասուրին «Արեւմուտքի բոլոր բնակիչներից աւելի», - ինչը բնական է, քանզի, ինչպես արդեն ասվեց, *Հաբեթն*, որ Աստծո սարի Տերն է, ու *Քանանը* երկու հավերժապես հակառակ, բայց ոչ համարժեք, ուժեր են ներկայացնում։ Բացի դրանից, այստեղ նշված *արևմուտքը* վկայում է նրա մասին, որ *Քանանի/Կայենի* աչքում *Հաբեթը* արևմուտք է, քանզի *Քամը*, որ նույն *Կանեն* է, «Եդեմի արևելքից» դեպի *արևելք* էր գնացել, հարաբերականորեն թողնելով Եդեմը արևմուտքում։ Այստեղ է արևմուտքի հանդեպ քանանեացիների ենթագիտակցական թշնամության արմատը։

Այս բոլորը միայն ապացուցում է, որ *Արամ/Եդեմ «քաղաքում» ապրող Մադիամի քահանան* ³¹ նույն *Քահանայապետ Մելքիսեդեկն* է, այսինքն՝ մարմնավորված *Հաբեթը*, ինչն ապացուցում են նաև *Մադիամի քահանայի* աստվածաշնչյան *Յոթոր* (Ելք 3: 1) և *Ռագուել* (Ելք 2: 16-18) անունները, որոնց նշանակությունները, ինչպես նշված է իմ նույն գրքում, սահմանում են նրան որպես Աստծո համար «վստահելի անձ», «բարեկամ», որը Հայր Աստծո (Բարձրագույն Բանականության) համար միայն Իր Սուրբ Ոգին է՝ *Տեր Աստված Հաբեթը / Յահվեն/Եհովան*։ Ուրեմն, *Մովսեսին* ապաստան ու հաց տված քահանան հենց ինքը *Մելքիսեդեկն* էր՝ *Աշուգանի/Երուսաղեմի/Արամի Քահանայապետն* ու *թագավորը*, որ ժամանակին հաց էր տվել նաև Աբրամին։

Մաղիամի քահանայի աստվածային ծագման մասին վկայում են նաև նրա յոթը դուստրերը (այլ աղբյուրներում՝ որդիները), որ համանիշ են Աստծո յոթը ոգիներին, նկարագրված աստվածաշնչյան տեքստում որպես *յոթ կրակով բորբոքված դամբաններ տեղադրված Աստծո աթոռի առջև* (Հայտն 74: 2-5), և Նրա մշտական ներկայությունը *Մովսեսի* կյանքում այն պահից, երբ նա փախավ Եգիպտոսից (ինչպես *Քանանի* հեթանոսական աշխարհից) դեպի Աստծո, *Հաբեթի* հոգևոր աշխարհ, որ՝ անձնավորվում է Աստծո սար՝ Արարատյան լեռնաշխարհով: Հենց այդ է նշանակում այն փաստը, որ Մովսեսը հաց ու ապաստան է գտնում նրա տանը և, «ամուսնանալով» Նրա դստրերեց մեկի հետ (որի *Սոֆոնիմա* անունը բացահայտում է Մովսեսի իմաստության ոգի ձեռք բերելը), արյան (հոգու) լծակներով կապվում է Նրա հետ:

Այնպես որ *Մովսեսի* փախուստը Եգիպտոսից խորհրդանշում է նրա հոգևոր ընտրությունը, որը դրսևորվում է այս հեթանոսների աշխարհի մերժումով հանուն *Տիրոջ/Հաբեթի* աշխարհի, ում մոտ էլ նա որպես հովիվ ծառայեց, հանելով իր հոտը *Քամյան* աշխարհից և տանելով այն դեպի *Հաբեթի* (Աստծո) աշխարհ:¹⁰ Եվ արեց դա այն «*հացի*» միջոցով, որ ստացել էր *Մելքիսեդեկից/Հաբեթից* ինչպես Օրենք, տրված Արարչի մեղավոր որդիներին, որ տարբերվեն հեթանոսներից: (Ի դեպ, հենց *Մովսեսի* անունն է ընկած Արարատ սարի երկրորդ՝ *Մասիս* անվան մեջ, որով միայն հայերն են այդ սարը անվանում, թեև վաղուց մոռացել են այդ անվան ծագման մասին, մոլորված այն կեղծ, բայց համայնորեն ընդունված մեկնաբանությամբ, որ *Մովսեսին* կապում է Սինայի թերակղզում գտնվող բլուրի հետ:)

Այսպիսով, կարող ենք եզրակացնել, որ *Մելքիսեդեկը՝ քաղդեա-արամյան աշխարհի քահանան* ու թագավորն է, որ ապրում է թաքնված ձևով Արարատյան լեռնաշխարհում, Իսրաելի կենտրոնում, այսինքն՝ այն նույն տեղը, որտեղից ծագել են *Իսրաելի/Հաբեթի* որդիները: Հետևաբար, նրան կարելի է անվանել նաև *Արարատյան, կամ Իսրաելյան Քահանա և թագավոր:*

Ցավոք, բոլոր դավանանքների աստվածաշնչյան աստվածաբանները, շատ չխորհելով Սրբազան գրվածքների ներքին, թաքնված նշանակության և փոխկապակցության մասին, *Մելքիսեդեկ, Հաբեթ, Ենոք, Մաղիամի քահանա, Հակոբ, Հիսուս Քրիստոս* և այլ անունները վերագրում են տարբեր անձերին, մինչդեռ այդ բոլորը միայն տարբեր սահմանումներ են (երբեմն տրված ըստ տարբեր լեզուների հնչյունաբանության օրենքների) միևնույն անձի, որը ոչ այլ մեկն է, քան այն «անկյան քարը», որը կշրջի աշխարհը Քամի/Քանանի ստի ու բռնության ճանապարհից դեպի Հաբեթի/Քրիստոսի ճշմարտության ու սիրո ճանապարհ:

Քուրանի ձեռագրերից մեկը այդ շրջադարձի ժամանակը անվանում է «*Մելքիսեդեկին բարեհաճության տարի*», երբ աշխարհը կազատագրվի Բելիալի

և նրա կարգի (այսինքն: *Քամի* կարգի) ոգիներ կրողներից և երբ արդարադատության իշխանության կբերվեն սրբերը: ³³ *Բեյիալը*՝ նույն *Քամի* ու *Մեմի* «ամուսնության» պտուղ *Քանանի* թագավոր *Բելն* է, կամ *Բաբելը* / *Բահաղը*, որ իրեն Աստված հռչակեց: Իսկ նշված «*բարեհաճությունը*» *Մելքիսեդեկի հանդեպ* այն նույն *բարեհաճությունն* է, որով Տերը պարգևատրեց Հիսուս Քրիստոսին, ասելով Նրա մասին. «*Դա՛ է իմ սիրելի Որդին, որն ունի իմ ամբողջ բարեհաճությունը*»: (Մաթ 3: 17, Առաք. Թ.)

«*Մելքիսեդեկին բարեհաճության տարվա*» սխեման նորից կգլխավորի *Հաբեթը/Յահվեհը/Եհովան*, և արդեն հիմարը չի լինի, որ բարձր դիրք կգրադեցնի, այլ՝ իմաստունը: Սուրբ իշխանները կգրադեցնեն իրենց համապատասխանող դիրքերը իշխանության մեջ և *կհովվեն հեթանոսներին «երկաթե գավազանով. Բրուտի ամանի պէս կ'փշրուին նորանք:*» (Հայտ 2: 27)

Իսկ դա կիրականանա, երբ արարչության գործը իր ավարտին կբերվի և Աստծո դաշտը ամբողջովին կմաքրվի *Քամի* կողմից սերմված մոլախոտից և այնտեղ կմնան միայն Տիրոջ կողմից սերմվածները, որոնց սրտի վրա գրված կլինի Աստծո ուխտը, ըստ Իրեն իսկ խոսքի, հնչեցված մարգարեների ու առաքյալների շրթերով. «*(...) սա է այն ուխտը, որ կ'դնեմ Իսրայելի տան հետ այս օրերից յետոյ, ասում է Տերը. Ես կ'տամ իմ օրենքները նորանց մտքի մեջ եւ նորանց սրտերի վերայ կ'գրեմ նորանք. Եւ նորանց կ'լինիմ Աստուած, եւ նորանք կ'լինին ինձ ժողովուրդ:*» (Եբր 8: 10), – այսինքն՝ կմտնեմ *Մեմի* վրանները և կանեմ այնպես, որ մարդը կատարյալ այր դառնա, ինչպիսինն է իր Երկնային Հայրը:

Դա նշանակում է, որ Աստծո օրենքները էլ չեն լինի պարտադրված, քանզի կկազմեն մարդու հոգու էությունը, որ կապահովի Նրան, – իսկ նրա հետ նաև բոլոր այլ կենդանի էակներին, – սկզբից երկար և անցավ, իսկ հետո հավիտենական կյանք: Այրը, ունենալով իր գլխի վերևը *Հաբեթին/Եհովային*, միայն արդարությամբ ու ճշմարտությամբ կղեկավարվի, զգվանք զգալով ամեն տեսակ ստի հանդեպ, նման այն զգվանքի, որ զգացել էր մեկ անգամ մահվան հանդեպ: Սպանության նույնիսկ հիշողությունը – և ոչ միայն մարդու, այլ ցանկացած կենդանի էակի, – կառաջացնի իր մեջ նույն զգվանքը, քանզի սա կլինի այն ժամանակը, երբ Պողոս առաքյալի խոսքերի համաձայն՝ կհայտնվի Այրը,³⁴ և Իր հետ բոլոր արարածները *ազատ կարձակվեն ապականության ստրկությունից և կունենան Աստծու զավակների փառահեղ ազատությունը:* (Հռոմեացիներին 8:19-22) Այդ ժամանակ բոլոր ապրողներին կմիացնի սերն և Աստծո յուրաքանչյուր արարածի մեծ արժեքի խորը գիտակցությունը: Թագավորող *Հաբեթը*, *արդարության ու ճշմարտության Տերը (Մելքիսեդեկը)*, միառարձ իր մեջ Աստծում ու այրին, ըստ Ոսե մարգարեի, այն օրը՝ ուխտ կդնի մարդկության համար «*դաշտի գազանների հետ եւ երկնքի թռչունների հետ եւ երկրի սողունների հետ. Եւ աղեղը, սուրը եւ պատերազմը (...) կկտորի երկրից, եւ նորանց (...) (կ)պառկեցնի ապահովութեամբ:*» (Ովս 2: 18)

Այլևս երբեք չի լինելու մեկը, որ սնվի որևէ կենդանի արարածի մսով կամ տանջանքի ենթարկի նրան: Եսայա մարգարեն, Աստծո ոգով լեցուն, մեզ է հայտնում Բարձրյալի խոսքերը այդ ժամանակի վերաբերյալ.

*«Եւ գալլը կ'բնակուէ գառի հետ, եւ ինձը ուլի հետ կ'պառկէ. Եւ որթն ու առիծը եւ պարարտ գուարակը մէկտեղ կ'լինին, եւ մի փոքր երեխայ կ'քշէ նորանց: Եւ կովն ու արջը կ'արածեն, մէկտեղ կ'պառկեն նորանց ձագերը, եւ առիծը արջառի պէս յարդ կ'ուտէ: Եւ կաթնակեր տղան իժի ծակի վերայ կ'խաղայ, եւ կաթից կտրուածը ձեռքը քարբի բոյնի վերայ կ'դնէ: **Նորանք չեն վնասիլ եւ չեն ապականիլ իմ բոլոր սուրբ սարի վերայ. Որովհետեւ երկիրը լիքն է լինելու Տիրոջ գիտութիւնովը, ինչպէս որ ջուրերը ծածկում են ծովը:**» (Եսա 11: 6-9. նույնպէս 65: 25)*

Եվ այդ աշխարհը էլ վերջ չի ունենա, քանզի «Աստծո սարը» կիշխի ամբողջ երկրագնդի վրա: Քրիստոսի թագավորության 1000-ամյակից հետո կոչնչացվի նաև ինքը *Քամը/Քանանը/Օձը* և նրա հետ՝ միասին կանհայտանան ժամանակավոր մարմինն ու մահը: Եվ այրը նոր, անմահ մարմին կստանա: (1 Կոր 15: 47) Ինչպէս ասվում է Հայտնության մեջ, *«Եւ կ'ջնջէ Աստուած բոլոր արտասուքը նորանց աչքերիցը. **եւ մահն այլեւս չի լինիլ, ոչ սուգ, եւ ոչ աղաղակ. Եւ ոչ ցաւ այլեւս չի լինիլ, որովհետեւ առաջիններն անցան:**»* (Հայտ 21: 4)

Մաքրված աշխարհը այդ ժամանակ կնդունի իր վերջնական կերպարը, համապատասխանող հետևյալ Սողոմոնի խոսքին.

«Արդարեւ, Աստուած մահ չի ստեղծել, եւ նա չի ուրախանում ողջերի կորստեան համար: ¹⁴Նա ամէն ինչ հաստատել է լինելու համար, եւ աշխարհի գործերը փրկութեան համար են: Ո՛չ մահաբեր թոյն կայ նրանց մէջէ՛ւ, ոչ էլ դժոխքի թագաւորութիւն՝ երկրի վրայ, ¹⁵որովհետեւ արդարութիւնը անմահ է: Իսկ ամբարիշտները ձեռքով ու խօսքով իրենց մօտ կանչեցին մահը, նրան իրենց բարեկամ համարեցին, հալումաշ եղան եւ դաշինք կնքեցին նրա հետ. եւ իսկապէս արժանի են բաժնեկից լինելու նրան:» (Բմաստ. 1: 13-16) Առաք.թ)

Դա կգիտակցի յուրաքանչյուր այր, որ ի սկզբանէ նախատեսված է եղել կյանքի համար և որը, անցնելով *Ստի հոր* կողմից գլխավորված կյանքի դառը փորձը, իմաստություն կձեռքբերի և համեմատելով այդ երկու իրար բացառող աշխարհները՝ վերջապէս, ճիշտ ընտրություն կկատարի այն երկու այլընտրանքներից, որ Աստված դրել էր իր առջև արարչության սկզբնական ժամանակներից, ասելով.

«Այսօր երկինքն եւ երկիրը վկայ են կանչում ձեզ վերայ, որ կեանքը եւ մահը, օրհնութիւնը եւ անեծքը ձեր առաջը դրի. Ուրեմն կեանքը ընտրիր որ ապրես՝ դու եւ քո սերունդը:» (Երկ. Օրին 30: 19)

Ցավոք, այդ հնագույն ժամանակներում մարդը, Օձի դրդմամբ, ընտրեց անեծքը, և երկրի վրա մահ հայտնվեց: Սակայն այդ ընտրությունը անգիտակից էր: Այժմ նա կնտրի Կյանքը, և դա կանի լիարժեք գիտակցությամբ՝ ելնելով արդեն սովորած դասից: Արդյունքում նա հարություն կառնի և այլևս երբեք չի մեռնի: Այդ ժամանակ կկատարվեն Պողոս առաքյալի հետևյալ խոսքերը.

«ինչպէս Ադամով ամենը մեռնում են, այնպէս էլ Քրիստոսով ամենը կենդանանում են» (Ա Կոր 15: 22)

Վերափոխելով ասույթի երկրորդ մասը՝ կարող ենք այսպէս ասել. Մելքիսեդեկով, արդար քահանայով և թագավորով, ամենը կկենդանանա և կապրի Եդեմում: Նշանակում է, որ Եդեմը կիջնի ողջ աշխարհի վրա, որտեղ այլևս չի իշխի Քամի /Քանանի անմաքուր ոգին, այլ կիշխի որպէս քահանա ու թագավոր Մելքիսեդեկը՝ Աստծո Սուրբ Ոգու կերպարն կրող Այրը: Դա կլինի որակապէս այլ աշխարհ, որն առայժմ մարդկային երևակայության մեջ չի տեղավորվում, բայց այնուամենայնիվ, կանխատեսելի է նրանց համար, ովքեր ի շնորհիվ իրենց ճշմարտասիրության վիճակված են ապրել այդ գալիք աշխարհում: Դա կլինի Հաբեթի/Մելքիսեդեկի աշխարհը, որը վերջնականապէս և հավերժ կփոխարինի Քամի/Քանանի/Կայենի աշխարհին:

1. Այստեղ հարկ է նշել, որ քրիստոնեական աստվածաբանությունը հստակ ձևով չի տարբերում հոգու և ոգու էությունները, իսկ հայ աստվածաբանությունը նույնիսկ այդ երկու հասկացողությունները մեկ՝ «*հոգի*» բառով է սահմանում: Մինչդեռ դրանք բացարցակապէս տարբեր բաներ են: Հոգին կենդանի շունչ ունեցող մի երեքային մարմին է: Իսկ ոգին Աստծո ներկայության բնորոշիչն է մարդու հոգու մեջ: Այդ նյութին նվիրել եմ հատուկ մի հոդված վերնագրված «*Ψυχή* և *πνεῦμα* - Հոգի և... (Հոգի)» և տեղադրված իմ հայերեն լեզվով գրված «Աստվածաշնչի հայ թարգմանության և աստվածաբանության մուր կողմերը» փոքր ժողովածուում, հրապարակված Բուենոս Այրեսում 2020 թ., որտեղ ի ցույց եմ բերել այդպիսի հավասարման անհեթեթությունը, որը ներխուժել է նաև հայերեն լեզվի մեջ: Ուստի ես, ի հակառակ ընդունվածի, այստեղ տարբերում եմ այդ երկու հասկացողությունները:

2. Արիական և հայրական հասկացողությունների նույնության մասին տես իմ ռուսերեն ու իսպաներեն լեզուներով գրված «*Армения библейская – земля неведомая*»/«*Armenia biblica – tierra incognita*» (Բ.-Ա., 2022) գրքի «*Hayr (Отец) как основа понятия «ариец» и связанные с ним топонимы и этнонимы Армянского/Арапатского нагорья*»/ «*Hayr (Padre) - como la base del concepto “ario” y de los vinculados con el topónimos y nombres étnicos de la meseta de Ararat/Armenia*» գլխում:

3. A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. Libro de los secretos de Henoc (2 Hen [eslavo]), trad. por A. de Santos Otero, en el vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 161-202. - «*en el paraíso, donde Adán pasó anteriormente siete años, teniendo siempre los cielos abiertos hasta que pecó.*» (23: 36) Այստեղ պետք է նշեմ նաև, որ Աստվածաշնչի հայերեն տեքստում Ենոքը *Եվնոք* է անվանվում, որ սխալ մեկնաբանության հետևանք է: Մանրամասությունները տես իմ եռալեզու «*Երկակի չափանիշներ Աստվածաշնչում և աստվածաշնչյան պարականոն*

գրվածքներում. Ո՞վ է դրանք ներդրել սուրբ տեքստի մեջ» գրքույկի Ենոքին նվիրված հոդվածում (առաջին է):

4. Ցավոք, լավ չընկալելով այն փաստը, որ Աստծո խոսքը տրվում է առակի ձևով, աստվածաբաններն ու Աստվածաշունչը ուսումնասիրողները Սուրբ գրություններում նշված տեղեկությունները բառացիորեն են դիտարկում: Նոյի որդիների պարագայում ևս: Նրա երեք որդիները դիտարկվում են որպես երեք մարդ և ամբողջովին անհեթեթաբար *Սենը* համարվում է ավագը, Քամը միջնեկը, իսկ *Հաբեթը*՝ ամենափոքրը: Ավելի մանրամասնորին Նոյի որդիների նշանակության մասին խոսել եմ իմ ռուսերեն և իսպաներեն լեզուներով գրված **«Шесть дней творения и Седьмой День»/Los seis días de la creacion y el Dia Septimo» լայնածավալ հետազոտության (Բ.Ա. 2013) «Загадка сыновей Ноя»/“Enigma de los hijos de Noe”** գլխում:

5. Միակ տարբերությունը մարդու և այլ արարածների միջև, բացի կերպարից, Աստծո ոգու ներկայությունն է մարդու մեջ և նրա բացակայությունը այլ կենդանի արարածների մեջ, որոնք ուղերցվում են միայն մարդու ոգով:

6. Ամբողջական մեջբերումը հետևյալն է՝ *«Եթե մարդը ձգտում է ազատության, ինչն է թռչուններին ու զազաններին վանդակներում պահում... Մարդն, իսկապես, զազանների թագավորն է, քանի որ դաժանաբար բնաջնջում է նրանց: Մենք ապրում ենք ուրիշներին սպանելով: Մենք քայլող գերեզմանոցներ ենք: Վաղ տարիքից ես հրաժարվեցի մսից»:*

7. **Stu.** Еврейско-русский и греческо-русский словарь -указатель на канонические книги Священеного Писания с комментариями на основе словарей Джеймса Стронга. - «Библия для всех». Санкт-Петербург, 2005

8. Արամեական լեզվի նշանակության մասին տես իմ *«Армения библейская – земля неведомая»/“Armenia biblica – tierra incognita”* գրքի *«Ур Халдейсий – страна Арамейская. Авраам»/Ur de los caldeos, país arameo. Abrahan”* գլխում:

9. Malka, malaka - King, angel, spirit of Power. Zadiq - Just, righteous, sacred, holy. <http://doormann.tripod.com/index.htm> volker doormann - 2004.03.18.

10. Աստծո Սուրբ Ոգու վերաբերյալ տես իմ *«Шесть дней творения и Седьмой День»/Los seis días de la creacion y el Dia Septimo”* հետազոտության Առաջին մասը, կամ իմ *«Каков библейский Бог и каково Его творение. Два райских древа»/«Como es Dios bíblico y como es su creación. Dos arboles del paraíso”* գիրքը (Բ.Ա. 2019):

11. “Y luego vendrá el jefe de todos, el gran Pontífice, Verbo de Dios y Fuerza para obrar milagros estupendos, más famosos que todos lo que han tenido lugar (hasta hoy). Este **Melquisedec será sacerdote y rey en el lugar de Achuzan, esto es, en el centro de la tierra, donde fue creado Adán, y allí mismo será emplazado luego su sepulcro.** Acerca de este pontífice está escrito de antemano que también él será sepultado (NA: es decir, eternizado) *allí donde está el centro de la tierra”* (Libro de los secretos de Henoc 23: 44-46) – Այստեղ և այլ տեղերում հայերեն թարգմանությունը հեղինակինն է:

12. Այստեղ ավելացրել եմ . «ովքեր» բառը, որը թելադրվում է իմաստով, քանի որ ոչ բոլորը կքայլեն ուղիղ ճանապարհով, հետևաբար Ենոքի խոսքը միայն նրանց է վերաբերում, ովքեր դա կանեն.

13. **A. Díez Macho, ed. Apócrifos del Antiguo Testamento, en 5 vols. publicados. Libro 1 de Henoc (etiópico y griego), trad. por Federico Corriente y Antonio Piñero, en vol. 4 [Cristiandad: Madrid, 1982], págs. 39—143.** - *“Llegó a mí aquel ángel, me saludó y me dijo:”Tú eres el Hijo del hombre que naciste para la justicia; ella ha morado en ti, y la justicia del «Principio de días» no te dejará.” Y añadió:”Él invoca para ti la paz en nombre del siglo venidero, pues de ahí ha salido la paz desde la creación del mundo, y así será contigo por los siglos de los siglos. Todos (los que) marcharán por tu camino, no dejándote la justicia nunca, contigo será su morada, contigo su suerte, y de ti no se separarán por los siglos de los siglos. Habrá así largura de días (en la época) de ese Hijo del hombre, y tendrán los justos paz e irán por el camino recto en nombre del Señor de los espíritus eternamente. (Libro 1 de Henoc 71: 14-17)*

14. *«Desde aquel día no fui contado entre ellos, y (el Señor) me puso entre dos puntos cardinales, norte y occidente, donde tomaban las medidas los ángeles para medirme el lugar de los elegidos y los justos». (Libro 1 de Henoc 70: 3)*

15. *«Y se reunieron hasta dos mil hombres y vinieron al lugar (llamado) Achuzan, donde se encontraba Henoc con sus hijos». (libro de los secretos de Henoc 16: 2)*

16. *«Henoc, nuestro padre, y oigas de él la verdad, ya que él habita con los ángeles. Cuando Matusalén oyó las palabras de su hijo, vino a mí, a los confines de la tierra, pues oyó que yo estaba allí, y gritó».* (Libro 1 de Henoc 106: 7-8)

17. Նման մերժման օրինակ է Եզրաս մարգարեի չորրորդ գրքի պատմությունը (ռուսերենում՝ 3-րդ գրքի), վերաբերող Իսրայելի 10 ցեղերին, որ չցանկացան ապրել հեթանոսական աշխարհում և «*վճռեցին թողնել այն և գնալ մեկ այլ տարածաշրջան, որտեղ մարդկային ցեղը երբեք չի բնակվել. և այնտեղ պահպանել իրենց օրենքները, որ չէին պահպանել իրենց հայրենիքում: Եվ նրանք անցան այն նեղուցներով, որտեղից սկիզբ է առնում Եփրատ գետը: Որովհետև այն ժամանակ Բարձրյալը հրաշքներ գործեց և դադարեցրեց գետի հոսքը, մինչև նրանք անցնեն: Այդ շրջանով, որ կոչվում է Արսարեթ, նրանք անցան մեկուկես տարվա երկար ճանապարհ: Ապրեցին այնտեղ մինչև վերջերս, և այժմ, երբ նրանք նորից սկսեն գալ, Բարձրյալը նորից կդադարեցնի գետի հոսանքը, որպեսզի նրանք կարողանան անցնել. Այդ էր պատճառը, որ տեսաք խաղաղ բազմությունը: Բայց քո ժողովրդի մնացած մասը գտնվում է իմ սահմանների ներքո: Եվ կլինի այնպես, որ երբ նա սկսի ոչնչացնել հեթանոսների հավաքված բազմությունը, նա կպաշտպանի ժողովրդի մնացած մասը, որոնց ցույց կտա մեծագույն հրաշքներ»* (La sagrada biblia según la Vulgata revisada y anotada por Mons. Dr. Juan Straubinger. Publicada por los Padres del Verbo Divino. Cuarto libro de Esdras 13: 39-50) Տես նաև Библия. Изд. «Жизнь с Богом» Брюссель 1983. Третья книга Ездры 39: 47) Այստեղ տեղին կլինի հիշել նաև մեր Փոքր Միեդին, որ նույն նկատառումներով լքեց այս աշխարհը:

18. “Lo reveló a los santos y justos la sabiduría del Señor de los espíritus, pues reservó el lote de los justos porque aborrecieron y desecharon este mundo inicuo, y aborrecieron todas sus obras y maneras en el nombre del Señor de los espíritus, por cuyo nombre son salvos, pues ha sido él el vindicador de sus vidas”. (Libro 1 de Henoc 48: 7)

19. “Y cuando llegue la generación duodécima y hayan transcurrido mil setenta años, **nacerá un hombre justo en esta raza, a quien el Señor invitará a subir al monte en que quede parada el arca de Noé, tu hermano. Y allí hallará a otro Melquisedec, quien habrá vivido siete años consecutivos en este mismo lugar, escondido del pueblo idólatra, para que éste no le haga perecer. Le sacará de allí y éste será sacerdote y primer rey en la ciudad de Salim [Jerusalén], origen de los sacerdotes a imagen de este Melquisedec. Y transcurrirán tres mil cuatrocientos treinta y dos años, partiendo desde el principio y la creación de Adán, hasta que llegue esta época. Y después de este Melquisedec se sucederán sacerdotes en número de doce hasta (que venga) el gran Higúmeno –esto es, guía– que hizo todas las cosas visibles e invisibles.**” (libro de los secretos de Henoc 23: 60) Այստեղ նշված «այլ Մելքիսեդեկը» և թարգմանիչների կողմից Մելքիսեդեկի անձի չըմբռման և նրա սխալ, պատմական մեկնաբանության հետևանք է: Իհարկե, կարող էին լինել քահանաներ Մելքիսեդեկի կարգով, այսինքն՝ արդարներ, բայց ինքը՝ Մելքիսեդեկը, միակն է: Նա հավերժական Հաբեթն է և Նրա մարմնավորումը Հիսուս Քրիստոսը: Իսկ նրան հակադրվողին Սուրբ Գիրքը Նեո է անվանում (որ *Քամի/Մատանայի* մարմնավորումն է):

20. Դրա մասին վկայում են նաև *Ար-արատ* բառի արմատները, որ հին կրոններում ու լեզուներում *Աստվածային երանություն* են նշանակել: Օրինակ, բուդդիզմում *նիրվանային* հասած մարդը «*Ար(h)ատ*» է կոչվում: Նման, «*ներքինի*» հետ կապված իմաստ ունի ավեստական «*añtarât*» բառի նշանակություններից մեկը: Համեմատենք այն Փրկիչի կողմից արտասանված «*Անետարատ*» բառի հետ, որից հետո, ըստ Բարդուղիմեոսի պարականոն ավետարանի, երկինքները ծայրից ծայր բացվեցին և ափշած առաքյալները, հանկարծ գտնելով իրենց ձյունի պես ճերմակ հագուստների մեջ, միաժամանակ դիտում էին, թե ինչպես Փրկիչը իրենց աչքերի առջև սկսեց բարձրանալ երկինք: Տե՛ս. “Evangelios apócrifos” Trad. Ed. Gonzales-Blanco; edición Hypsa Disi, Bs.As. 2003: Fragmento del Evangelio apócrifo de San Bartolomé, 16 y sig-s., p. 314) - “Y, cuando el Salvador nos condujo al Monte Olivete, nos habló en una lengua desconocida, y nos dijo: Anetharath. Y los cielos se abrieron de extremo a extremo, y sus vestiduras fueron blancas como la nieve, y el Salvador se elevó al empíreo ante la extrañeza de nuestros ojos”. Կամ անգլերեն լեզվով. «At the time when Jesus took us up into the Mount of Olives he spoke to us in an unknown tongue, which he revealed to us, saying: Anetharath (or Atharath Thaurath). The heavens were opened and we all went up into the seventh heaven». - The Gospel of Bartholomew. From "The Apocryphal New Testament" M. R. James-Translation and Notes Oxford: Clarendon Press, 1924. Scanned and Edited by Joshua Williams, Northwest Nazarene College, 1995 Corrected by Lance S. Owens, 2011 <http://gnosis.org/library/gosbart.htm> Բացի դրանից, Հոռեթ (*Աստծո տուն*) անունը, տրված Աստծո սարին Աստվածաշնչի Մովսեսի հետ կապված դրվագում, ինչպես էս ցույց եմ տվել իմ ռուսերեն ու իսպաներեն

լեզուներով գրված «Загадочный Апарат»/”Ararat enigmatico” գրքում, *Արարատ* անվան լեզվաբանական խոսողություններից է:

21. Տես իմ «Армения библейская – земля неведомая»/”Armenia biblica – tierra incognita” գրքի «Армения – географический след Едемского сада и горы Божией, где Господь «заповедал благословение и жизнь на веки»/“Armenia – la huella geográfica del Jardin de Eden y del monte de Dios.” Գլխում:

22. Այս *քահանան* Աստվածաշնչի հայկական տեկստում թարգմանված է որպես «Մադիամի քուրմ»: Դա զավեշտալի մի սխալ է, որ պարտական է այդ քահանայի անձի էության չհասկանալուն թարգմանչի կողմից, որովհետև, ինչպես հայտնի է, քուրմերը հեթանոսական կուռքերի ծառայողներն էին, որ Աստծո հետ ոչ մի կապ չունեին: Հակառակը. նրանք *Քամին* էին ծառայում: Այդ պատճառով ես թույլ տվեցի ինձ ուղղել այդ սխալը և նրան *քահանա* անվանել:

23. Աբրահամի հայրենիքի վերաբերյալ, բացի իմ այստեղ նշված գրքերից, գրել եմ նաև հայերեն լեզվով մի հոդված, որը անվանել եմ «Արամ Պաղդամ և Արամ Նախարայիս» և տեղադրել իմ վերևը նշված «Աստվածաշնչի հայ թարգմանության և աստվածաբանության մուր կողմերը» ժողովածուում:

24. *Յարին, Յոթոր* անունները *Հարեթին* են վերաբերում: Ինչպես ես գրել եմ իմ այլ գործերում, Ոգու «որդիները» նույն ոգուն են վերաբերում, ընդգծելով նրա մեկը մյուսից ծագող տարբեր հատկությունները:

25. Ономастикон - ВСЕВИЙ ПАМФИЛ (ЕПИСКОП КЕСАРИЙСКИЙ) «О НАЗВАНИЯХ МЕСТНОСТЕЙ ВСТРЕЧАЮЩИХСЯ В СВЯЩЕННОМ ПИСАНИИ» и БЛАЖЕННЫЙ ИЕРОНИМ (ПРЕСВИТЕР СТРИДОНСКИЙ) О ПОЛОЖЕНИИ И НАЗВАНИЯХ ЕВРЕЙСКИХ МЕСТНОСТЕЙ» Перевод И. Помяловского http://krotov.info/acts/04/onomastik/onom_01.html - «Арам, (Αράμ), - город, где жили сыновья Иофора, сына Иовава, тестя Моисея, по средине Израиля».

26. Ավելի մանրամասը տես իմ այդ գրքի «Гора Арарат – гора Моисея»/”El monte Ararat como el monte de Moisés” գլխում:

27. Հուդիթի գիրքը ներառված չէ հրեական Թանախում: Նա ևս չխուսափեց մարդու միջամտությունից, որը անտրամաբանականություն մտցրեց Աստծո Խոսքի մեջ: Հենց այդ մասին է վկայում քաղդեացիների հետագա բացատրությունը, որը մենք գտնում ենք շարունակությունում (5:7-9), և որը այլևս չի վերաբերում Աստծո խոսքին, քանի որ հակասում է Իսրայելի որդիների էությանը, որոնք, լինելով. Արամեացիների (հաբեայանների) հոր՝ Աբրահամի որդիները, չեն կարող սերմված լինել *Քամի* ցեղից, որին պատկանում էր Բաբելոնը: Հետևաբար, միանգամայն ակնհայտ է, որ քաղդեացիների բացատրությունը ավելի ուշ է մեջբերված տեքստի մեջ և հիմնված է աստվածաշնչյան տեքստի սխալ մեկնաբանության վրա, ինչի մասին ես խոսել եմ իմ «Армения библейская – земля неведомая»/”Armenia biblica – tierra incognita” գրքի «Ур Халдейский – страна Арамейская. Авраам»/”Ur de los caldeos, país arameo. Abrahan” գլխում:

28. Ավադ, այս ակնհայտ փաստը անընկալված է մնացել հրեաների համար և, ըստ այդմ, ժխտված է բոլոր այլ հավատքների աստվածաբանների կողմից, որոնք հաճախ հակասելով իրենց, առանձնացնում են արամեացիներին քաղդեացիներից, արամեացիներին համարելով ասորիներ, իսկ քաղդեացիներին՝ սուներ-բաբելոնյան անիծված մի ցեղ: Մասնավորապես Հրեական էլեկտրոնական էնցիկլոպեդիան, ժխտելով Աբրահամի և արամյանների կապը, գրում է *«Արամյաններ»* բաժնում. *«Խառանի շրջանի տարածքը, որտեղից պատրիարքները եկել են Քանան, Աստվածաշնչում կոչվում է Պաղդան-Արամ կամ Արամ-Նահարայն: Մակայն, այսպես կոչված, հայրապետների դարաշրջանում արամեացիների գոյությունը հաստատված չէ այլ աղբյուրներով, իսկ փաստարկները, հատկապես լեզվական, թե հրեա պատրիարքներն իրենք «պրոտոարամյաններ» են եղել, անհիմն են»* - Այո, քանի որ նրանքում հրեաները արամյանների տեղ են դնում, իրականում Աստվածաշնչյան արամյանները չեն, այլ սիրիացիներ են: Электронная еврейская энциклопедия. Арамеи: «Область в районе Харана, из которой патриархи пришли в Ханаан, называется в Библии **Паддан-Арам или Арам-Нахарайм**. Однако существование арамейев в так называемую эпоху патриархов не подтверждается никакими другими источниками, **и доводы, особенно лингвистические, о том, что сами еврейские патриархи были «протоарамеями», необоснованны»** Մանրամասը տես իմ *«Армения библейская – земля неведомая»/«Armenia biblica – tierra incognita»* գրքի *«Ур Халдейсий – страна Арамейская. Авраам»/«Ur de los caldeos, país arameo. Abraham»* գլխում:
29. *«Սենիթական»* բառի անհերթելության մասին տես իմ *«Ժողովուրդ», «արիացիներ», «սենիտներ» և «քամյաններ» հասկացությունների մասին»* հոդվածը, հրապարակված Բ-Ա-ում 2019 թ:
30. Միոնի վերաբերյալ տես իմ նույն *«Армения библейская – земля неведомая»/«Armenia biblica – tierra incognita»* գրքի *«Армения – географический след Едемского сада и горы Божией, где Господь «заповедал благословение и жизнь на веки»/ «Armenia – la huella geográfica del Jardín de Eden y del monte de Dios.»* գլխում:
31. Մանրամասը նրա մասին տես իմ նույն գրքի *«Гора Арарат – гора Моисея»/«El monte Ararat como el monte de Moisés»* գլխում:
32. Նույնը
33. Qumran COMENTARIO SOBRE MELQUISEDEC) (2Q Melch) o La gura de Melquisedec en Qumrán1 [The Figure of Melchizedek at Qumram] Leandro Velardo <file:///C:/Users/USUARIO/Downloads/773-Texto%20del%20art%C3%ADculo-1458-1-10-20180309.pdf> կամ «Тексты Кумрана» в библиотеке Якова Кротова - 11Q Melchisedek
34. Այստեղ օգտագործել եմ «այր» բառը «մարդու» փոխարեն, քանզի «մարդ» բառը մահացուին է վերաբերում, իսկ այստեղ խոսքը գնում է անմահությանը հասած Այրի մասին: